

Hồi ký : Chuyện Tình Buồn Của Tôi

Contents

Hồi ký : Chuyện Tình Buồn Của Tôi	2
1. Chap 1	2
2. Chap 2	4
3. Chap 3	7
4. Chap 4	9
5. Chap 5	13
6. Chap 6	16
7. Chap 7	18
8. Chap 8	20
9. Chap 9	23
10. Chap 10	26
11. Chap 11	29
12. Chap 12	30
13. Chap 13	32
14. Chap 14	35
15. Chap 15	38
16. Chap 16	41
17. Chap 17	44
18. Chap 18	47
19. Chap 19	48
20. Chap 20	51
21. Chap 21	54
22. Chap 22	57
23. Chap 23	59
24. Chap 24	61
25. Ngoại Truyện Do Phương Viết	65
26. Chap 25	66
27. Chap 26	69
28. Chap 27	70
29. Chap 28	76
30. Chap 29	81
31. Chap 30	84
32. Chap 31	87
33. Chap 32	90
34. Chap 33	93
35. Chap 34	96
36. Chap 35	99
37. Chap 36	101
38. Chap 37	104
39. Chap 38	107
40. End - Do Phương Viết	111

Hồi ký : Chuyện Tình Buồn Của Tôi

Giới thiệu

Trước có 1 thím up bên đây r nhưng ko thấy update nữa, nên em sẽ update cho các thím theo dõi. c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-ky-chuyen-tinh-buon-cua-toi>

1. Chap 1

buổi sáng nào cũng như vậy,tôi đeo chị tôi trên con xe wave đi học.

-hải ơi_chị tôi ngồi sau xe nói.

-dạ.

-dừng lại mua cho chị cái kẹo mút.

-lớn rồi vẫn kẹo mút.

-mua đi,chiều về chị nấu mấy món ngon cho.

chị tôi tuy lớn rồi,nhưng tính cách vẫn hồn nhiên lắm,và đặc biệt rất thích ăn kẹo mút,ở phòng lúc nào cũng phải 2-3 bịch kẹo.

-nè,đang đi bảo dừng mua kẹo mút,ở nhà còn nhiều thế mà vẫn mua à_tôi đưa 5 cây kẹo cho chị.

-hihi chị quên không mang,ăn hơ.

-không.

tới cổng trường tôi dừng lại cho bà chị vào trường,còn tôi thì đi gửi xe máy ở quán nước gần trường,

Vào lớp thì bọn nó đến đông đủ hết rồi,tôi luôn là người đến cuối cùng của lớp.

-muộn thế mà_y_thằng bạn thân tên dũng nói.

-mày đến sớm thì có.

-xuống căn-tin đi.

-ừ.

2thằng khoác vai nhau xuống căn-tin ngồi uống nước,ngày nào tôi cũng được uống nước free cả,hôm nó bao,hôm nó không bao thì lên chạy lên lớp trước để nó lại chả tiền,tuy cũng bị nó rần vặt mấy lần về khoản đó,nhưng là bạn thân nó cũng chỉ nói vậy thôi,chứ thật ra nó chả tiếc tiền gì cả.

-hôm nay mà bao,bố cấm mày chạy lên lớp trước,thằng bạn tính_nó nói.

-ừ,để xem.

-mà chuyện này với em phương sao rồi.

Phương là người tôi thích,em học lớp 11a1 cách lớp tôi tận 6 lớp,tôi với em gặp nhau tại một hôm tôi xang bên lớp em lấy sổ đầu bài cho cô giáo kí,và tôi phải lòng em từ đó,từ hôm đó đến bây giờ cũng được 1 tuần rồi mà tôi vẫn chưa có sđt em,tôi vẫn không biết gì ngoài cái tên Phương.

-chả có gì tiền chiến_tôi chán nản nói.

-mày kém quá,gặp tao thì 1 hôm thôi.

-giỏi chú tán em ý đi,to mồm.

-tao không muốn cướp vợ mày.

-ừ,to mồm,thôi tao lên lớp đây_ tôi chạy luôn lên lớp,tôi vẫn còn nghe thấy tiếng gọi ý ới của thằng dưng là “tiền này,thằng chó”

đi qua hành lang a1,ngó vào thì thấy em phương đang chăm chú đọc sách,tôi ngăn người trước vẻ đẹp của em,hình như em cận thị hay sao mà đeo kính,hay là đeo kính để đẹp thôi,nhưng dù gì cũng phải nói là em rất đẹp, tóc xõa ra,để mái chéo che phủ vào kính bên mắt trái em,có một giọng nói của thằng a1 nào đó,làm tôi phải hoàn hồn lại.

-thằng a7 kia đứng lớp tao làm gì mày.

-ừ giờ tôi đi.

-đại trà mà giám xang lớp chọn,bẩn lớp bọn bố.

Trường tôi thì lũ lớp chọn nó khinh những ai học bên đại trà lắm(tùy người),bọn nó tưởng chỉ lớp chọn mới có học sinh giỏi,còn đại trà toàn học sinh dốt hay sao.

lúc đó tôi điên tiết lắm,nhưng tôi không thích đánh nhau,tôi ghét đánh nhau,nhưng khi ai đó động vào người thân hay bạn bè của tôi thì dù ghét đánh nhau tới mấy tôi cũng phải làm những việc của những người làm đàn ông,là bảo vệ bạn bè.

vừa lúc đó thì thằng dưng chạy từ phía sau lại bóp cổ tôi,thằng này cực nóng tính luôn vs nó cũng sống vì anh em,nếu bọn kia mà xúc phạm đại trà trước mặt thằng này thì kiểu gì cũng có đánh nhau.

-thằng chó,đéo chịu trả tiền mà gọi dơ lắm,làm bố mất toi 50k_nó vừa nói vừa bóp cổ tôi.

-lại chui ra thêm 1 thằng đại trà nè anh em.

-đập chết mẹ 2thằng ý đi_bọn a1 ở trong lớp nói ra.

-bọn này nói gì_thằng dưng định xông vào hấn lớp nó.

-thôi này,về lớp kệ bọn nó_tôi ngăn nó lại.

-mày bỏ ra để bố vào.

-giỏi vào đây,to mồm gì_thằng nào bên a1 nói.

-thôi về này_tôi lôi đó nó, trên đường nó giằng co để thoát khỏi tay tôi,để ăn đũa với lũ a1 khinh người kia,lôi được nó về lớp,thì tôi bỏ tay nó ra.

-sao này lôi bố,để bố lại tấn cho bọn nó trận cho hết láo_nó ngán cổ lên nói.

-việc gì cũng phải bình tĩnh,việc gì phải đánh nhau với bọn nó làm gì.

-nhưng bọn nó láo.

-thôi về chỗ đi,kệ bọn nó.

Một lúc sau thì cô giáo vào lớp,lại là cái màn kiểm tra bài cũ,tôi thì chúa ghét màn này vì tôi học dốt mà,từ năm lớp 1-10, tôi chưa được cái giấy khen học sinh giỏi bao giờ cả, có ít năm mới được tiên tiến còn đâu toàn trung bình, mà cũng không hiểu sao tôi học dốt vậy mà cũng đỗ được vào c3 nữa, ở lớp chắc tôi là đứa học dốt nhất..

những lần cô giáo kiểm tra bài cũ thì lớp tôi ai cũng im thin thít, bình thường nó chuyện ghê lắm, cứ đến màn này thì ai cũng im, cúi gầm mặt xuống bàn, có đứa chăm học thì còn không sợ chứ mấy thằng dốt như tôi thì hi sinh.

-em đứng lên bảng.

-chết rồi_ thằng dũng nói.

-ngon mày, lại được trứng ngỗng về lượ.

mà cũng lạ thật đó, mỗi lần thằng nào lên bảng rồi về chỗ cô giáo đều nói câu “kiểm tra tiếp 1 bạn nữa” cứ tiếp một bạn nữa thì cũng được 10 thằng, tất nhiên tôi cũng trong số đó và cũng chung số phận là được điểm 0.

-tôi biết ngay lớp chả ai học bài_ cô giáo nói.

-sao cô biết lớp không ai học bài mà con kiểm tra làm gì, phí cả thời gian_ thằng mạnh nói.

-anh còn nói hử.

Kết thúc 5 tiết học, tôi lại đứng ở cổng trường đợi chị tôi rồi về, ở nhà vì có 2 chị em nên đi học về mới nấu được cơm, nên phải đợi rất lâu toàn 12h30-1h mới ăn được, không đủ thời gian ngủ trưa nữa.

2. Chap 2

chap2:

Ở nhà tôi cũng chả có việc gì làm, chỉ có cái việc là ngồi cày game, tôi là đứa nghiện game đích thực, có thể ngồi chơi từ chiều cho đến tối, từ tối cho đến nửa đêm, đang chơi thì chị huyền vào phòng tôi nói.

-hông chơi nữa.

-có việc gì làm đâu.

-xuất ngày chơi, tôi méc mẹ bây giờ.

-xuất ngày mẹ mẹ.

-hông được chơi nữa, chơi lắm hại người.

-tí nữa 15p nữa.

-không là không.

Tiếng điện thoại của tôi vang lên, là thằng dũng gọi.

-alo_ tôi nói.

-đi, chơi khôg mày.

-ở đâu, đang ở nhà cày game.

-treo đi, đi chơi với tao.

-tới nhà tao, đón tao đi.

-đợi tí tao qua liền.

đứng dậy đuổi chị huyền ra khỏi phòng để thay đồ, thay đồ xong xuống dưới nhà đợi thằng dũng, đợi một lúc thì nó tới.

-chơi ở đâu_ tôi nói.

-uống cà phê đi.

-đi.

nó trở tôi tới một quán cafe gì đó, bước vào trong,em phục vụ bước ra, phục vụ ở quán này toàn,chân dài mặc đồ rất sexy.

-2 anh dùng gì ạ_nó đưa bọn tôi menu.

-cho em ly nước cam_tôi rất thích uống nước cam.

-cho em ly cafe sữa nha chị.

-2anh đợi em chút.

-pv ở đây xinh nha mà_y_thằng đừng nói.

-ừ.

quán rất đẹp,mọi thứ đều được trang trí chỉ với 2 màu đó là hồng vs xanh dương,những dòng nhạc nhẹ nhàng du dương làm tôi cảm thấy một sự bình yên.

-phương kia-tiếng thằng đừng nói làm tôi trở về với thực tại.

-đầu.

-bàn kia kia_nó chỉ về phía cuối quán.

Tôi nhìn theo ngón tay nó chỉ,đúng là em phương thật,em thật sự rất đẹp,em mặc quần jean áo sơ mi,đeo mắt kính,tóc xõa dài, vẫn như lúc sáng, em chú tâm vào quyển sách,mà không chú ý gì tới xung quanh cả.

Tôi rất muốn lại bàn em,ngồi nói chuyện và uống nước cùng em,nhưng tôi ngại ,rất ngại,phải làm sao mới làm quen được với em đây.

-cơ hội đấy lại làm quen đi mà.

-tao ngại lắm.

-ngại thì ở nhà.

năm đó có xu hướng là mặc quần rách,giới trẻ ra đường ai cũng rách gối đùi nào chơi xang thì tôi tả hơn,em phương không như vậy, em mặc đồ rất kín đáo,không có chỗ nào rách cả.

-thích ra mà làm quen.

-thôi tao ngại bỏ mẹ.

-thế thì về.

-tí nữa đã.

-về,nhà tao có việc rồi.

về nhà trong sự tiếc nuối của tôi và sự hờn hờ của thằng bạn,mà về cũng tốt vì ở nhà cũng đang có người chờ tôi.

có lần tôi mãi chơi tới 9h đêm,tưởng ở nhà chị tôi đã ngủ rồi,nhưng không chị tôi vẫn ngồi ở ghế đợi tôi,đến lúc tôi về chị tôi mới vào phòng ngủ,lúc đó cảm thấy mình là một người nhẫn tâm,đi chơi mà còn không biết về sớm,để chị tôi lo lắng đến nỗi không ngủ được,từ ngày hôm đó tôi đã rút kinh nghiệm là đi chơi phải về sớm,không muốn chị tôi phải lo lắng cho tôi nữa.

thằng bạn lại tôi về,thì nó cũng về luôn, vào trong nhà thì thấy chị tôi đang lúi húi vặt rau ở bếp,chán lắm tầm mô hôi,thấy vậy tôi càng thương chị tôi hơn.

-về rồi hả_chị tôi nói.

-dạ để em phụ cho.

tôi ngồi vặt rau muống cho chị tôi nấu những món khác,nấu nước xong dọn ra bàn ăn,tuy thức ăn cũng chả có gì,ngoài bát thịt kho và rau muống luộc,nhưng với tôi thế là quá đủ rồi.

Tuy bàn ăn thiếu đi bố mẹ,tôi thì chỉ cảm thấy hơi tủi thân tí,còn chị tôi tuy bên ngoài vẫn hồn nhiên cười xuốt ngày,nhưng trong thâm tâm tôi biết chị tôi buồn lắm,chỉ là chị tôi không muốn tôi biết thôi.

Ăn cơm xong,tôi phụ giúp chị tôi bưng chén bát cho chị rửa,rồi lên phòng lại cài game cho tới khuya.....

Xáng thức dậy,VSCN,xuống ăn cơm rồi 2 chị em lại đèo nhau đi học,rất xe ra cổng tôi nói.

-mang kẹo không đấy.

-có.

-ừ thế thì đi.

đến trường tôi đi gửi xe còn chị tôi lên lớp trước,à mà hồi đó đang hót cái bài gangnam stlye gì đó, lớp tôi thì thằng nào cũng ÔP ÔP ghe rúc cả đầu,vào lớp đập vài thằng dừng thì nó nói.

-ÔP ÔP.

-ốp mẹ mày,như lũ bệnh.

-gì gọi có gì hót.

-hót cứt ở nhà vệ sinh đấy ra mà hót.

-có gì nói luôn.

-chả có gì tại mày cứ ÔP ÔP làm bố ghứa tai.

Tôi về chỗ lấy điện thoại C5 ra cài game,rồi chả biết tại sao lũ bạn thằng nào cũng mặt hầm hầm rồi bước ra khỏi lớp,tôi chả hiểu bọn này có gì mà tức giận thế nhỉ, thôi mặc kệ cài game tiếp.

Rồi một lúc sau thấy bà uyên chạy vô,mặt ngó ngó quaoanh lớp,rồi chạy lại chỗ tôi nói,hôm nay bọn này lạ thế nhỉ:

-hải mấy ông nam lớp mình đang gây sự với a1 kia.

-cái gì?

Ghe uyên nói xong,tôi chạy luôn ra khỏi lớp,chạy luôn xang a1, xang thì thấy cảnh tượng mấy đứa con gái a1 đang ngăn mấy thằng lớp tôi vs lũ a1 không cho đánh nhau,thấy vậy tôi chạy lại chỗ thằng dừng quát:

-về,rảnh mà xuống đây gây sự với bọn nó à.

-thằng hải,nó chửi anh em mình thế,mà mày nói về à__thằng công nói.

-thôi về đi,kệ bọn nó.

không phải là tôi sợ nó,nhưng việc nhỏ như vậy đâu cần phải đổ máu gì cả,về lớp thì từng thằng chửi tôi,tôi xem lớp tôi như một điểm tựa của mình vậy,bọn nó ai cũng sống vì bạn bè hết,tuy tôi không chơi thân với bọn nó như thằng dừng, nhưng tôi mà bị đánh,thì tôi chắc bọn nó sẽ trả thù giúp tôi.

Trong giờ học chả có gì đặc sắc,nên tôi tua luôn đến về nhé, về nhà ăn cơm xong xuôi thì tôi đi ngủ,ngủ tới 3h tôi rất xe máy đi lượn phố.

Ngắm nhìn con phố mà 16 năm qua đã sống ở đây,càng ngày càng đẹp,những ngôi nhà từ thấp bé giờ đã to lớn,những cây từ thấp tí giờ đã trở thành những cây to vươn,chải dài khắp vỉa hè.

Trời tự dưng có những hạt mưa,từ nhỏ rồi thành nặng hạt, tôi tính phóng xe về tắm mưa luôn, nhưng đột nhiên tôi nhìn thấy một người con gái rất quen thuộc,đang đứng trú mưa ở cổng của một ngôi nhà nào đó,đó là phương,áo phương ướt hết,trên tay vẫn ôm lấy quyển sách nào đó,thình thoắt thấy em lấy tay tháo kính ra lau,rồi lại đeo, thấy cơ hội đã tới,tôi tạt xe vô đây trú mưa.

Tôi với em rất hay gặp nhau,hay đây là duyên trời,ông trời xe duyên cho tôi với em gặp nhau,hôm qua thì quán cafe,hôm nay thì tại cổng của một nhà nào đó.

2đứa đứng đây mà tôi chả biết nói gì,tính nói thì lại sợ em không trả lời,suy nghĩ một lúc tôi cũng mở miệng ra nói:

-trú mưa hả_câu nói ngu nhất trong ngày hôm đó của tôi.

-ừ.

Lúc đó tôi lại cứng mồm,cổ mở thêm vài câu nữa nhưng không được,lúc đó tôi chỉ ước,ước cơn mưa kéo dài lâu hơn,để tôi được đứng cạnh em lâu hơn, nhưng ước mơ chẳng thành hiện thực, cơn mưa tạnh sau 10p mà tôi ước, thấy tạnh mưa em phương bước đi,tôi nói:

-nhà ở đâu lên xe mình chở về,cả tí mưa to đấy.

-cảm ơn,nhưng tôi tự về được rồi.

ừ thì cũng đúng tôi với em còn chưa thành bạn,mà chưa nói chuyện được mấy, mà tôi đòi trở về thì em từ chối là đúng rồi.

Tôi phóng xe về nhà,về nhà thì thấy chị tôi ngồi ở ghế,thấy tôi chị chạy ra mở cửa và nói:

-lên thay đồ đi cả ồm.

-dạ.

Tôi lên tắm,tắm xong xuống ăn cơm rồi lên phòng nằm vắt tay lên trán suy nghĩ.

tuy tôi mới gặp phương được hơn tuần nhưng tôi đã cảm thấy tôi yêu em rồi,yêu nhiều lắm,yêu tới lúc ngày nào cũng phải suy nghĩ về em,phải làm sao mới làm quen được với em,phải làm sao để em yêu tôi,phải làm sao,làm sao, mãi suy nghĩ tôi ngủ lúc nào không hay

3. Chap 3

chap3:

Ngồi ở lớp đầu óc tôi không chú tâm được vào việc học mà là đang suy nghĩ một việc khác,suy nghĩ xem làm cách nào để làm quen phương,làm quen một cô tiểu thư đúng là rất khó,rồi có một giọng nói vang lên“em thưa cô,em đến đưa sđb”ghe rất quen thuộc,hình như tôi đã ghe ở đâu rồi,ngước mặt lên xem là ai.

Thì ra là em phương,em đến đưa sổ đầu bài cho cô giáo kí,lúc tôi ngước mặt lên thì em đã đi đến cửa lớp rồi,tôi hận,hận tôi không ngước mặt lên sớm hơn,để được nhìn em lâu hơn,tôi cố đưa đôi mắt nhìn em,nhìn đến lúc giáng người đó khuất đi mới thôi.

Lại một giọng nói của con hậu ở lớp tôi vang lên.

-bạn tôi năm cấp2 đó,ông nào muốn làm quen không,tôi có sđt nè.

một luồng suy nghĩ rất nhanh hiện ra,đây chính là cơ hội để có sđt em,xé vội tờ giấy,viết thư gửi cho con hậu xin sđt,lần này tôi không vò nát thư như những lần tôi gửi thư cho bọn trong lớp nữa,mà là gấp cẩn thận.

Một lúc sau con hậu cũng hồi âm lại “098xxxxxxx” đó là thư nó gửi,tôi vui mừng vì đã có sđt của em phương,việc còn lại thì để tôi.

tôi lấy điện thoại viết tin nhắn để gửi cho em phương,đang tính bấm gửi nhưng tự nhiên lại có 1 dòng suy nghĩ lóe lên, bây giờ là giờ học chắc em cũng không trả lời được đâu nhỉ,

thôi để trưa vậy.

Hôm đó tôi chỉ về thật nhanh,nhưng càng mong thời gian trôi qua càng lâu,tôi ngồi trong lớp bồn chồn đến khó tả, rồi cái gì cũng đến trống hết tiết 5 vang lên,tôi chạy thật nhanh ra cổng, vào quán gần trường để lấy con wave, hôm nay chị tôi có bạn tới đón nên tôi đi một mình.

Phóng thật nhanh để về nhà thật sớm,phóng xe qua một bóng người nào đó đang rất xe đạp, rất quen thuộc,tôi dừng xe lại, quay đầu về phía sau, thì giật mình đó là em phương, em phương đang từng bước đi rất xe đạp của mình,xe em bị gì thế nhỉ?trán em lấm tẩm mồ hôi,tóc mái của em dính hết trên trán, thời tiết tháng 10 nóng kinh khủng mà một người con gái mỏng manh rất xe đạp giữa trời nắng chang chang của

thời tiết mùa hè, mãi suy nghĩ tôi quên mất đó là cơ hội làm quen tốt nhất,tôi quay đầu xe,đề ga đi tới cho em,tới cho em tôi nói:

-xe bị gì vậy bạn.

-hồng_em phương nói mà không quay xang nhìn tôi,chỉ một cái liếc cũng không.

-hồng gì thế?

-tuột xích.

-đưa đây mình lắp cho.

Tôi xuống xe, để lắp xích cho em,mới đầu tôi nhìn ánh mắt của em phương còn hơi lưỡng lự,nhưng một lúc rồi thì cũng thôi,em giữ xe cho tôi lắp xích, loay hoay một lúc thì cũng lắp xong,tôi nói:

-xong rồi đó,xe tuột xích sao không lắp, việc gì phải rất bộ thế.

-tôi không biết,cảm ơn nha.

-không có gì_mặt tôi lúc đó hiện rõ vẻ vui sướng.

-tôi về đây.

-ừ đi cẩn thận.

Tôi vui mừng ngồi lên xe máy,phóng về luôn, về nhà tôi vui quá tranh hết việc làm của chị tôi,quét sân quét nhà, ăn cơm xong tôi lại tranh rửa bát chị tôi chắc thấy tôi lạ quá, lấy tay sờ lên trán tôi và nói:

-có nóng đâu nhỉ,chị lấy thuốc sốt cho nha.

-khỏe mà việc gì phải uống thuốc.

-hôm nay tự nhiên làm mấy thứ này,không ầm đầu thì gì.

-không có gì,chị lên phòng ngủ đi.

-ừ chị lên ngủ đây,rửa bát xong đi ngủ,cắm chơi game,chị mà biết là chị đánh.

-biết rồi.

Rửa bát xong tôi lên phòng bật quạt lên tít ngủ,à mà còn việc nhắn tin cho em phương nữa,suýt quên, mang điện thoại ra, tôi cứ viết rồi lại xóa chả giám gửi,lạ thật lúc đi đường tôi quyết tâm gửi thế này thế kia, mà giờ còn chả giám gửi, rồi tôi viết“phương à”bấm gửi mà ngón tay cứ run run,nhắn tin với gái cũng có rồi,sao lần này lại vừa hồi hộp vừa run run thế nhỉ.

Một lúc sau thì em phương cũng hồi âm lại,sau đây những tin nhắn tôi với em phương gửi cho nhau.

-ừ ai vậy_em phương hồi âm lại.

-mình lúc trưa vừa gặp nè_tôi viết mà tay cứ run run.

-à bạn là người lắp xích đó hả.

-ừ mình nè.

-có gì không?

-không nhắn hỏi xem,lúc về xe còn tuột xích nữa không.

-không,mà sao biết số tôi vậy.

-xin của đứa bạn cùng lớp.

-ừ,cảm ơn nha.

-không có gì,phương ăn cơm chưa.

-rồi,mà sao biết cả tên tôi vậy.

-à hỏi con bạn cùng lớp.

-ừ mà hỏi ai vậy.

-con hậu đó.

-ừ thôi bye.

-ừ bye.

Tôi chán nản vì nhắn tin còn chưa đủ 15p,vứt điện thoại ra một góc, nằm lại suy nghĩ về em, hình như từ lúc biết em tôi nằm ngủ lúc nào cũng phải suy nghĩ về em đầu tiên rồi tôi mới ngủ được, em thật là đẹp,vẻ đẹp thánh thiện,vẻ đẹp tự nhiên của một cô con gái việt nam 17 tuổi, em không phải là những đứa con gái ăn chơi,uy nhà em cũng rất giàu(ghe bọn bạn bảo thế) mái tóc em màu đen óng ả,thời đấy ra đường đa số con gái mặc đồ thì toàn quần 5 cm, áo hở rốn, còn em,em lại khác ra đường em chỉ mặc những chiếc quần dài,áo dài tay,tuy tôi chỉ gặp em một lần ở quán cafe nhưng tôi vẫn biết, em đúng là người con gái mà hằng đêm tôi vẫn mơ ước.

Nghĩ về gia đình nhà em,ghe bọn bạn nói là nhà em rất giàu,tuy nhà tôi cũng không phải là nghèo,mà cũng không phải là giàu, không biết em có đồng ý yêu thằng như tôi không,tương lai tôi không biết đi về đâu mà mệt quá, nếu em đồng ý yêu tôi,thì không biết bố mẹ em có chấp nhận mối tình của chúng tôi hay không,hay là lại cố gắng ngăn cản, tôi chỉ là một thằng có chiều cao có 1m65,học vẫn thì tốt.

Em lại là một cô gái giỏi giang,dáng đẹp,tôi đứng với em thì tôi với em bằng nhau.

Nhưng không vì mấy thứ kia mà tôi không thử tán em,tôi yêu em nhiều lắm,yêu từ cái nhìn đầu tiên,yêu hơn chính bản thân tôi, chưa có một người con gái nào mang lại cho tôi cảm giác khó tả như vậy, tôi sẽ quyết tâm,quyết tâm tán đổ em,dù chỉ thử những cách nhỏ bé nhất,tôi cũng phải tán được em,dù cho em là một nàng tiểu thư kiêu kì lạnh lùng tới đâu tôi cũng phải tán đổ em bằng được, nhất định là thế....

4. Chap 4

chap4:

chiều nào cũng vậy,tôi chỉ ở trong 4 bức tường ngồi cày game.

tôi ước,ước một lần được quay về thời ấu thơ,ước một lần được trở về quê,ước được chạy nhảy tung tăng với đám trẻ con ở quê, 5 năm rồi bắt đầu từ khi tôi lên lớp 6 là tôi phải rời xa quê hương,rời xa những đồng ruộng mệnh mông bát ngát,rời xa những ngôi nhà cấp 4.

còn đâu những ngày nằm trên đê ngắm nhìn những con bò đang ngặm cỏ, còn đâu những ngày nằm trên đê thả diều và ngắm nhìn những cánh diều đang bay vi vu trên bầu trời, còn đâu những ngày vui đùa cùng đám trẻ con trên sân đình,còn đâu những ngày cời áo tắm mưa,còn đâu những ngày chơi quên cả cái nắng, còn đâu những ngày đi chầy trộm,gô,khoai.

tôi muốn quay về quê,quay về với những đồng ruộng,quay về để gặp đám bạn ở quê của tôi,5 năm xa cách không biết bọn nó có nhớ tới thằng hải còi không nhỉ.

tôi nhớ những con người ở đó,những hàng xóm láng giềng tốt bụng ở đó,họ thường mang những bát canh v.v ,những thứ mà con người thành phố coi là nhỏ bé,nhưng ở quê những thứ đó thật lớn lao, ở quê họ không coi trọng tình cảm hơn là vật chất.

Tôi nhớ,nhớ hết tất cả thứ gì về quê tôi, nhớ những lần trời mưa tầm tã tới những lần trời nắng gắt.

từ ngày tôi lên thành phố,mọi thứ đều rất chán, hàng ngày tôi chỉ biết ngồi trong 4 bức tường cắm đầu vào game online, đến đôi mắt của tôi đã bị cận,hình như cũng phải cận hơi nặng, tôi biết điều đó, nhưng tôi không giám nói cho bố hay or chị tôi biết,vì tôi sợ bị ăn chửi lắm.

tiếng điện thoại reo lên,lại là thằng dững gọi,sao gọi nhiều thế nhỉ.

-alo gọi gọi lắm thế,bố đang chơi game_tôi nói.

-đi chơi không mày.

-ở đâu.

-tới quán nét đi.

-tới đón tao đi.

May mà ở trên thành phố này,tôi còn có thằng bạn như thằng dũng,nếu mà tôi không quen được nó,không biết tôi cô đơn thế nào nhỉ?

Tuy nhà tôi cũng có máy tính,nhưng chơi nét vẫn vui hơn, một mình ngồi trong phòng chơi game một mình chán lắm, chơi game là phải đông mới vui,và đặc biệt nó có thể làm tình cảm bạn bè thêm sâu đậm hơn.

Tôi chạy Xuống nhà xin phép chị huyền,xuống nhà thì chị tôi đang ngồi xem hoạt hình, lớn tướng rồi mà vẫn hoạt hình.

-chị ơi tí em đi chơi nhá.

-ừ đi cẩn thận,chơi linh tinh chị đánh.

-vâng.

-tới chị đi ăn sinh nhật,em tự nấu mì ăn tạm hôm nay nha.

-vâng không sao đâu,thằng dũng tới rồi em đi đây.

Chạy ra cổng ngồi lên yên sau cho thằng dũng chở đi.

-đi cẩn thận mày.

-yên tâm tay lái bố lụa lắm.

Đúng là tay lái nó lụa thật,lụa đến nỗi đâm vào ổ gà mấy lần.

-lụa vài mày.

-nhìn bố thể hiện nữa này.

-thôi,cm khiếp bố mẹ.

-thằng nhát chết.

-quán nét kìa tạt vô đi.

Vào quán nét thì nó mở cf lên bắn,tôi thì chả ham game đó, lúc đó tôi chỉ ham ninja online của teamobi thôi, năm đó game ninja nổi tiếng trên mobile ở việt nam lắm,ai chơi game này chắc cũng biết, biết khoản ức chế khi đập đồ xịn, biết cảm giác lâng lâng khi lên lv, hồi đó tôi nghiện game này lắm, game này là game lần đầu tiên tôi chơi được lâu nhất đó là 3 năm, còn bây giờ game này giảm dần người chơi theo năm tháng, ra những auto linh tinh làm game này rất là nhàn, và độ hút máu của teamobi cũng cao nên game càng ngày càng ít người chơi, 4 sever thì chắc có mỗi sv1 là đông nhất,Nhưng game này phải nói là rất hay(2năm về trước) giúp tôi quen được rất nhiều anh em tốt.

-gái kìa.

-àừu gái kìa anh em.

mấy từ đó được phát ra ,nó như rất quen thuộc ở những quán nét ít gái ra vào,đúng là bọn có gái vào quán nét làm như ngạc nhiên lắm hay sao,mà phải gằm lên,mà đa số gái xinh chỗ tôi vào quán nét 10 đứa thì 8 đứa xấu,chắc em này cũng vậy nên tôi chả thèm quay đầu ra ngo.

-gái thì kệ mẹ gái, việc mammals phải hét lên ghê thế_tiếng hét của thằng dũng,chắc lại bắn thua nên mới tức đầu.

Rồi chả hiểu sao đứa con gái nào đó đi lại máy cạnh thằng dũng ngồi,tôi quay xang nhìn, ừ thì cũng xinh thật đó,nhưng tôi chả quan tâm quay lại màn hình chơi tiếp,đang bật đồ sát ra khu luyện tập ở sau trường

hirosaki(lâu rồi không chơi ninja không biết viết thế có đúng không nữa) đánh nhau,thì thấy tiếng nói bé bé của thằng dũng nói.

-mẹ gái xinh vãi mày.

-ờ kệ sắc mày,câm mồm lại bố đang pk.

-ừ,lúc này tao không biết em này xinh đến vậy nên chửi,giờ nghĩ lại ngu vãi.

-ờ kút.

-xinh vãi,tao đéo chú tâm bắn được.

-bố đã nói kút mà,lải nhải nhiều_tôi ức chế vì bị phá,nên quát nó.

-ừ tao chơi đi,tao ngắm gái đây.

-ờ nói câu nữa bố đồ sát chết mẹ mày giờ.

Được một lúc nó lại quay xang nói với tôi,tức thiệt đó.

-em ý xem phim hàn mày.

-kệ mẹ nó,mày nói với tao làm mắt gì_tôi ngắt lên.

-ờ ờ,chơi tiếp đi.

hôm đó tai tôi bị khủng bố vì có tiếng lải nhải của thằng dũng vs con bé kia,trời cũng đã tối cũng 6h rồi nên tôi đứng dậy đập vai thằng dũng nói, nó vẫn đang nói chuyện vs bé kia, chẳng biết có chuyện gì mà lải nhải thế nhỉ, chẳng bù cho tôi nói chuyện với phương được có 7 8 câu là tắc tị.

-về mày.

-tí nữa đã,chơi típ đi.

-về tôi rồi.

-6h30,chơi típ đi tao bao được chưa.

-ờ ờ thế chơi tới 8h cũng được.

hiếm khi mới có cơ hội nên tôi ngồi chơi tiếp,đúng là thằng có gái xang ghê,đang chơi thì thằng dũng đập vai tôi nói.

-về mày.

-ờ.

-tới nhà tao ăn sinh nhật nha.

-có sinh nhật à,sinh nhật mày à.

-không anh tao,có chị mày ở đó nữa đấy_chị tôi học cùng anh nó.

- ở lớp có mỗi tao đi à.

-không tao mời bọn bạn lúc sáng rồi.

-thế sao giờ mày mới bảo bố.

-trước sau không như nhau à,thảo đi cùng tụi mình luôn nha_thì ra bé đó tên thảo.

-nhưng mình phải về_thảo nói.

-thôi đi cũng mình tới luôn cho vui.

-ừ vậy cũng được.

Ra khỏi quán,thằng dũng bắn tính nó bắt tôi đập xe đạp của em thảo,còn nó tươi cười lai em thảo trên con xe máy của nó, đúng là thằng vì gái quên anh em.

nó phóng xe về trước,tôi đạp theo sau, tới điểm hẹn,điểm hẹn là một quán cafe của nhà nó, rất xe vào thì thấy thằng dũng chạy ra nói.

-có em phương,có em phương ở đây.

-đùa tao hả mày.

-thật thật.

-sao em ý ở đây.

-tao hỏi anh tao thì anh tao nói,là bạn nào cùng lớp đưa tới đây.

3 lần trước gặp nhau,tôi xem 3 lần đó là tình cờ,nhưng hôm nay lần thứ 4 gặp nhau thì tôi xem đó là duyên.

-vào đi đứng ngoài này chi nữa.

-à ừ.

người tôi cảm thấy run run,đôi chân nặng nhọng trong từng bước đi, có gặp gái thôi mà sao phải run vậy,bình tĩnh,tôi tự an ủi mình.

Vào trong tôi chọn 1 bàn trống để ngồi,hình như tiệc vẫn chưa bắt đầu,vẫn còn đợi ai đó, ngó một lượt,dùng lại ở phía chị tôi với anh dương(anh thằng dũng) đang ngồi cạnh nhau nói chuyện tình tứ với nhau, hình như 2 người này yêu nhau thì phải, cũng tốt chị tôi yêu anh dương cũng tốt,anh ấy là người tốt.

Ngó một lượt nữa thì tôi dừng 2 con mắt lại về phía người con gái xinh đẹp tên phương đó, nhìn em vẫn vậy,vẫn đẹp hoàn mỹ, vẻ đẹp kiều sa, vẫn là đôi mắt đen không có cảm xúc đấy, vẫn là đôi môi đỏ mọng chỉ mở hé ra những khi uống nước,tôi ngẩn ngơ ngẩn em đến khi anh dương với chị tôi tới bàn tôi ngồi lúc nào mà cũng không biết nữa.

-thích cô gái đó à _anh dương nói.

-không..làm...gì có _tôi đỏ mặt nói.

-mà sao em ở đấy thế.

-em học cùng bạn anh dương chị à.

-xinh thế mà,anh mày cũng bị hút hồn nữa au....ra _anh dương nói.

-anh nói gì hả _chắc chị tôi cầu anh dương nên anh ý mới kêu lên ghê thế.

-đâu có vợ,vợ anh xinh nhất.

-hứ không tin.

-đúng mà vợ anh đẹp nhất.

-e hèm mời anh chị ra chỗ khác,em nhờ _tôi nói.

2 anh chị đấy chắc ngại nên ra bàn khác ngồi, một mình tôi ngồi ở đây, thằng dũng thì ngồi ba hoa với em thảo, hình như là tôi tới sớm hơn dự kiến thì phải,lớp tôi thì vẫn chưa có ma nào đến, ngồi một mình nhâm nhi ly rượu vang với những bản tình ca êm êm,đúng là rất hợp với cảm xúc của tôi lúc này, tôi cảm thấy yêu đời hơn,chắc là vì chỗ nào có em phương là tôi có cảm giác vui vẻ hơn hả.

Thấy em phương cũng đang ngồi một mình,tôi bạo dạn đứng dậy đi lại chỗ bàn em và ngồi vào 1 cái ghế cạnh đó và nói:

-phương cũng ở đây hả.

-hả sao anh ở đây _em ngạc nhiên nhìn tôi,tôi vào đây từ bấy đến giờ mà em cũng không nhìn thấy.

-mình vào đây từ lâu rồi mà không nhìn thấy à.

-tôi không để ý _em phương lắc đầu nói.

Hình như khi yêu một người nào đó, bạn có cảm giác là, tất cả cử chỉ hành động dù chỉ là nhỏ bé nhất, đối với bạn đó cũng là những cử chỉ thật đẹp, với tôi cũng vậy chỉ nhìn thấy em phương lúc đầu nhẹ nhàng vậy, tôi cũng cảm thấy em đẹp làm sao.

-ừ mà phương bị cận hả _nghĩ mãi mới ra được câu này.

-ừ, bị nhẹ thôi.

-ừ, mà đi cùng ai vậy.

-chị tôi _May mà không phải là đàn ông đưa phương tới đây.

nói chuyện với phương, tôi có cảm giác là, chẳng nghĩ gì hay để ý tới mọi thứ xung quanh cả tôi chỉ có vận não hết công suất để nghĩ những câu hỏi để hỏi phương cho cuộc nói chuyện thêm dài hơn.

khách cũng tới đông đủ hết, anh dương cầm mic lên đứng trước toàn thể mọi người nói, anh dương bala một hồi thì có một người nào đó mang bánh sinh nhật lên, anh dương nhắm mắt thổi nến và cầu nguyện gì đó, tất cả mọi người vỗ tay, mặt ai cũng nở niềm vui mừng (trừ em phương) chắc người vui nhất vẫn là chị tôi, chị cười từ đầu tiệc tới cuối tiệc.

Từ bé cho tới lớn, tôi chưa lần nào được tổ chức sinh nhật như thế này cả, dù một cái bánh sinh nhật cũng không, đến ngày sinh nhật tôi chị tôi chỉ rất tôi đi chơi linh tinh, chơi tới lúc nào tôi muốn về thì về, mà tôi cũng chẳng thích tổ chức sinh nhật gì cả phí cả tiền.

Và hôm nay cũng là lần đầu tiên tôi thử nếm cái mùi vị của cái bánh sinh nhật, cắn một miếng nhỏ tôi đã chán rồi, sự ngọt vs độ béo của nó nhiều quá, làm tôi phát chán, ăn cố miếng bánh tôi chẳng thèm ăn miếng thứ 2 nữa.

tiệc phải nói là lớn, mỗi bàn ngồi, ít thì được nửa cái bánh, nhiều thì nguyên cái, không biết hôm đấy anh dương tốn bao nhiêu tiền nữa.

Tôi vẫn ngồi cùng em phương, em phương không động tới miếng bánh nào, chỉ thỉnh thoảng uống ngụm nước rồi lại chú tâm nhìn vào con iphone 5s.

-không ăn hả _tôi nói.

-không.

-uống rượu không.

-tôi không biết uống.

-ừ

Kết thúc buổi tiệc là lúc 10h đêm, tôi phải chở chị tôi về, về nhà tôi lên giường nằm vắt tay suy nghĩ tiếp, giá như hôm nay bữa tiệc kéo dài lâu hơn tí nữa thì tốt biết bao, có phải tôi sẽ được ở cạnh em lâu hơn không nhỉ.....

5. Chap 5

chap5:

-xuống căn-tin có việc cần nói _tôi vừa bước chân vào lớp thì thằng dũng đã lôi xuống căn-tin, chẳng biết có việc gì mà gấp thế đây.

-có việc gì thế? _tôi hỏi.

-từ từ để tao mua nước đã, mày ngồi đây đợi tao _nó đi mua nước, 1lúc sau nó quay lại nói:

-hôm qua tao hỏi anh tao về em phương.

-ờ sao có gì hót.

-mày không đủ cơ để chơi đâu.

-là sao.

-em ý là con gái đại gia với là con 1 nữa đấy.

-bố biết thừa rồi.

-sao mà biết.

-nhìn em ý là tao biết,em ý con đại gia,mà bố mẹ em ý làm gì thế?

-chả làm gì.

-chả làm gì mà cũng giàu à.

-ừ thấy anh tao bảo là quanh năm toàn đi du lịch thôi,chắc là tài sản của ông bà để lại.

-ừ,khó phết.

-nhìn mà kìa,người thì còi,mắt thì lé,mũi thì to,mặt thì ngầy,tóc như ổ quạ,cao mét bẻ đôi, mà yêu em nó như hoa nhãi cắm bãi cứt trâu.

-đệch,khen hay v.

Ờ thì tôi cũng còi thật,những mắt có lé đâu,mũi cũng bình thường,mặt thì đẹp trai mà nó nói là mặt ngầy,cao cũng 1m65 mà nói nói mét rưỡi.

-mà tao cũng lạ,tại sao nhà em ý giàu thế mà phải đi xe đạp nhể.

-thích thì đi,bố thằng ngu.

-mà tao có facebook của em ý đó.

-đưa tao.

-mày vào facebook ghi sdt em ý vào là có à.

-sao mà biết sdt em ý thế_tôi vừa hỏi vừa rút điện thoại ra login facebook.

-hỏi anh tao ngu vãi.

-sao anh mà biết.

-hỏi chị họ em phương ngu thế.

vào facebook ghi sdt của em phương,thì hiện ra nick em,trần thị hồng phương,thì ra đó là họ em,ảnh đại diện thì đó không phải là ảnh em,mà là ảnh linh tinh nào đó,gửi lời mời kết bạn luôn.

vào xem dòng thời gian của em,tìm hết dòng thời gian mà chả thấy em đăng cái ảnh hay viết status nào cả, chỉ thỉnh thoảng thấy bạn em chia sẻ những thứ linh tinh thôi.

Em không đăng status nào cũng tốt,không như mấy thím bây giờ nào là “bố mình mất rồi huhu 500like cho bố mình sống lại nào” “hôm qua bị té đau quá,ngã cả tay, mọi người like thật nhiều cho mình hết đau nào” chả hiểu mấy thím đó thế nào chứ bố vừa mất mà vẫn có thời gian lên facebook câu like, còn thím bị té nói đau thế kia,tay cũng ngã mà vẫn đủ bình tĩnh câu like được,thật là hài đó.

-ừ hôm qua tao nhắn tin với em thảo,tối 12h đêm,tốn mất bao nhiêu tiền.

-ờ thôi lên lớp,trả tao giúp tao luôn.

Tôi với thằng dũng khoác vai nhau đi lên lớp,lại đi qua a1,lại nhìn thấy em phương đang chăm chú đọc cuốn sách gì đó,lại được gặp những cặp mắt khinh bỉ của bọn lớp chọn nhìn bọn tôi.

Vào lớp học,đầu óc tôi lại mơ mơ màng màng về em phương,mặc kệ cô giáo ở trên giảng bài,mặc kệ những bài tập mà cô giáo cho,vở thì chép được mỗi đầu bài rồi vứt đấy, mà chép chắc tôi cũng chả chép được vì mắt tôi cận mà,lúc nào chép tôi lại phải nhờ đứa cạnh bàn đọc lên cho tôi chép hoặc là nó chép xong thì đưa vở cho tôi chép.

90p cũng chôi qua,thằng dững rủ xang lớp 10a3 để gặp em thảo,thì ra em thảo học ở trường này vậy mà tôi không biết nhỉ.

đi từ a7 tới a3 tôi cũng gặp ít nhiều cặp mắt khinh bỉ đại trà chúng tôi,chả biết bọn này học giỏi làm cái gì nữa,tưởng học giỏi là được khinh những người học tốt như chúng tôi à,mà cũng chưa chắc ai vào lớp chọn cũng học giỏi đâu.

Xang a3 thì thằng dững gọi em thảo xuống căn-tin uống nước, xuống căn-tin ngồi,tôi mới được nhìn thấy dững nhan của em thảo, cũng phải nói là xinh,thằng dững cũng có phước ghê.

tôi thì ngồi uống nước,mặc xác 2 đứa nó thích buồn gì thì buồn,chả biết 2lũ nó moi đâu ra lắm chuyện thế không biết chả bù cho tôi với em phương.

đưa cặp mắt ngó quanh căn-tin thì đôi mắt tôi dừng lại tại một góc căn-tin,một người con gái ngồi đó,vẫn vậy,vẫn kiểu ngồi chăm chú vào cuốn sách mà không chú ý tới ai hết.

-tao đi ra đây trước nha mày_tôi nói.

-ờ tự nhiên.

Tôi lấy hết can đảm tới bàn em và ngồi vào ghế đối diện em, chắc em thấy có người nên bỏ cuốn sách xuống và nhìn tôi.

-ngồi với nha_tôi nói.

-ừ.

Em phương lại chăm chú đọc sách,mà không để ý gì tới tôi,đột nhiên em bỏ cuốn sách xuống bàn và nói:

-anh tên gì vậy.

-mình tên hải.

-ừ_lại cầm cuốn sách lên đọc tiếp.

Ngó quanh căn-tin thì tôi thấy nhiều cặp mắt nhìn về tôi,traí gái, đủ cả,có đứa đàn ông còn phồng mang trợn mắt nhìn tôi,trông sợ phát khiếp.

Những lần được ngồi cùng bàn với em phương,tuy lần nào cũng chỉ nói chuyện được 5-6 câu,nhưng đối với tôi là quá đủ rồi,chỉ được ngồi cạnh em,được nhìn em,thì tôi cũng hạnh phúc biết nhường nào.

em phương tự nhiên bỏ cuốn sách xuống,và bắt gặp hai con mắt của tôi đang nhìn em say đắm, tôi vội quay đầu ra hướng khác,thật là ngại,bị bắt nhìn trộm rồi.

-tí về lai tôi về nha_em phương nói.

-hả.

-không được à?vậy thôi.

-được,được mà_tôi vội nói,nhỡ em đổi ý thì chết.

-vậy sau đứng cổng đợi tôi nha,tôi lên lớp đây.

em phương bước lên lớp,tôi vẫn ngồi đó cười,cười ghê lắm,nụ cười tí được chở em về, chỉ biết em đã tự động nhờ tôi lai em về,thì tôi đã biết,tôi đã có 1 vị trí gì đó nho nhỏ ở trong tim em, dù chỉ là nhỏ, nhưng tôi sẽ cố gắng làm nó lớn hơn,làm em phải yêu tôi..

À xem quen tí về còn phải trở chị huyền về nữa,giờ phải làm sao đây,không nhẽ là lai cả 2,hay là đưa chị huyền về trước rồi quay lại trường đón em phương, hay là đưa em phương về trước nhỉ, giờ phải làm sao đây,khó sử quá,được cái này thì mất cái kia.

Ngồi vắn óc hết công suất thì mới nghĩ được ra,tôi lấy điện thoại,nhắn tin cho anh dương là chở chị tôi về vậy là xong.

tôi đứng dậy bước lên lớp, tôi hoảng vì trường đã trống từ bao giờ rồi, căn-tin giờ chỉ còn mình tôi, chạy thật nhanh lên lớp thì trễ mất 10p, may mà cô giáo dễ tính nên không sao, gặp bà la sát chắc lại đội sổ đầu bài mất.....

6. Chap 6

chap6:

Ngồi học 3 tiết còn lại, mà tôi cảm thấy nó dài như là 3 tháng, có câu “đợi chờ là hạnh phúc” tôi chỉ muốn đập hòn gạch vào mặt thằng nào xằng tác ra câu này, càng đợi tôi càng ức chế chứ hạnh phúc chả thấy đâu cả.

Trống trường hết giờ vang lên, tôi cất sách vào cặp, chạy thật nhanh ra quán nước gần trường lấy xe, rồi đứng ở cổng đợi em phương.

Một lúc sau em phương cũng ôm cặp bước ra, nhìn em từ xa, nhìn mái tóc em bay bay trước gió, nhìn tóc mái em che phủ một bên mắt trái, mái tóc đen mượt óng ả, tôi như bị hút hồn trước vẻ đẹp đó, vẻ đẹp tự nhiên của một cô gái việt nam.

Em bước tới chỗ tôi và ngồi lên sau xe tôi mà chả nói câu nào cả, tôi để xe phóng đi với bao nhiêu cặp mắt dòm ngó tôi, có cả mấy đứa lớp tôi nữa.

trên đường rất nhiều cặp mắt nhìn tôi, à không chính xác là nhìn em mới đúng, có mấy thằng tóc vàng đi SH còn nhìn tôi với ánh mắt ghen tức, bọn nó gato là đúng rồi, một thằng đi wave, cao 1m6, cũng không phải là hot boy cả, mà được chở một em hot girl.

tôi cố gắng đi thật chậm, chậm lắm để được ở cạnh em lâu hơn, hạnh phúc biết nhường nào khi chở người mình yêu sau xe nhỉ, à chết quên tôi còn chưa biết nhà em ở đâu, từ mấy giờ cứ đi linh tinh tồn xằng quá.

-nhà phương ở đâu thế.

-tưởng biết rồi mà.

-chưa.

-nhà ở xxx.

đi theo cái địa chỉ mà em nói, tôi tới 1 ngôi nhà nào đó to tướng, 5 tầng, 1 mình em ở trong ngôi nhà to như thế này chắc buồn lắm nhỉ, nghĩ cũng tội em.

-nhà đây hả.

-ừ.

-1 mình ở nhà to này không chán à.

-có bác giúp việc nữa.

-ừ.

-bye, cảm ơn nha.

nói xong em phương bước vào nhà, tôi luyến tiếc nhìn em tới khi em khuất sau cánh cửa mới quay xe đi về.

Về tới nhà ăn cơm xong, lên phòng nằm vắt tay lên trán suy nghĩ.

lại suy nghĩ về em, về người con gái kì lạ đó, cuộc tình này đúng thật là hơi khó khăn, em là một nàng tiểu thư, còn tôi cũng không phải là thằng nghèo đến nỗi để mừng tôi rớt, mà nghèo thì tôi cũng chả có mừng tôi nữa mà rớt.

nằm vò đầu suy nghĩ cũng chả nghĩ ra cách gì hay để tán em cả, chả biết tại sao tôi lại ngu thế nhỉ, ông trời lại cho tôi mỗi cái chơi game là giỏi, thà cho tôi giỏi tán gái còn hơn là chơi game, học cũng ngu, thể thao cũng ngu, cái gì cũng ngu, mỗi game không ngu, đáng thật đó.

Nằm thì nóng quá chả ngủ được, phòng tôi nhiều lần chị tôi nói là lắp điều hòa, nhưng tôi có cái bệnh là đau đầu khi ngồi ở chỗ nào có điều hòa, nên mùa hè trời nóng 4 mấy độ,ngủ thì chả ngủ được, mồ hôi chảy ướt hết cả áo.

Dậy mở máy tính login ninja,từ lúc đơn phương em phương tôi ít chơi game hẳn, toàn suy nghĩ về em phương là nhiều.

Mới login game đã thấy thông báo tin nhắn từ gia tộc rồi,anh em online ghê thật.

-alo,nắng nóng này mà mấy thím không ngủ à_tôi nhắn.

-dạo này ông ít online thế,chả online kéo mấy thằng kia đi lãnh địa gia tộc.

-bạn quá, nên toàn treo thôi.

mới đầu tính chơi một lúc rồi ngủ,nhưng thấy anh em nhắn tin ghê quá, nên hứng ngồi chơi game tới chiều luôn, nhận được tin nhắn của thằng dững là vào facebook có việc, chả biết có việc gì nữa,login facebook thì đã thấy tin nhắncủa nó rồi.

-tối nay tao đi chơi với em thảo_nó nhắn.

-liên quán gớm.

-hôm nay ngày tốt hay ngày xấu thế này.

-ngày tốt vs ngày xấu để làm gì.

-ngày tốt thì đi,ngày xấu thì hẹn khi khác.

-bố thằng bệnh, đi chơi vs gái cũng phải xem ngày, có phải đào móng nhà đâu,mà mày phải tốt vs cả xấu

-phải chọn chứ,nhỡ ngày xấu thì chết bố mày à.

-thôi kút thằng bệnh hoạn.

Tôi out luôn facebook,nói chuyện với thằng này max ức chế,đi chơi với gái cũng phải chọn ngày mới đăng lòng thanh niên.

lên giường nằm ngủ được 1 lúc thì chị gái gọi xuống ăn cơm,xuống ăn cơm xong tôi lại lên phòng nằm, dạo này đầu óc mơ mơ màng màng lúc nào cũng nghĩ tới em phương,cứ yêu đơn phương thế này thì người đau không ai khác là tôi,phải làm sao nhỉ,phải làm sao mới biết được em phương đang nghĩ gì nhỉ?,em có thích tôi không nhỉ?

Con gái thật là khó hiểu thật đó,họ luôn che dấu cảm xúc của mình,không để mình có thể biết họ đang nghĩ gì.

em phương cũng vậy,em nói chuyện với tôi rất ít,chính xác mỗi lần thì cũng chỉ được trên 5 câu,suy ra em phương chỉ trả lời tôi như là 1 người lạ hỏi thì trả lời cho có lệ thôi,không phải là bạn gì cả.

Nhưng nếu mà em coi tôi là người lạ,thì sao em lại nhờ 1người lạ trở về thật là khó hiểu thật đó.

ở đây ai là con gái thì giải thích giùm phát coi,xem mọi người có hiểu được không,hiện tại,là bây giờ đó,thì tôi cũng đã hiểu rồi.

đêm nay ngủ nóng quá tôi lại lợ mọ dậy chơi game, chơi game ban đêm tạo cho con người một cảm giác thích thú đến khó tả.

nhớ ngày xưa,là năm tôi học lớp 7 đó,lần đầu tiên tôi dậy chơi game ban đêm lúc 12h, lần đó tôi bấm chuột phải nói là bấm rất nhẹ,sợ mọi người nghe thấy,sợ bị bắt là chơi game đêm,nhưng giờ nghĩ lại lúc đó ngu thật, ở dưới nhà làm sao nghe thấy được chứ,giờ nghĩ lại vẫn thấy buồn cười, chắc đa số thím nào chơi game ban đêm,đều sợ bố mẹ bắt được phải không nhỉ.

Login ninja,tuy là khuya rồi anh em trong gia tộc vẫn nhắn tin rất nhiều,toàn thánh nghiện game.

-đêm rồi mà mấy ông không ngủ à_tôi nhắn.

-ngủ mắt,gi thức tí nữa đập đồ.

-tôi đập đồ chỉ xịt chán quá.

-mẹ cha thằng kensinto(npc đập đồ)nó hút máu ghê quá.

vào phát lại tới xáng,thời gian chôi nhanh thật đó,rửa mắt VSCN xuống nhà ăn xáng,rồi tôi với chị tôi đi học.

Đến trường tôi gửi xe ở quán nước gần đó,rồi đi vào trường, tôi lại gặp em phương đang đi trong sân trường,em cầm theo cuốn sách nào đó,em thật xinh trong chiếc áo trắng và quần jean xanh,mỗi lần gặp em tôi lại như thăng mất hồn.

tôi yêu em,yêu từ ánh mắt và đôi môi,yêu vẻ đẹp thánh thiện của em,yêu tính cách hiền hòa của em.

tôi nhìn em,tới lúc em đi vào lớp,thì tôi mới đưa đôi mắt xang hướng khác,đi lên lớp vừa cất cặp xong thì tụi bạn đã xúm lại bàn tôi hỏi chuyện.

-mẹ thằng còi,hôm quen gái xinh đéo nói cho anh em biết_còi là biệt danh của tôi.

-tội này phải trăm,chường chiều đâu.

-có em.

-cầu đầu trăm nó cho ta.

-thôi lượn đề bố ngủ cái_tôi nói.

Bọn nó đứng lăm nhăm một lúc thì cũng chịu tha cho tôi.tôi ngục mặt xuống bàn tranh thủ ngủ một giấc cho khỏe

7. Chap 7

chap7:

tôi với phương càng ngày càng cảm thấy 2 đứa ngăn ngừi hơn trước,em phương không còn cảm quyển sách che mặt khi nói chuyện với tôi nữa,tôi với em như kéo dài được hơn thời gian nói chuyện, lần trước mỗi lần chỉ nói được khoảng 5-7 câu,nhưng bây giờ đã nói được nhiều hơn,những tin nhắn buổi tối cũng đéo kéo dài hơn khoảng 1h.

từ 1 người con gái chỉ biết im lặng ghe tôi hỏi câu nào thì trả lời câu đó,bây giờ thì lại khác thay vào bộ mặt im lặng đó là những tiếng cười,những câu nói vui đùa của em phương.

Từ 1thằng đêm nào cũng nằm vắt tay lên trán suy nghĩ về những cách để tán đổ em phương,bây giờ thì lại khác hằng đêm tôi không phải thức để suy nghĩ nữa,mà là những giấc ngủ ngon,những giấc mơ đẹp.

Tôi vẫn chưa biết được tình cảm của phương dành cho tôi,đó là tình bạn,hay tình yêu? con gái thật là khó hiểu thật đấy,lúc em ở bên cạnh tôi,ừ thì em cũng cười,,ừ thì em cũng nói chuyện nhiều hơn lúc trước,ừ thì em cũng lo lắng cho tôi khi tôi bị xước tay.

nhưng những thứ đó cũng chỉ giống như là một người bạn,hay đó chỉ là một tình cảm thoáng qua của em..

Phải làm sao,làm sao để biết được em coi tôi là tình bạn hay tình yêu,phải làm sao.

Cứ yêu đơn phương này,thì người đau lòng nhất, không ai khác ngoài tôi.

nhưng khi vô tình á,tôi thấy em đang nói chuyện với một thằng nào đó trong lớp,dù biết em chỉ bàn 1 công việc nào đó.

lúc đấy,tôi cảm nhận được sự ức chế,tôi biết là tôi ghen, ghen quá lố, chỉ có một việc nhỏ nhoi như vậy mà tôi đã tức giận như thế,thì làm sao có thể chịu nổi được khi em không yêu tôi, dù tôi và em vẫn chưa là gì của nhau.

buổi sáng tôi lại được thêm 1 nhiệm vụ mới đó là, chở em phương đi học, còn chị huyền thì cho ný chị ý chở đi.

hôm nay cũng vẫn nhiệm vụ cũ,tôi đi trên con wave tới nhà em phương,không khí buổi sáng trong lành thật đó,tôi vừa đi vừa hít những không khí trong lành đó.

những người tập thể dục bên những gốc cây vĩa hè,những chiếc xe máy bon bon trên đường thỉnh thoảng lại phát lên tiếng“bíp”“bíp” ,những tốp học sinh dàn hàng ngang hàng 3,tuy biết đường rộng đủ để đi hàng 3,nhưng mấy bạn này không học GDCD hay sao mà không biết luật giao thông nhỉ.

Tới nhà em phương,thì thấy em đang đứng ở cổng đợi tôi,tôi thích tính cách này của em,không muốn làm người khác phải đợi mình,đúng vậy hình như tôi rất ít khi phải đợi chờ em, dù có chờ thì cũng chỉ có khoảng 5p là cùng,những lần rủ em đi chơi, em đều thay đồ rất nhanh chả biết có trang điểm hay không mà nhanh thật.

nhưng em không chuẩn bị trước,có lần tôi đến đưa em đi chơi,em chạy ra mở cổng bảo đợi em thay đồ, tôi cũng nghĩ như các dân voz hay kể là phải đợi 30p này nọ, nhưng em lại khác em thay đồ rất nhanh,chạy vào vào nhà 5p sau chạy ra,mà vẫn giữ được nét đẹp hiếm có của em.

-lên xe_tôi dừng xe ở cổng nhà em,và nói.

-ăn gì chưa.

-rồi,đi nhanh kéo muộn giờ.

-ừ đi_em phương vừa nói vừa ngồi lên sau xe.

em phương bám nhẹ vào áo tôi, dù chỉ là rất nhẹ(kiểu như nắm áo đó) nhưng thỉnh thoảng có chỗ nào sóc bàn tay mềm mại của em lại chạm nhẹ vào người tôi,Dù chỉ là va chạm nhẹ,rất nhẹ thôi nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự mềm mại ở bàn tay em.

-phương ăn chưa_tôi quay đầu lại nói.

-ăn rồi hi_em phương mỉm cười nói.

Nụ cười của em như xóa đi những mệt nhọc trong người tôi,hàm răng trắng sáng kèm theo đó là nụ cười đẹp và bờ môi đỏ mọng, tôi chỉ muốn hôn em,hôn vào bờ môi đó,hôn vào nụ cười đó, để cho khóa nỗi lòng của một thằng yêu đơn phương.

Tối trường tôi thả em ở cổng cho em đi vào trước còn tôi ra quán nước ven trường cất xe,nhưng chả bao giờ em chịu đi vào trước cả,toàn đứng đợi tôi rồi vào cùng.

Dù biết đi cùng em giữa sân trường kiểu gì cũng gặp những ánh mắt khinh bỉ,nhưng tôi kệ,kệ những ánh mắt của mấy thằng khinh người đó, để được đi cùng em dù tôi bị bọn nó khinh tới đâu tôi cũng chịu.

em bước phương vào lớp, tôi cũng lủi thủi đi về trước cặp mắt khinh bỉ cũng mấy thằng lớp chọn.

nếu như ngày đó tôi chăm học chút,nếu như ngày đó tôi không cắm đầu vào game online, thì giờ,có phải là tôi đã vào được lớp chọn không,để cho em phương bớt đi một nỗi trong lòng vì tôi thường nghe thấy lũ học sinh ở trường nói“con kia xinh thế kia mà đi theo thằng ngu học đó” tôi biết em phương biết điều này,nhưng chắc em không muốn tôi biết nên cứ giấu không nói cho tôi.

Giờ tự trách mình thì cũng đâu có thể tìm lại những gì mình đã mất,những thứ gì đã mất đi thì rất khó để có thể kiếm lại được.

Những ngày đó tôi bắt đầu chăm học lên,những buổi chiều chơi game,thay vào đó là những buổi cầm cuốn sách để học.

Nhưng buổi học ngục mặt xuống bàn để ngủ,thay vào đó là những buổi tôi ngoi cổ lên để nghe cô giáo giảng bài.

Nhưng cố gắng tới đâu tôi cũng không thể nhồi nhét bất cứ con số nào trong toán học cả,tôi mang cả vở toán 6 để học lại,nhưng cũng không thể,không thể học được,vì tôi đã mất gốc hết rồi.

giờ ra chơi thằng dũng gọi xuống căn-tin,nó bảo là bàn chuyện quốc gia gì đó.

Xuống căn-tin chọn bàn ngồi thì nó nói.

-hôm nay tao bao chú thích uống hay ăn gì cứ tự nhiên.

-xang giữ,cô ơi cho cháu 4 cái bánh mì,4 chai nước lọc,4....

-4 mẹ mày,gọi gì lắm thế.

-mày nói thích ăn gì cứ tự nhiên mà.

-cũng phải vừa vừa thôi, 1 chai nước lọc thôi,vs 1 chai rỗng đổ cô ơi.

-thằng kiệt sỉ,vừa này to mồm dõ oai.

-vào chủ đề chính đây.

-tự nhiên.

-tao có việc muốn nhờ mày.

-bố biết rồi.

-sao mày biết.

-có việc thì mày mới chịu bao tao uống nước,mày kiệt bỏ mẹ.

-bình thường bố bao mày có cần nhờ gì đâu.

-thôi có gì phun ra luôn đi.

-tối nay tao tỏ tình em thảo.

-cái gì__tôi đang uống nước,ghe nó nói mà xuyết sặc.

-tối nay sinh nhật em thảo,nên tao muốn tỏ tình luôn.

-tạch luôn khỏi phải tỏ tình gì sất.

-thế giờ mày có giúp không,ko giúp tao đéo bao nữa__bạn hay thế đấy,có việc nó mới bao,lúc không cần thì kệ.

-có có,việc gì.

-đi cùng tao cho đỡ ngại.

-ôi dào tưởng việc gì to lớn cơ,mấy giờ.

-7h.

-ờ đến trở tao.

-ok,chiều về tao mua quà đã.

cuộc nói chuyện còn kéo dài thêm một lúc nữa,rồi mới lên lớp,vừa đi lên lớp tôi vừa suy nghĩ.

thằng này mới quen em thảo được 20 ngày là cùng,sao nó tỏ tình nhanh thế nhỉ, chả bù cho tôi với em phương, max nản

8. Chap 8

chap8:

7h thằng dũng phóng con SH tới đón,chắc lại dính thằng anh nó không để ý để lấy đi tới nhà gái cho oai,chứ làm gì có chuyện bố mẹ thằng này mua cho nó SH.

Ngoài sau xe nó thừ sặc mùi nước hoa,xịt xịt lắm thế,tóc vuốt keo như trai hàn xẻng.

-sắc quá mày.

-thơm thế mà mày.

-mùi kinh như beo.

-tới nhà em ý,cử chỉ cẩn thận vào,đỡ làm nhục tao.

-ừ,hỏi vợ cho con trai chả phải cẩn thận à.

Tới nhà em thảo,vào sân thì toàn xe xịn,may mà thằng đệ nó đi SH chứ đi wave thì mất cả mặt,thấy thằng dững em thảo chạy ra đón.

-hi 2 người đến muộn vậy.

-tại thằng này nè_thằng dững chỉ tôi.

-tại tao,tại mày ở ở_thằng dững lấy tay bịt mồm tôi rồi nó nói nhỏ.

-cho bố lấy ít sĩ diện với gái không được à.

-hì thôi 2 người đi theo mình.

Em phương đưa 2 bọn tôi ra sau nhà,nhà em rộng thật đấy, tôi cứ tưởng sau nhà em thảo chỉ bé tí thôi,nhưng tôi nhầm rộng lắm.

Hình như khách đến đông đủ hết rồi thì phải,chắc tôi và thằng dững là người tới muộn nhất.

thằng dững lại bỏ tôi ngồi một bàn,vì gái nó bỏ anh em thế đấy, một mình tôi bơ vơ ngồi nhâm nhi ly rượu vàng và ăn vài cái kẹo.

-mẹ hôm nay có kinh dịch mày ới_thằng dững lại chỗ tôi nói.

-ừ thằng nào.

-kia kia.

Tôi nhìn theo hướng nó chỉ,thì thấy thằng nào ăn mặc rất lịch sự,nhìn khá là bảnh trai so với thằng dững thì thằng này đẹp trai hơn thằng dững khối, nó tên hiếu.

một lúc sau thằng hiếu cầm trên tay bó hoa hồng tiến lại chỗ em thảo quỳ xuống và nói“làm người yêu anh nhé” những người xung quanh thấy vậy ai cũng vỗ tay bốp bốp miệng hô“đồng ý đi đồng ý đi” trừ thằng dững.

thấy vui quá tôi cũng vỗ tay miệng nói “đồng ý đi” vừa rút câu thì thằng dững đã vả bốp phát vào mồm tôi và nói.

-phản à mày.

-ờ tao nhầm hehe.

tôi lại vỗ tay nhưng đổi câu nói là “tạch đi tạch đi” nhưng không giám gầm to chỉ đủ cho tôi và thằng dững nghe, sợ bọn kia nghe thấy lại bị ăn gạch thì chết.

Để ý sắc mặt của em thảo,mặt em đỏ như gấc, chắc thấy em ý lâu trả lời quá nên thằng hiếu lại nói tiếp câu nữa “sao vậy em ,làm người yêu anh nhé” em thảo phán một câu mà nghe mãi cũng thấy đau.

-xin lỗi em có người yêu rồi.

-đấy em ý có người yêu rồi,đâu đến cửa mày_tôi ghé tai thằng dững nói.

-ừ_nó ử rữ nói.

-đường còn dài,gái còn nhiều_tôi vỗ vai an ủi nó.

thằng hiếu nó đứng lên,mặt méo xệch hỏi lại em thảo câu nữa “em đùa ài,anh có thấy em dẫn người yêu về đây đâu.

-kia kia.

-nó chỉ ai đấy nhĩ_tôi hỏi thằng dững.

-không biết đằng sau tao có thằng nào nữa đâu.

-chắc nó bị atsm rồi.

-ai_thằng hiểu nói.

-anh kia kìa_em thảo chỉ về phía thằng dững.

Thằng dững chắc cũng hiểu ý nên nó chạy lại cầm tay em thảo,nói bala gì đó với thằng kia một hồi, thì thằng hiểu mặt tối sầm lên, còn thằng dững thì miệng cười hơn hở.

từ lúc đấy buổi tiệc trở nên trầm xuống,không còn tiếng cười như lúc trước,không còn tiếng chửi nhau nữa,không còn những tiếng hát của những đứa yêu đời nữa.

Tôi và thằng dững ra về,trông niềm hân hoan của thằng dững trên đường nó cứ cười xuốt.

tôi nhắm mắt để cảm nhận sự yên tĩnh của ban đêm,những cơn gió mát lạnh cứ thổi vào người tôi,đang suy nghĩ miên man thì, đột nhiên tôi và thằng dững ngã lăn quay ra đất, cả con xe SH đè vào chân tôi và thằngdững, tôi cố ngượng dậy dựng xe cho thằng dững đứng dậy.

thì ra là một đám du côn nào đó muốn kiếm sự, trên tay bọn nó thì toàn típ rút.

-sao bọn mày đánh tao_thằng dững nói.

-mẹ thằng kia(chỉ tôi)mày không có tội kút.

-ờ thế em cảm ơn nhé,em về đây_tôi nói.

-bỏ bạn à thằng chó_thằng dững lườm tôi nói.

-mấy anh ý cho tao vs mày về mà,về thôi.

-tao nói mình mày về mà_anh du côn nói.

-thế thôi em ở đây.

Rồi bọn nó xông vào đẩy ngã tôi và thằng dững xuống đất,tôi chỉ biết ôm đầu chịu trận,bọn này thì chỉ là giang hồ vườn bọn nó chỉ giấm đánh vào tay hoặc chân không giấm đánh vào đầu.

tôi cảm thấy có một ai đó đè lên người tôi,tôi cố gắng mở đôi mắt ra xem đó là ai, thì ra là thằng dững nó hi sinh thân mình để chịu đòn cho tôi,tôi cố gắng dùng sức lúc ở cánh tay để đẩy nó ra,nhưng mà nó ôm chặt quá tôi chả thể nào đẩy được nó ra.

Trên thế giới này,tình bạn thiêng liêng nhất là khi chúng ta biết hi sinh cho nhau,ngoài những người thân trong gia đình của mình,thì chúng ta còn có những người bạn,những người anh em biết hi sinh,những người anh em dâng hiến cả bản thân của mình để đỡ đòn cho người bạn của mình.

Bọn nó đánh chán cũng bỏ đi,bọn nó bỏ đi thì thằng dững mới chịu buông tôi ra nó nằm vật ra đất,tay nó chảy rất nhiều máu.

-con bà mày,sao mày đỡ đòn cho bố_tôi quát.

-người mày gây còm thế kia sao chịu được típ_nó vừa nói vừa thổ huyết ra.

-Con mẹ.

-với lại tao không muốn mày chết trước tao,mày mà ngất thì thằng nào đưa con xe SH của tao về.

-lên viện.

Tôi dựng xe máy rồi lại chỗ nó riu nó dậy,tôi cũng đau,đau lắm, nhưng tôi phải cố chịu đựng nỗi đau đấy, vì ở đây còn có người nặng hơn tôi.

tôi phóng xe thật nhanh xé,để tới bệnh viện cho kịp lúc, thằng dũng nó tựa hẳn người vào người tôi, những hơi thở nặng nhọc của nó,tôi có thể nghe được những tiếng thở hắt đó.

-cổ lên nha mày,đừng chết_những câu nói đó luôn lặp lại trong miệng tôi.

tới viện tôi dừng xe,mấy thằng bảo vệ ở đây chắc thấy có người bị thương nên chạy ra giúp, tôi riu thằng dũng đi vào trong, một lúc sau thấy y tá kéo xe ra, chắc thằng bảo vệ gọi.

Đặt thằng dũng lên xe và đẩy tới một phòng nào đấy,tôi ngồi ở ngoài mà đứng ngồi không yên,tôi tức lắm, thù này chắc chắn tôi phải trả,cho bọn nó biết được động vào tôi thì được chứ động vào người anh em của tôi thì sẽ biết tay.

người tôi cũng đau ê ẩm có mấy lần y tá đi qua bảo tôi vào phòng bôi thuốc,nhưng tôi đâu có hơi rảnh mà vô vì tôi đang lo cho thằng dũng,tôi sợ,sợ nó có mệnh hệ gì,thì lúc đó tôi biết ăn nói ra sao, tôi không muốn mất đi người anh em này.

một lúc sau thì cánh cửa phòng cũng mở ra,bác sĩ bước ra tôi chạy lại hỏi.

-bạn cháu có sao không bác.

-khôngsao đâu cháu,chỉ bị ngã tay thôi_ngã tay mà không sao,vãi cả bác sĩ.

Tôi đi làm giấy nhập viện cho nó,rồi chạy lên thăm nó,nó cũng đã được chuyển vào một phòng riêng nào đó, vào phòng tôi nhìn nó,nhìn người anh em đã vì tôi mà thành như vậy, tay nó đang chườm nước.

tôi lấy điện thoạicủa nó ấn số gọi bố mẹ nó.

-alo,sao đi chơi lâu về vậy con_mẹ thằng dũng nói.

-dạ cháu là hải đây.

-hải à cháu,sao đi chơi lâu về vậy.

-dũng đang ở bệnh viện xxx phòng xxx.

-sao...sao..con..bác..lại...ở..viện_mẹ nó ấp úng nói.

-dạbị té xe ạ_tôi không giám nói là bị đánh.

-bác..lên..liền.

Một lúc sau thì mẹ và anh nó lên,mẹ nó thì ngồi cạnh giường của nó và khóc,tiếng khóc của một người thương con.

Anh dương bảo tôi ra ngoài lan can nói chuyện.

-ai đánh nó thế_anh dương nói.

-bị té xe mà anh.

-té xe mà thế kia à, nói đi ai đánh nó.

-em cũng chưa biết nữa,em cũng đang thắc mắc nè.

Lúc đấy tôi chưa sách định là ai đánh tôi và thằng dũng, nhưng thằng hiếu thì tôi cũng nghĩ là nó sai người hại bọn tôi, nhưng vẫn chưa chắc chắn,làm gì cũng phải bình tĩnh.....

9. Chap 9

chap9:

-à mà anh đừng nói vs chị huyền là em cũng bị đánh nha_tôi nói vs anh dương.

-ừ mà chú có sao không.

-không,thôi anh vào trong đi.

1 đêm thức trắng ở viện, mệt mỏi, muốn ngủ lắm nhưng không có chỗ nào để ngả lưng, giường thì nhường cho anh dương.

Lên sân thượng tìm một ghế đá sạch sẽ để ngủ một chút, nhưng cũng chả tài nào mà ngủ được cả, lưng thì đau do bị ấn tấp, nằm ở bê tông càng đau thêm.

Bây giờ tôi mới cảm thấy đau ê ẩm khắp người, chân và ở lưng, và ở hông nữa.

Rút điện thoại ra xem thì có mười mấy cuộc gọi nhờ của chị, chết thật đi khuya mà quên không nói với chị, chắc chị lại lo lắng cho tôi lắm đây, bấm nút gọi lại cho chị, chắc chị đang cầm điện thoại đợi tôi, nên tôi vừa gọi thì chị nghe luôn.

-đi đâu mà giờ không về hả__chị quát.

-thằng dưng phải vào viện, nên đêm nay em ở luôn ở viện, em xin lỗi, em quên.

-hả dưng vào viện, bị gì vậy.

-tê xe.

-vậy..vậy, em có sao không.

-nó đi 1 mình nên mình nó chịu mà, em có sao đâu__tôi nó dối vì không muốn chị phải lo nữa.

-ừ ngủ đi, đừng thức nữa, lần sau có gì phải báo cho chị trước, cả chị lo biết chưa hả.

-em biết rồi chị ngủ đi.

Tôi tắt máy, tự trách bản thân vô dụng của mình, tôi trả làm được cái gì cho chị tôi cả, lúc nào cũng phải để cho chị lo lắng cả, 2h đêm rồi mà chị vẫn đợi tôi, vẫn đợi một thằng em vô tâm đi chơi quên cả chị mình đang thấp thỏm đứng ngồi không yên ở nhà, đến khi chị nhận được điện thoại của tôi, biết tôi không sao, thì mới yên tâm đi ngủ, tự trách bản thân lần sau đi chơi nếu về muộn phải báo trước không để chị lo lắng nữa.

tôi lại nhớ phương nữa rồi, không biết giờ này phương đang ngủ hay là thức, nếu em ngủ không biết em có mơ về tôi không nhỉ, nếu em thức không biết em có đang ngồi nhớ tôi, như tôi nhớ em không, ngồi nghĩ về em.

có nhiều lúc tôi cảm thấy em như một đứa trẻ con biết hờn dỗi, biết giận, khi tôi trêu em, và cũng có nhiều lúc tôi thấy em thật vô tâm và lạnh lùng, con gái thật khó hiểu.

có nhiều lúc tôi rủ em đi chơi nhưng em lại một mực từ chối, rồi đến ngày tôi lại có việc bận về game không thích đi chơi với em ngày hôm đó, thì em lại nằng nặc rủ tôi đi chơi bằng được dù tôi có từ chối mấy lần, nhưng em vẫn ngoan rủ tôi đi bằng được, con gái thật khó hiểu.

Có lần tôi mua cho em hộp kem sôcôla nhưng em lại nói là không thích vị này, hôm sau tôi đi mua một vị khác cho em, thì em lại nói là “mình thích vị sôcôla rồi, lần sau Hải mua, mua cho mình vị ý nha” vậy là sao nhỉ hôm qua nói không thích, hôm nay lại nói thích, con gái thật khó hiểu.

Có lần em hỏi tôi là “hải thích xem phim gì nhất” tôi trả lời là “thích xem hoạt hình nhất” thì em lại nói là em ghét xem hoạt hình nhất, vậy mà hôm sau tôi đến nhà em thì em lại mở hoạt hình lên xem, tại sao em ghét mà vẫn xem nhỉ, con gái thật là khó hiểu.

Những thứ trên làm tôi phải suy nghĩ mất mấy đêm nhưng mà tôi vẫn không tài nào nghĩ được ra, Sau này tôi mới hiểu được, tại sao em lại làm như vậy...

Đêm nay không biết làm gì để cho thời gian trôi, mang điện thoại login ninja làm ít nhiệm vụ hằng ngày để lấy yên tâm, chơi được một lúc thì điện thoại hết pin, lại rơi vào khoảng lặng chán nản.

ở trên này chả có một ai hết, ngoài tôi cả, ừ thì cũng đúng chả ai rảnh như tôi mà nửa đêm ở phòng ngủ không ngủ, lại lên đây ngồi một mình.

Ngồi suy nghĩ về những lời đồn ác cảm, những bộ phim và truyện tranh, như hồn mà trong bệnh viện, làm tôi cảm thấy rờn rợn người, tôi phải nói là tôi là một thằng sợ ma chính hiệu luôn, cố gắng sủa đuổi những dòng suy nghĩ lạnh xương sống đó, nhưng không được những dòng suy nghĩ đó vẫn lảng vào trong đầu tôi.

ngồi thứ trắng đêm ở sân thượng của bệnh viện, thì trời cũng đã sáng, tôi chạy xuống phòng thẳng đứng tính hỏi thăm nó vài câu, nhưng mà đó đang ngủ, đành để đến chiều đi học về rồi thăm sau cũng được vậy.

Bắt taxi về nhà (con SH thì để cho anh dương đi về) về tới nhà, tôi gọi chị tôi ra mở cửa, rồi chạy lên phòng thay quần áo và sắp sách rồi xuống nhà rửa xe máy đi đón em phương.

Vẫn như hằng ngày em phương lại đứng cổng đợi tôi, tôi dừng lại chỗ cổng nhà em phương và nói.

-đi thôi.

-ừ đi, ăn gì chưa _em phương đập vai tôi nói.

-chưa, phương ăn chưa.

-mình cũng chưa, đi ăn gì nha.

-ăn phở nhé.

-ừ, đi.

Tôi đưa em phương tới một quán phở nào đó, vào trong thì quán vẫn còn rất vắng, lác đác 2 3 cặp đôi, và vài người già.

Từ bé cho tới giờ, đó là lần đầu tiên tôi vào quán phở, vì sáng nào tôi cũng ăn mì chị huyền nấu, chưa ăn sáng ở ngoài bao giờ cả.

Tôi gọi 2 bát, em phương thì sợ không ăn hết nên bảo tôi gọi bát bé, một lúc sau thì 2 bát phở bò nghi ngút khói cũng được mang ra, tôi bỏ mặc tất cả mặc kệ con người, cứ thế ăn như bị chết đói, ăn xong thì ngược mặt lên thấy em phương vẫn còn nửa bát, chẳng biết sao mà ăn chậm thế nhỉ không biết.

Một tay em phương giữ mái tóc để cho khỏi xòa xuống, một tay lấy đũa gấp, những cử chỉ hành động của em rất nhẹ nhàng làm tôi như bị lạc vào một thế giới nào đó, một thế giới chỉ có tôi và em.

-sao vậy _em phương nói làm tôi giật mình chớ lại thực tại.

-không..không sao ăn xong rồi hả.

-ừ đi thôi.

-đợi mình chả tiền đã.

-mình chả rồi.

-lúc nào mà nhanh vậy.

-lúc hải đang nghĩ gì đó.

Rất xe rồi khỏi quán, phóng xe tới trường cho kịp giờ vào lớp, nghe nói là hôm nay lớp tôi có học sinh mới chẳng biết trai hay gái đây.

Hôm nay tôi không thả em phương đứng cổng nữa, mà lái em hân vào quán nước ven đường, vào trong thì đám học sinh nó cứ nhìn em phương rồi lại đảo mắt sang tôi, 2 đứa bước song song với nhau giữa sân trường, tôi đi cùng em tới hân lớp em, vẫn như hằng ngày nhận được những ánh mắt khó chịu và khinh bỉ của đám lớp chọn.

Vào lớp, nhìn bộ mặt lớp tôi thì ai cũng có vẻ là đón học sinh mới, giờ truy bài nhìn từ xa thì tôi thấy cô giáo rất theo sau 2 đứa nào đó, chỉ biết là 1 trai 1 gái, còn xinh hay xấu thì tôi không biết vì mắt tôi cận.

Bọn lớp tôi xôn xào âm ỉ về 2 đứa kia, mấy thằng đực rựa thì nói đứa con gái xinh hơn mấy đứa lớp tôi, mấy đứa con gái thì nói thằng con trai kia, đẹp hơn tụi tôi, thế là 2 bên nổ ra chiến tranh khốc liệt, đến khi cô giáo bước vào thì mới chịu dừng.

Giờ mới nhìn kĩ 2 đứa này, thằng con trai nhìn to con hơn tôi thật, đẹp trai hơn tôi thật, nhưng mà nó cũng vẫn bình thường chẳng được gọi là hot boy như mấy bạn trẻ thường gọi, lũ con gái lớp tôi thì xuýt xoa thằng này, bọn nó chủ yếu là chê thằng kia đẹp hơn bọn tôi, nhưng tôi đoán chắc lũ con gái nó chỉ có ý định trêu bọn tôi, chứ thằng kia cũng chẳng có gì là đẹp cho lắm cả, nó chỉ đẹp hơn tôi và vài đứa lớp tôi thôi.

Còn đứa con gái thì cũng phải nói dạng cũng xinh,xinh bằng mấy đứa con gái lớp tôi thôi,chứ xinh sao bằng em phương, bọn được rửa thì cũng vậy xuyết xoa khen đấy khen để em này xinh,chủ yếu là chúng nó chọc tức mấy đứa con gái.

-chật tự_ chủ nhiệm nói.

-đây là 2 em học sinh mới,em nam này tên long,còn em nữ này tên hiền, cả lớp nhớ phải giúp đỡ 2 bạn không được trêu gì biết chưa.

-BIẾT RỒI_cả lớp đồng thanh nói.

Rồi chủ nhiệm bước ra khỏi lớp,2 đứa kia chọn chỗ ngồi,2 đứa này cũng khôn phết, thằng long thì chọn ngồi cũng em xinh nhất lớp,còn em hiền thì chọn ngồi cũng thằng đẹp trai gần nhất lớp,nhất lớp thì tôi chả biết thằng nào đẹp nhất.

Ngồi học 90p thì cũng ra chơi được rửa lại kéo thằng long lên bục giảng làm quen,tôi cũng lên.

-mày tên lòng hả_thằng mạnh nói.

-lòng tao thích ăn lắm nha,nhất là LÒNG CHÓ ý_thằng kiên nói.

-long lòng dẻo gì.

-thôi tao xin thay mặt tao thể đồng bao giới thiệu, thằng này tên là bala bala.....rồi đến cuối cùng là tôi nó nói:

-thằng này tên hải,gay chính hiệu mày ở cùng nó thì tránh xa nó ra nó toàn lợi dụng sờ đùi.

-vãi mày,chơi đẹp ghê,bố gay à.

-chả thế,mày thấy ở lớp ai cũng có gấu,mỗi mày không có.

-ừ,thôi bố chịu.

Cứ lúc nào cãi nhau là bọn nó lôi chuyện gấu với chả báo ra nói, cứ đến chuyện đấy là tôi chịu thua.

-con kia bạn mày à_thằng công nói.

-ờ em họ tao_thằng long nói.

-xinh thế giới thiệu cho tao đi.

-cho tao.

-cho tao nè,tao tốt lắm.

-tao tưởng bọn mày có báo hay gấu hết rồi,sao còn tranh giành làm gì_tôi nói.

-ừ thôi để cho thằng hải nó chưa có.

-thôi khỏi cần.

Chém gió cùng bọn này thêm lúc nữa thì trống trường hết giờ ra chơi vang lên,nhà của ai về nhà đấy, tôi lại tranh thủ làm giấc cho khỏe

10. Chap 10

chap10:

đi học về,tôi ăn tạm 2 3 bát cơm rồi phóng xe lên viện xem thằng dũng sao rồi.

Lên viện,tôi đi vào phòng nó,vừa mở cửa ra thì tôi bàng hoàng không thể tin được vào mắt mình đang chứng kiến,thằng dũng đang ôm đứa con gái nào đó,và tiếng khóc của cô gái kia vang lên khắp phòng,nhìn cô gái đó rất quen,quen lắm,nhìn kĩ mới biết thì ra đó là em thảo.

Không muốn phá hoại cảm xúc của 2 đứa,nên tôi nép sau cánh cửa phòng nhìn trộm vào,một dòng suy nghĩ vụt qua rất nhanh,tôi lấy con java kùi bấp ra quay cảnh 2 đứa nó đang ôm nhau,mai lên lớp cho bọn bạn xem.

Thằng dũng chắc phát hiện thấy người lạ đứng ở cửa nên nó hét lên.

-thằng hải mày thích quay không.

-hehe 2 anh chị cứ tự nhiên,em làm cái videos mai cho lớp xem.

Em thảo chắc biết có người nên vội buông thằng dũng ra,lấy tay quạt nước mắt,mặt cúi xuống.

Tôi bước vào nói.

-khỏe chưa.

-rồi tao ghét mày.

-sao ghét mày.

-đang hay,bố ghét mày.

-ờ thế khỏe rồi thì tao về nhé.

-khoan_vừa ra tới cửa thì nó gọi.

-gì.

-lớp không thằng nào đến à.

-bọn nó có biết đâu.

-sao mày không cho bọn nó biết,thằng ngu.

-cho bọn nó biết làm gì.

-có phải thêm được 3 4 cân hoa quả không.

-thôi tao về,à mà thảo ra ngoài một chút mình có chuyện cần nói vs thằng dũng_tôi quay lại nói.

-ừ vậy mình đi nha_em thảo nói.

-mày có ngấy thù vs ai ngoài thằng hiếu không_em thảo vừa đi ra ngoài,tôi lại ngần giường thằng dũng nói.

-không,chỉ có nó oánh chứ ai.

-ừ thế thôi tao về đây.

Tôi rất xe đi về,ngĩ cũng ngại,tại mình mà nó thế này,mà mình đến thăm nó chả có gì mang cho nó,ngại ghê,may là bạn bè tốt chứ người ngoài thì nhọ mặt,tính bất cần của tôi bao giờ mới sửa được đây.

trên đường tôi vừa đi vừa suy nghĩ có thể nhờ ai để sử thằng hiếu nhỉ,tôi không muốn đánh nhau gì cả,nhưng nếu mà không cho thằng hiếu một bài học thì nó sẽ nghĩ,bọn tôi sợ nó, thì nó có thể đánh thằng dũng lần nữa, hoặc nhiều hơn nữa, vụ này sử càng sớm càng tốt.

Lấy điện thoại ra gọi cho một người anh em kết nghĩa quen trên mạng xã hội, 2 anh em cũng nhiều lần gặp mặt nhau, anh này hơn tôi 6 tuổi,tên hoàng.

-alo anh hoàng à.

-ừ anh đây,có gì không chú.

-gặp em một lúc được không,em có chuyện cần nhờ.

-ừ ok quán cafe xxx nhé.

Tôi phóng xe tới điểm hẹn,bước vào thì đã thấy anh hoàng ngồi trong rồi, 2 cốc cafe đã được đặt trước trên bàn.

Tôi ngồi xuống nói.

-em có việc cần anh giúp.

-việc gì em nói đi.

-hôm trước có thằng đánh em vs thằng bạn em.

-thằng nào.

-em không biết chỉ biết nó tên hiếu,công tử nhà giàu.

-à thằng này đúng ko.

Anh hoàng chìa điện thoại với bức ảnh của ai đó cho tôi xem,ảnh đó là của thằng hiếu,nhìn mặt đó lạnh thế kia mà chơi xấu gớm.

-ờ đúng nó đó anh.

-đi,theo anh.

-đi đâu.

-đánh nó chứ đâu.

-biết được nó ở đâu.

-ngày nào nó mà chả lảng vảng ở quán thằng bạn anh.

-có mỗi anh vs em à.

-anh gọi thêm mấy thằng bạn anh nữa ,đi.

Anh hoàng tính tiền nước,rồi 2 anh em dắt xe và phóng đi,tôi đi theo sau anh hoàng vì tôi không biết quán đó.

Tôi lại suy nghĩ,lại suy nghĩ về cuộc đời tôi,cuộc đời của tôi nó vừa đẹp lại vừa buồn.

đẹp vì tôi luôn có những anh em tốt bên cạnh,ngay cả bên trong game tôi cũng có những người anh em biết sống chết có nhau.

Buồn vì mấy thím cứ đọc mấy dòng dưới sẽ đỡ buồn vì gì.

Tôi đi theo anh hoàng tới một quán nào đó,bên trong chắc đã có bạn của anh hoàng trong đó,tôi bước vào trong thì thấy thằng hiếu đang ngồi cười nói cùng mấy thằng nào đó,hình như là mấy thằng đánh tôi hôm nọ thì phải,anh hoàng kéo tôi lại bàn của thằng hiếu nói.

-hôm trước mày đánh em tao.

-à chưa chết à_nó ngạc nhiên một lúc khi thấy tôi,rồi lấy lại bộ mặt bình tĩnh và nói.

-anh em lên.

Lập tức 10 anh thanh niên ở các bàn khác lao vào đánh bọn thằng hiếu, tôi chỉ đứng nhìn anh hoàng sử lý. thôi vì tôi không muốn đánh nhau cả,những người trong quán cũng chỉ giám ngồi xem không giám ho he gì.

Đánh chán thì đám bạn của anh hoàng cũng tha,nhìn đám thằng hiếu ai cũng nằm bệt dưới đất,máu me be bết.

-kút lẩn sau cánh cửa vào em bố_anh hoàng quát.

bọn thằng hiếu đứng giằng rìu nhau chạy mất.

-cảm ơn anh_tôi nói.

-ừ không có gì.

Giờ mới được nhìn kĩ mấy ông này,mặt ai cũng hiền chả giống du côn gì cả,chắc đều là bạn thân của anh hoàng gọi tới.

mấy ông ý kéo tôi đi nhậu tôi cũng vì mình nhờ mấy lão ý,phải đi để cảm ơn vài câu chứ.

Tôi ngồi uống vài chén thì cũng cáo lui đi về,biện cố là nhà có việc.

trên đường tôi vui vẻ vì đã trả thù được cho thằng bạn,nhưng niềm vui tắt dần khi tôi về tới nhà,biến cố đầu đời xảy ra.

nhà tôi đông nghịt người hàng xóm họ hàng nội ngoại đều có hết,mọi người ở sân thì nhìn tôi vs ánh mắt đau buồn và thương hại.

tôi ghe lảng vảng trong gió có tiếng khóc đau khổ của chị tôi và luôn miệng kêu “bố ơi mẹ ơi” tôi chạy thật nhanh vào nhà xem có chuyện gì, vào nhà thì tôi thấy 2 chiếc quan tài được đặt cạnh nhau,và chị tôi đang khóc khóc rất thảm thiết,tôi hiểu được ra chuyện gì, đôi chân tôi nặng trĩu và đến khi tôi không thể nào chống cự được nữa,tôi khụy xuống cạnh một chiếc quan tài,và ôm nó khóc.....

11. Chap 11

chap11:

Xin lỗi anh em tôi không thể kể chi tiết được hôm đám tang của bố mẹ tôi,tôi chỉ tóm tắt qua loa thôi nhé,vì tôi không muốn nhớ tới ngày hôm đó nữa,chính ra tôi đã chôn sâu vết thương đó xuống tận đáy lòng rồi,nhưng hôm nay tôi lại phải moi nó lên để viết cho trọn vẹn một cuốn nhật kí.

Ngày đưa bố mẹ tôi về nơi yên nghỉ cuối cùng,xáng hôm đấy trời đổ cơn mưa nhẹ,ông trời chắc cũng thương hại cho số phận của tôi,xót xa cho những con người xấu số mất đi bố mẹ,nên hôm đó ông trời mới cho đổ một cơn mưa phùn.

những hạt mưa bay như nước mắt của chị tôi khóc,những giọt nước mắt và tiếng khóc của chị tôi ngày hôm đó tôi không thể nào quên được,nó như in sâu hằn vào tâm trí vào trái tim tôi,trái tim của tôi đã nứt nẻ,nó nhói lên liên hồi,tại sao,tại sao tôi lại phải chịu những cơn đau khủng khiếp như thế này HẢ.

Những người bên đường nhìn tôi với ánh mắt thương hại,nhiều người còn đưa ánh mắt khinh bỉ về phía tôi,những đứa vô học nó dẫm đạp lên nỗi đau của người khác,bọn nó chưa rơi vào hoàn cảnh như tôi lúc này nên đâu có thể biết tôi đau như thế nào.

“đợi đi, đợi khi chúng mày rơi vào hoàn cảnh như tao thì chúng mày sẽ biết,đừng đưa ánh mắt khinh bỉ cho tao”

yên nghỉ đi bố mẹ nhé,đứng trước mộ của bố mẹ con hứa,con ở nơi đây con hứa con sẽ sống tốt và chăm sóc cho chị thật tốt,bố mẹ đừng lo cho con, con sẽ không làm thằng ăn bám bố mẹ nữa,mà con sẽ kiếm việc làm để nuôi chị,con hứa đấy,con sẽ không làm chị phải buồn phiền,bố mẹ ở thế giới bên kia đừng lo cho con và chị nhé.

Chắc giờ bố mẹ tôi đã ở bên kia bầu trời,ở một nơi mà được gọi là cuội nguồn,yên nghỉ đi bố mẹ nhé.

con đường từ nghĩa trang về nhà hôm nay thật dài,anh dương riu chị tôi đi,từ bước từng bước đi nặng nhọc của chị tôi, chị tôi vẫn khóc đôi mắt đã sưng húp lên,nhìn chị tôi mà tim tôi đau thắt lại,tôi ước tôi có thể làm gì để cho chị tôi bớt đau buồn,tôi thật vô dụng.

những đứa bạn của tôi và cô giáo cũng tới,có cả em phương nữa,em đi cạnh tôi và nắm tay tôi,bàn tay em siết nhẹ lấy tay tôi,hôm đó là lần đầu tôi được nắm tay một người con gái,mà đấy là người con gái tôi yêu thương nữa,nhưng tôi chả có tâm chí yêu đương gì lúc đó cả,vì đầu óc tôi đang có một màu đen che phủ,một nỗi buồn rất lớn.

Nhiều lúc tôi vô tình liếc nhìn em phương,đôi mắt an ủi dành cho tôi, gương mặt em cũng hiện rõ một nỗi buồn,chắc em cũng tiếc thay cho thân phận tôi.

về tới nhà chị tôi vẫn khóc,tôi cũng muốn khóc lắm nhưng tôi không thể khóc vì ở đây còn có người cần tôi che chở,tôi không thể yếu đuối lúc này.

Đã qua 1 ngày từ khi bố mẹ tôi mất, chị tôi cũng không khóc nữa, nhưng tôi biết chị tôi vì thương tôi nên không muốn rơi nước mắt trước mặt tôi, có những đêm tôi nghe văng vẳng tiếng khóc từ phòng chị phát ra, tôi chỉ biết lặng thinh đau đớn.

Đã 12h đêm rồi, 1 mình tôi ngồi trên tầng 3 ngắm nhìn những vì sao trên trời, có người nói “người chết đi sẽ biến thành những ngôi sao trên trời” vậy bố mẹ là ngôi sao nào trên ngàn ngôi sao kia hả.

Anh dương kể là bố mẹ tôi mất là vì tai nạn giao thông khi trên đường về nhà, bệnh viện không thể cứu được, mẹ tôi lúc đó còn sót lại chút hơi thở cuối cùng, bà muốn gặp tôi, muốn gặp người con trai của bà, anh dương có gọi điện cho tôi tối, nhưng mà điện thoại lúc đó của tôi hết pin.

haizz tôi lại hận mình nữa rồi, hận vì tính bất cần của tôi, lúc thì hết pin lúc thì quên nghe máy, tôi hận mình không được gặp mẹ lần cuối.

Bất chợt một cơn gió lạnh thoảng qua, cơn gió lang thang kia ơi, người có thể đưa lời xin lỗi của thằng con bất hiếu này lên tới trời cao cho mẹ ta không hả.

Một bóng người con gái nào đó đứng sau tôi, tôi quay đầu lại thì ra là em phương.

Mấy ngày nay em phương luôn ở nhà tôi, trưa đi học về lại xang nấu cơm cho chị em tôi ăn rồi về, đến tối lại xang nấu cơm cho chị em tôi ăn, có hôm thì ở qua đêm ngủ cùng chị tôi, có hôm thì về.

-hãy đừng tự trách bản thân mình nữa__em phương ngồi cạnh tôi nói.

-ừ.

-phải cố lên, hãy còn có chị mình mà, và còn.....

-còn gì...

-ừ ừ__mặt em đỏ lên, không biết có phải đỏ không, vì lúc đó tối quá nhìn khó.

-không ngủ hả.

-không ngủ được.

-xuống ngủ đi.

-hãy cũng xuống nhé.

-tí nữa mình xuống.

-vậy thì mình đợi.

Tôi với em cứ ngồi vậy, đã 2h sáng rồi cô gái đó vẫn ngồi cạnh tôi, chắc em cũng buồn ngủ rồi, mắt nhắm, mắt mở, đầu ngật ngủ, cảm thấy thương em nên tôi và em xuống ngủ.....

Tôi là đàn ông, nhưng thật sự tôi rất dễ khóc khi gặp một chuyện buồn nào đó, cũng như hôm nay tôi viết những dòng này mà nước mắt cũng chảy khá nhiều, đến bây giờ tôi vẫn ân hận vì không được gặp mẹ lần cuối, tính bất cần của tôi bây giờ cũng vẫn còn, bao giờ tôi mới sửa được đây haizz

Các bạn hay cố gắng trân trọng những gì mình đang có, hãy thường xuyên nói chuyện với bố mẹ nhiều hơn, dù bố mẹ có hay chửi mắng mình, nhưng không ai yêu thương mình mãi mãi như bố mẹ mình cả, một tình cảm dành cho con cái được gọi là bất diệt, nhớ nhé đừng để khi đến lúc hối hận không kịp đấy

12. Chap 12

chap12:

Từ ngày bố mẹ tôi mất, các con chủ nợ tứ phương tới nhà tôi hỏi nợ, chẳng biết bố mẹ tôi vay tiền bao giờ nữa mà vay nhiều vậy, ít thì khoảng 5tr, nhiều nhất là 100tr (ko nói số lẻ) tiền bố tôi để lại còn 150tr chị tôi đi rút hết tiền ra trả số nợ 100tr kia, vs trả những số nợ khác, nhưng 150tr ko thể đủ trả hết nợ được vì nợ rất nhiều tổng tất lại phải trên 200tr, tôi đi vay mượn họ hàng, ông bà nội cho vay 10tr, chú gì ở sài gòn cho vay 15tr, còn đầu toàn 1tr với 500k, thằng dũng thì nó vẫn là học sinh nên nó cho vay 1tr, còn em phương không

hiếu sao em lại tốt với tôi như vậy nữa bỏ ra 10tr cho tôi mượn,tôi không thể hiếu sao em vẫn còn là học sinh sao lại có số tiền lớn đến như vậy,sau này thì tôi mới biết là mỗi tháng bố mẹ em cho em 1tr để sinh hoạt hàng ngày.

mấy ngày đó là ngày mà tôi và chị tôi khổ nhất,bố mẹ vừa mất đang rất đau buồn thì lại phải dính tới vụ này, tôi và chị tôi khát tới khi khác thì bọn nó cũng vẫn không chịu bắt phải trả hết 3ngày phải trả luôn.

Ngồi vò đầu suy nghĩ xem có mượn được ai tiền nữa ko,một dòng suy nghĩ ló lên,tôi còn anh em mà,tôi còn rất nhiều anh em trên game mà,tại sao không mượn họ,họ đều là những người lớn tuổi cả chắc cũng có tiền cho mình mượn,lập tức tôi chạy lại bàn vi tính login ninja lên, vừa login tôi chat toàn gia tộc luôn.

-anh em ai có tiền cho tôi mượn phát.

-có gì bình tĩnh đừng nghĩ quẩn nhé mày.

cả bang hỏi thăm và chia buồn với tôi khuyên tôi này nọ.

-mà lúc này hỏi mượn tiền làm gì thế hải.

-chủ nợ tứ phương tới hỏi,nên ai có tiền tôi mượn ít_tôi nhần.

-bao nhiêu.

-còn 22tr à.

-ừ mai anh tới nhà thằng hoàng rồi em tới đẩy anh đưa cho.

Cảm ơn ông trời đã ban cho tôi những người anh em tốt như vậy,hoạn nạn vui buồn có nhau,những người anh em tốt của tôi,tôi sẽ không bao giờ quên các bạn đâu.

từ lúc đấy,tôi tự hiểu ra bố mẹ tôi đã mất rồi không thể sống lại nữa,ở trên đời vẫn rất nhiều người cần tôi yêu thương tôi,và bạn bè chiến hữu của tôi ở khắp mọi nơi,tôi gặp nạn chỉ cần lên tiếng một câu thì anh em ở những nơi xa xôi bắc hay nam,hà nội hay sài gòn,đều không ngại tới đường xá xa xôi mà đi đến chỗ tôi,đoàn tụ tại mảnh đất của tôi và giúp đỡ tôi, những người bạn tốt.

có lần đánh nhau tôi gọi anh em tới, họ tới rất đông đông lắm,khoảng tầm 30-40người, không phải 30-40 người đó đều là bạn tôi đâu, tôi chỉ có mười mấy người bạn thôi à, số còn lại chắc chỉ là họ đưa tới giúp cho thêm sức mạnh thôi,sau vụ đấy có người nói tôi là đại ca giang hồ này,bao nhiêu đệ tử này, nhưng tôi hiền lành thế này thì đệ tử moi đâu ra, đó chỉ là những chiến hữu bạn bè thân thiết thôi.

Có người nói bạn bè trên game toàn là lũ giả tạo,ai có quan điểm ý thì sai rồi nhé,trên game đúng là rất nhiều thành phần xấu,quen biết cũng chỉ là vì lừa gạt tiền bạc 10người thì cũng chỉ được 10 người tốt, có người còn không giám kết bạn trên game vì sợ bị lừa, nhưng mọi người cứ thử mà kết bạn trên game mà xem,mọi người sẽ cảm nhận được thế nào là chơi game, chơi game là để kết bạn chứ không phải cày víp cả, víp đến mấy mà thiếu đi tiếng cười anh em thì cũng kùì thôi,à mà cũng đừng tin người nhiều quá nhé

Những ngày này chỉ có em phương luôn bên cạnh tôi, em tới nấu cơm cho tôi và chị tôi mỗi buổi, em ngồi cạnh tôi cả buổi chiều,dù 2 đứa chả ai nói câu nào, em rót nước cho tôi khi tôi khát, em an ủi tôi khi tôi buồn,em hát cho tôi nghe khi thấy 2 đứa im lặng,em cứ luyện thuyên linh tinh,nhưng tôi đều bỏ ngoài tai hết.

còn chị huyền thì có anh dương bên cạnh rồi,nên tôi cũng chả lo lắng nhiều.

tới nhà anh hoàng thì anh em cũng tới đông đủ hết rồi,họ gom đủ 22tr thừa 5tr nữa là 28tr, 22tr cho tôi chả nợ 5tr cho tôi sinh hoạt tháng này,cầm tiền trên tay mà đôi mắt chỉ muốn trực rão nước mắt ra,nhưng tôi cố gắng ngăn lại vì tôi không muốn khóc.

-hôm nào có tiền em trả.

-ừ ông cứ cầm đi hôm nào có trả bọn tôi cũng được.

-cảm ơn,tôi về đưa cho chị tôi trả nợ đây.

-tí quay lại uống rượu nhé em_anh hoàng nói.

-ok anh.

Trên đường về nhà,vừa đi tôi vừa nghĩ, những người bạn của tôi toàn người lớn hơn mình 3-5 tuổi có người hơn cả chục tuổi,mấy người hơn 3-5 tuổi thì toàn tôi-ông, ai hơn chục tuổi thì gọi bằng anh, về nhà đưa tiền cho chị tôi,chị tôi hỏi.

-tiền lấy đâu mà nhiều vậy em.

-em mượn tụi bạn mà chị,toàn bạn tốt chị đừng lo.

-ừ cảm ơn giúp chị nhé.

-dạ em đi đây.

-đi đâu.

-tới nhà bọn nó nhậu,để cảm ơn.

-thế tôi về không.

-chắc không.

nhậu nhẹt ở nhà anh hoàng tới 4h chiều thì tôi say lướt khướt lấy xe đi về,nguy hiểm thật say thế này mà tôi vẫn dám phóng xe ra đường,à mà lúc ý tôi cũng chả biết nữa vì say quá.....

13. Chap 13

Chap13

Tỉnh dậy trong 1 căn phòng toàn hồng là hồng,tủ quần áo hồng,ban vi tính cũng sơn màu hồng,tôi đoán là phòng của con gái,nhưng chắc chắn không phải phòng của chị tôi,vì chị tôi thích màu tím cơ,tôi đang ở đây nhỉ?,hôm qua say khướt chả nhớ gì,chả biết mình đi đâu nữa.

một lúc sau tôi ghe thấy tiếng bước chân,rồi cửa phòng mở ra nhẹ nhàng,tiếng nói phát lên.

-dậy rồi hả_giọng nói của em phương phát lên,tôi hơi bối ngỡ,tôi ngồi dậy.

-phương à.

-ừh hôm qua làm gì mà uống say vậy_em phương vừa nói vừa đi lại giường rồi ngồi cạnh tôi.

-hôm qua uống vs tụi bạn ý mà,mà nhà phương đây à.

-ừ hi chả nhà mình chứ nhà ai ngốc.

-nhìn phương như vậy mà cũng con gái phết nhỉ.

-là sao?

-lạnh lùng, như đàn ông thế kia mà cũng thích màu hồng hơi ngạc nhiên đấy.

-kệ tôi.

-mà biết chơi guitar à_tôi thấy cây đàn ở góc tường nên hỏi.

-ừ mình ghét chơi guitar lắm.

-thế có biết chơi ko.

-có.

-mà ghét sao còn học làm gì.

-bố mẹ mình ép,ko thì mình cũng chả học,ghét chơi guitar lắm.

Những ngày sau tôi và chị mỗi người một công việc để kiếm tiền sinh hoạt cho gia đình, chị tôi thì làm quán cà phê của anh dương từ 2h-10h đêm,nhiều lần tôi bảo chị tôi đừng làm ca tối nữa mà hãy chú tâm vào việc học vì năm nay thi đại học rồi mà nhưng chị tôi vẫn bướng chảnh chịu bỏ.

Còn tôi thì làm phụ hồ cùng bác gần nhà từ 14h-18-19h tối, làm xong về ăn bát mì, rồi lại ra quán cà phê của anh dương làm phục vụ,tính ra tối tính làm ca chiều ở quán cà phê luôn nhưng mà quán nhiều người làm ca chiều lắm rồi,nên tôi phải đi phụ hồ.

Công việc phụ hồ thì phải nói là quá vất vả đối với thằng gầy còi như tôi,xách 2 xô vữa trên tay đi thì thỉnh thoảng cứ vẹo xang bên này bên kia, nhiều lần gạch rơi vào chân vào tay đau lắm những lần phải cố gắng vì tương lai của tôi và chị tôi phải cố làm thôi.

Tôi mãi kiếm tiền quá nên tôi đã quên đi một người đó là em phương,hơn tháng tôi với em chưa liên lạc gì cho nhau,không đón em đi học nữa,trên trường gặp mặt 2 đứa như không quen biết gì, tôi hối hận rất nhiều về việc này,tính vô tâm của tôi vẫn chưa sửa được,vì cái tính này mà tôi đã phải hối hận rất nhiều,đến hôm nay tôi mới thức tỉnh và nhớ ra tôi vẫn còn một người con gái luôn quan tâm tới tôi.....

Hôm nay là Noel,tôi phóng xe tới quán nhà anh dương để làm ca tối, Noel những cặp đôi nắm tay đi trên vỉa hè,những tốp học sinh cười đùa với nhau, những chiếc mũ,ông già Noel tuần lộc đồ chơi,những bản nhạc Giáng sinh, những cơn gió lạnh, tôi thấy cuộc đời mình càng ngày càng chán nản và nhạt nhẽo, Noel ai ai cũng vui đùa bên bạn bè và người thân của mình, còn tôi tôi lại chạy quanh quán cà phê,hôm nay chị tôi không làm vì bận đi chơi Noel với anh dương,có mỗi tôi với 2 đứa con gái mà Noel lại còn đông khách nên làm rất vất.

Bọn lớp tôi hôm nay cũng tới quán này khoảng tầm mười mấy đứa,nói ầm một góc quán.

Những ánh mắt hầu như là hướng hết ra ngoài cửa,tôi cũng đưa cặp mắt ra xem,thì giật mình đó là em phương,lâu rồi không gặp em,em vẫn như vậy,đeo kính tóc xõa dài và mái tóc vẫn che phủ bên mắt trái,haizzz đã cận còn đòi nhìn một bên mắt cơ, nhưng vẫn phải nói là hôm nay em xinh thật quần jeans áo khoác đen,em vẫn đẹp như lần đầu tôi gặp.

Em không đi một mình mà là đi cùng một đứa con trai khác,tim tôi lại đau thắt lại,“mà mày đau làm gì như vậy là quá đủ với mày bơ người ta hơn tháng để người ta đau lòng,vậy giờ mày mắt em rồi đấy,vừa lòng chưa hả thằng ngu,em phương còn đau hơn mày gấp 10 lần,nỗi đau của mày thì sao sánh bằng được” thằng đi cùng em phương thì đúng là đẹp trai hơn tôi,giàu hơn,đi SH(chả biết nó đi xe gì nhưng nhìn nó công tử thế kia chắc là SH)người lúc nào cũng sắc mùi nước hoa,còn tôi nhà bình thường wave ghẻ,người lúc nào cũng sắc mùi hôi,nhìn em với nó rất hợp.

Phương và thằng kia ngồi bàn tận cuối góc tôi đẩy con phục vụ chạy ra vì tôi không muốn gặp em,tôi có lỗi vs em..

Mấy lần tôi vô tình nhìn về phía bàn của em thì bắt gặp ánh mắt em đang nhìn tôi,2 cặp mắt chạm nhau,em phương quay đầu thật nhanh ra hướng khác như chưa có gì.

Một lúc sau thấy thằng đứng lên cầm mic nói“sau đây là một bài hát của một bạn muốn gửi tới người yêu mình mời bạn lên ạ”

Cả quán vỗ tay ầm ầm, tôi lại nhìn về bàn em phương thì thấy em phương đứng dậy và đi lên,em đi qua chỗ tôi liếc đôi mắt buồn vào tôi, tại sao em lại buồn như vậy nhỉ? Ai làm gì em à? Đầu tôi đang hiện dấu hỏi to tướng.

Em cầm cây guitar dựng ở góc tường và đeo dây lên người đứng trước mic, những ngón tay bé nhỏ của em bắt đầu gảy những dây đàn,tiếng guitar phát lên,tiếng nhạc từ cây guitar phát ra,rất buồn, chắc nó đang hợp với tâm trạng của em.

Ừhhh..bài hát này dành tặng cho một người mà tôi đang yêu đơn phương..“người nào đó”_em nói.

Những lời ca đẹp bắt đầu được phát ra trong chiếc miệnh nhỏ bé xinh xinh kia.....

Tình cờ mình quen biết

Vào 1 ngày trời xanh nắng
Buông xuôi nơi con tim, đưa đôi chân anh đang bước đi với những câu chuyện buồn
Đừng nhìn về quá khứ
Đừng tự làm nhòe đôi mắt mình, mong anh sẽ vui hơn, khi phía trước đường dài kia sẽ mãi luôn
Có 1 người lặng lẽ, đứng bên anh vô hình
Giấu đi những tâm tư của mình và
Nghĩ đến anh từng thương nhớ ấy đang đong đầy
1 người lặng lẽ, sống bên anh chân thành
Đến khi vết thương trong anh lành lại
Gió sẽ mang niềm vui ấm áp hơn mỗi ngày
Và anh sẽ là giấc mơ mỗi đêm em trông chờ
Dù em không thể đến bên anh và trao những ngọt ngào
Thì anh hãy luôn sống những phút giây anh yêu đời
Và 1 người nào đó sẽ luôn theo sau những bước chân
Dẫn lối anh đến nơi bình yên
Beside ur heart, beside ur tears
I Love U so much, so I stay here
em đứng đây nhìn cuộc sống anh tràn đầy
Mà tại sao những điều trống rỗng lại làm vai anh lạnh gầy?
Gió bắc nơi đây, xoa dịu vòng tay
em chưa gặp người con trai nào làm trái tim này phải say
Everyday, everynight, I can't say anything in my mind
Có 1 người lặng lẽ, đứng bên anh vô hình
Giấu đi những tâm tư của mình và
Nghĩ đến anh từng thương nhớ ấy đang đong đầy
1 người lặng lẽ, sống bên anh chân thành
Đến khi vết thương trong anh lành lại
Gió sẽ mang niềm vui ấm áp hơn mỗi ngày
Và anh sẽ là giấc mơ mỗi đêm em trông chờ
Dù em không thể đến bên anh và trao những ngọt ngào
Thì anh hãy luôn sống những phút giây anh yêu đời
Và 1 người nào đó sẽ luôn theo sau những bước chân
Dẫn lối anh đến nơi bình yên
Đi theo sau với những giấc mơ
Chỉ cần thấy những nỗi buồn anh tan biến đi
Và hãy mãi nở nụ cười trên môi mềm

Cầu mong nơi ấy

Bình yên sẽ khiến những rung động trở về

Và anh sẽ là giấc mơ mỗi đêm em trông chờ

Dù em không thể đến bên anh và trao những ngọt ngào

Thì anh hãy luôn sống những phút giây anh yêu đời

Và 1 người nào đó sẽ luôn theo sau những bước chân

Dẫn lối anh đến nơi bình yên.

“em Ghét,ghét cái tính cách vô tâm không quan tâm tới người khác của anh

Em Ghét,ghét anh vì những ngày qua anh bỏ rơi em một mình

Em Ghét,ghét anh đến bên em và gieo yêu thương rồi lại bỏ đi.

Em ghét,ghét những lần nhắn tin anh không trả lời gọi điện thì thuê bao.....

Những kỉ niệm ngày ấy ta bên nhau em vẫn còn nhớ

Nhớ những lúc anh trở đi trên con đường nắng Ghắt

Nhớ những buổi chiều 2 đứa đi bên nhau dưới mưa

Nhớ những buổi sáng anh trở em đi học

Nhớ những lần ngồi sau xe anh, em lại hát vu vơ dù kiểu gì cũng biết hát xong lại bị anh chê...

Em có lỗi gì,anh hãy nói cho em biết ?

Tại sao anh lại bỏ mặc em hãy nói cho em biết?

Đừng im lặng như vậy em đau lắm anh à.

anh vô tâm lắm anh à

Những kỉ niệm ngày đó bên anh,tuy thời gian có ngăn ngủi những em sẽ chôn sâu vào trong tim mình,em sẽ không quên và sẽ nhớ mãi mãi tới khi trái tim em ngừng đập,đến khi hơi thở đã tắt.

Dù thế nào đi chăng nữa em vẫn yêu anh,bên anh, và em sẽ luôn ở bên anh theo dõi anh,vì yêu nhau là phải hi sinh để người yêu mình hạnh phúc,nhưng anh hãy nhớ em chỉ yêu mỗi mình anh thôi khi nào anh buồn về một thứ gì đó hay ngục ngã trên con đường tương lai của mình thì hãy quay về đây,quay về bên em,em sẽ che chở cho anh mãi mãi”

bài hát trên là bài người nào đó,còn những câu tôi đặt ở dấu “” là em phương tự sáng tác và cho thêm vào cho bài hát thêm hay hơn,à quên chưa nói là em phương rap rất hay nhé.

tôi đứng chôn chân tại chỗ nhìn em,đôi chân nặng trĩu chỉ muốn khụy xuống

Tôi đã sai,sai thật rồi,vì tôi mãi kiếm tiền mà tôi đã vô tâm quên mất một người con gái,một người mà tôi yêu yêu rất nhiều,tôi đã bỏ mặc cô ý,

14. Chap 14

Chap14

Lặng nhìn em ngồi bên người đàn ông khác,không phải là tôi,tôi cảm thấy ghen ghen ở cổ họng,tôi cố cầm nén cảm xúc của mình,cố gắng không để những giọt nước mắt rơi xuống ở nơi đông người này.

Tôi chắc chắn bài hát đó em dành cho tôi vì trong bài hát đó có câu

“Những kỉ niệm ngày ấy ta bên nhau em vẫn còn nhớ

Nhớ những lúc anh trở đi trên con đường nắng Ghắt

Nhớ những buổi chiều 2 đứa đi bên nhau dưới mưa

Nhớ những buổi sáng anh trở em đi học

Nhớ những lần ngồi sau xe anh, em lại hát vu vơ dù kiểu gì cũng biết hát xong lại bị anh chê”

Nhưng kỉ niệm này là của tôi với em nên tôi đảm bảo bài hát này dành cho tôi.

Mà hình như em hiểu nhầm tôi có người khác thì phải“vì yêu nhau là phải hi sinh để người yêu mình hạnh phúc” em hiểu lầm tôi có một người khác nên em lặng thinh rút bỏ không nủu kéo gì.

Tôi cứ đứng im nhìn em chẳng nhúc nhích gì cả đến khi đứa phục vụ nó đẩy tay tôi ra phục vụ khách thì tôi mới trở lại công việc.

Về tới nhà tôi nằm vật ra giường,ngĩ về em về những ngày tháng tôi và em bên nhau tuy 2 đứa chưa là gì của nhau nói cách khác là chưa phải người yêu, nhưng tôi biết tình cảm em dành cho tôi là thật lòng,em cũng yêu tôi,tôi chắc là em yêu tôi còn hơn cả tôi yêu em.

chẳng nhẽ những ngày tháng tôi cày công tán em giờ tan theo mây gió sao,tôi không muốn buông xuôi,không muốn nhìn em bên người khác,tôi muốn trở lại ngày xưa, giờ hối hận cũng chẳng được gì,mọi chuyện đã đi quá xa rồi.

Người có lỗi không ai khác ngoài tôi cả,em phương là người hứng chịu mọi đau khổ,còn tôi là thằng tạo ra những nỗi đau đó.

giọt nước mắt dành cho người con gái thứ 2 trong cuộc đời chảy xuống,giọt nước mắt lăn trên má rồi chảy xuống đêm,nước mắt cứ chảy,tôi khóc không ra tiếng.

Tôi muốn làm lại từ đầu với em nhưng rất khó,tôi bơ em hơn tháng này giờ phải làm sao để có thể lại nói chuyện với em như ban đầu nữa, tôi ước ước một lần được ngồi nói chuyện vs em thêm một lần nữa dù chỉ dăm ba câu thôi nhưng tôi sẽ cố gắng hàn lại tình cảm của tôi và em.

Phải thức tỉnh thôi,cứ như vậy tôi sẽ mất em như chơi, tôi lấy điện thoại ở góc giường đã hơn tháng rồi tôi chưa mở nguồn nó,từ ngày bố mẹ tôi mất đó.

cắm sạc mở nguồn lên,hơn 200 cuộc gọi nhỡ từ em vs vài thằng bạn, vài chục tin nhắn của em đại loại là.

“hải ăn cơm chưa,nhớ ăn xong phải đi ngủ đó,cắm được chơi game biết chưa”

“sao dạo này mình nhắn tin hải không trả lời vậy,gọi điện thì toàn thuê bao”

“hải ơi trả lời tin nhắn mình đi,mình có lỗi gì à”

“sao sáng này hải không đến đưa mình đi học vậy,hải giận mình gì à”

Còn nhiều tin khác nhưng nhớ qua loa có vài tin này

Đọc hết những tin nhắn của em tôi ứa ghen nước mắt lại trào ra,em quan tâm lo lắng tôi như vậy mà tôi lại nở làm vs em như vậy.

Tôi tính gửi tin nhắn cho em,nhưng viết gì đây,tôi cứ viết rồi lại xóa,ghĩ 10p mới gửi được tin.“ngủ chưa phương” 30s sau em rep lại.

-hi chưa_em vẫn trả lời tin nhắn của tôi,mà còn cười nữa,như vậy là cho biết em không giận tôi.

-muộn vậy 11h30 rồi mà.

-hi mình không buồn ngủ.

-đi chơi không.

-có.

-giờ mình tới đón.

Tôi khoác áo khoác lên người rồi chạy xuống nhà khóa cửa ngõ cận thận rồi phóng xe máy tới nhà em phương luôn.

gần 12h rồi, mà vẫn nhiều người ra đường vậy,chắc họ đi chơi nhà thờ,mặc mỗi 2 cái áo rét thật đấy,từng cơn gió mạnh cứ thổi vào người làm tôi lạnh run người.

Tới ngôi nhà thân quen mà hơn tháng trước sáng nào cũng tới,em phương vẫn vậy,vẫn đợi tôi ngoài cổng,tôi dừng xe ở cổng nhà em và nói.

-rét này sao không ở trong đi_lâu rồi không gặp,rặn mãi mới nói được.

-hì không,mình đi đâu ta.

-lên xe đi.

em phương vẫn vậy,vẫn đẹp quần jean xanh,giày gì chả biết nữa,khoác trên người một cái áo khoác đen, hình như vẫn bộ lúc ở quán cafe thì phải.

Em ngồi sau xe mà tôi hạnh phúc ghê gớm, vẫn kiểu bám nhẹ vào áo tôi,thỉnh thoảng lại hát vu vơ bài gì đó.

Tôi dừng xe trên cầu.....lạnh bỏ xừ nhưng trả biết tại sao tôi lại thích đưa em tới đây nữa, 2 đứa đứng dựa vào lan can cầu nói chuyện.

-xin..lỗi_tôi nói.

-hì không có gì đâu.

-giết không.

-không,hải giết không.

-bình thường à _giết bỏ mẹ,nhưng sĩ gái nó lại nổi lên.

-người run lên kia,khoác áo của mình vào đi.

Em phương cởi áo khoác của em khoác lên người tôi,2 đứa cãi nhau một hồi rồi em phán cho câu nên tôi kệ cứ để em khoác áo lên vai tôi,hơi nhỏ tí.

Áo con gái thơm thật đấy mùi thơm của nước hoa gì tôi chả biết tên.

-cứ để đấy mình còn mặc áo len nữa mà.

-không lạnh à.

-không hì.

2 đứa im lặng một hồi thì phương nói.

-hải ơi.

-Hả gì.

-mùa đông rồi đó ra đường nhớ mặc ấm nhé.

-ừ.

-hôm nào mệt thì nghỉ nha,đừng cố đi làm bệnh đấy.

-ừ.

-đừng thức khuya chơi game tới 2h sáng nhé.

-ừ.

Cổ họng tôi như mắc một thứ gì đó chỉ phát ra được mỗi 1 câu“ừ”

-cái anh đi cùng mình lúc này ý,là bạn thôi.

-ừ.

-mai lại tới đưa mình đi học nha.

-ừ.

-hihi.

-noel chả có quà gì xin lỗi.

-hải đi chơi với mình là vui rồi,không cần quà đâu.

2 đứa cứ im lặng chả ai nói với ai câu nào thỉnh thoảng lại thấy em phương cười khúc khích chả biết thế nào mà cười lắm thế.

đưa em phương về nhà,em phương bắt tôi mặc áo khoác của em đến khi về nhà cảm cõi bỏ,về nhà phải nhắn tin cho em biết.

May mà ban đêm chứ buổi sáng mà mặc cái áo khoác này thì nhọ.

Về nhà nhắn tin báo cho em biết là mình đã về an toàn,2 đứa nhắn tin một lúc rồi thôi, tôi nằm vắt tay lên trán suy nghĩ.

Em không giận tôi vì tội giám bơ em hơn tháng thay vào đó là bộ mặt vui mừng,lúc đầu tôi còn nghĩ em gặp tôi sẽ cho vài cái tát nhưng không em cười tươi như hoa.

15. Chap 15

chap15:

Những ngày sau tôi và em phương lại trở lại những ngày vui vẻ như xưa,xáng dậy sớm trở em đi học,trưa lại em về,mà em phương đột nhiên quan tâm tôi tới lạ thường trưa nhắn tin hỏi han ăn cơm chưa,tối thì nhắn tin hỏi,đi làm mệt ko,ăn cơm chưa,chúc ngủ ngon v.v

Hôm nay là tết dương lịch,hằng năm cứ tới tết dương lịch bạn bè online chúng tôi lại tổ chức một buổi gặp mặt để gắn kết tình bạn ,nhắc mà tôi lại nhớ tới ngày xưa

những buổi chiều vui vẻ cười đùa chơi game cùng anh em giờ đã hết,ai ai cũng nghỉ game lo cho tương lai của mình,chỉ còn mình tôi vẫn nghiện game chán game này thì tới game khác,một mình chơi game cùng chán haizz

Hôm nay tôi đã sắp xếp hết lịch hẹn rồi,xáng đi liên hoan cùng anh em online, tối về liên hoan cùng đám bạn ở lớp.

nơi hẹn là nhà anh hoàng,tối nhà anh hoàng thì anh em cũng tới gần hết rồi còn mỗi vài người nữa ở xa trưa tối,anh em ngồi chém jò vào game đi pk này nọ,chơi cũng chán ông hoàng mở karaôkê lên hát,1 ông tranh mic mở bài xuân này con không về hát

Con biết bây giờ mẹ chờ tin con

Khi thấy mai đào nở vàng bên nương

Năm trước con hẹn đầu xuân sẽ về

Nay én bay đầu trước ngõ

lão vừa giống được vài câu thì ghe thấy tiếng khóc,tiếng khóc của đàn ông,cả bọn tìm kiếm xem tiếng khóc đó là của đứa nào,ngó một lượt thì thấy 1 lão đang ôm mặt khóc,chả hiểu gì sốt tự nhiên khóc.

-sao khóc thế.

-chắc nó cảm động vì tôi hát hay quá má.

-cm bọn chó,biết tao nhớ mẹ rồi còn mở bài xuân này con không về

Cả lũ ghe xong câu này cười rũ rượi,thanh niên yêu quê đây rồi.

Con biết bây giờ mẹ chờ tin connnnn

-thôi thôi,hát gì nữa.

-tao ghét bọn mày

-tết dương lịch mà nó thế này rồi,không biết tết âm lịch nó thế nào.

thằng kia nó troll khóc chả có nước mắt gì hết,ngồi ghe bọn nó trêu nhau tôi lại thấy tủi thân

Đợi tới 8h thì mấy ông ở xa cũng tới,anh em lại xúm vào bàn mua gì,mấy ông ý cứ như trẻ con ý,cãi nhau chỉ chóc vui thật.

-giờ phân công nè.

-tôi đi.

-tôi vừa tới không biết đường.

-mẹ thằng nào cũng không chịu đi thì tí liên hoan cơm mắm nhé.

-thế mua gì.

phân công mất 1tiếng đồng hồ,cãi nhau khăn cả cổ thì bọn nó mới chịu xách mông ra chợ mua đồ, chả biết thế nào mà tôi lại được ở nhà,ở nhà anh hoàng thì còn 5 ông nữa,toàn người lớn tuổi hơn tôi mà vẫn gọi ông xưng tôi có bố láo quá không nhĩ

liên hoan thì chúng tôi cũng không phải góp nhiều lắm,đa số là những ông kiếm được tiền rồi với đại gia góp vào còn những người tầm 18-20 thì góp thì góp không góp thì thôi,nói vậy nhưng tôi vẫn phải góp 1 ít chứ ăn chùa ngại lắm

-êu mấy ông.

-giề con.

-xuống bếp nhà thằng hoàng mở xem có gì ăn không đi.

-tự xuống mà mở im tôi đập đồ.

lão ý xuống bếp tìm một lúc thì mang lên vài lon bia hà nội,chia nhau mỗi người 1 lon uống.

anh em cả năm mới gặp mặt một lần nên chắc ngại chả chém jò gì mấy,trong game thì chửi nhau chỉ chóc ở ngoài mồm thằng nào cũng cầm như hến.

-mẹ kiếp xịt đồ.

-xuyết đồ lon bia của bố rồi.

-đập đồ mấy đây.

-12 cay vãi,công xúc cày yên mấy ngày của bố

-do ăn ở em à.

ngồi chém jò cùng mấy ông ý một lúc thì mấy lão đi mua đồ cũng về,toàn đàn ông với nhau nên nấu nướng cũng lâu,rán nem thì cháy, hầm cơm thì khô,nướng thịt thì miếng chín miếng sống, thế này thì trưa ăn kiểu gì đây

Nấu nướng tới 11h mới xong,do nhà chật chội nên phải chải 2 cái chiếu ra sân để ăn,lần đầu tiên ăn cơm ngoài sân cảm giác khó tả quá

- anh em dzooooôô.

-zooooooooo__ngang đi oánh trận.

-vàng thằng nào nướng thịt mà miếng sống miếng chín thế này.

-thằng nào cắm cơm mà ngu thế,cơm khô thế này chiều lấy cút gì ăn.

-rau thì luộc chưa chín.

-rau muống nó sào nát bét thế này ăn bằng mồm à

-vậy từ trước mày ăn bằng mũi,à thằng kia

-thằng nào kho thịt mà mặn thế,ngang ăn muối mẹ rồi

Bữa cơm thì chả có lời khen nào,toàn lời chê với chửi nhau,toàn bọn lớn rồi mà như trẻ con,cãi nhau hoài,mà nghĩ lại cũng vui.

Nhậu nhệ tới 1h chiều mới xong,ai cũng say khướt nằm bệt ra sân,còn vài người đủ tỉnh táo để đi lên phòng nằm,những đứa tỉnh táo thì phải dọn dẹp đồ đạc,tôi thì giả vờ say để đỡ phải dọn,hé mắt thấy mấy ông ý dọn xong hết rồi tôi mới ngồi dậy, xin phép về nhà có việc.

thật ra là có việc gì đâu bạn đi chơi với em phương

Tối nhà em phương bấm 2 hồi chuông thì em phương chạy ra,ở nhà mặc đồ thoáng ghê

-hải tới nhà mình có việc gì vậy__em phương mở cổng nói.

-chơi

-hải vào nhà đi.

Tôi rất xe vào sân nhà em phương,dừng chân chống rồi đi vào nhà,ngồi vào ghế ngắm nhìn nội thất bên trong của ngôi nhà.

Lần thứ 2 vào nhà em phương,lần một là lần say rượu đó,bộ bàn ghế xang trọng,tivi siêu mỏng,những đồ đạc nhà em chắc toàn đồ đắt tiền.

-hải uống nước đi__em phương ngồi cạnh tôi, rót nước cho tôi uống

-ừ

-hải uống rượu à.

-sao biết.

-mùi kia,lần sau uống rượu đừng đi xe,tai nạn thì sao.

-ừ biết rồi,mà bác giúp việc không có ở nhà à.

-tết dương lịch nên bác ý về quê thăm các cháu.

ở nhà em phương không đeo kính,nhìn em lúc không đeo kính đẹp hơn lúc đeo kính nhiều,được nhìn kĩ đôi mắt của em,em có đôi mắt thật đẹp,trong đôi mắt đó có chứa một nỗi buồn gì đó rất nhiều.

-bố mẹ phương không về à_tôi hỏi.

Em phương im lặng không trả lời chỉ lắc nhẹ đầu,haizz tôi ngu thật biết là bố mẹ em không về rồi lại còn hỏi,lại làm cho em buồn rồi

-bố mẹ mình đi xuốt__em phương ghen ghen nói.

-1 năm về có 2 3 lần à.

-ừ đừng buồn_tôi vỗ vai an ủi em.

-ừ.

-Buồn ngủ quá_nhìn em phương có vẻ như là sắp khóc nên tôi vội chuyển chủ đề.

-hải lên phòng mình mà ngủ.

-ừ tí 5h gọi mình dậy nha.

-dậy làm gì cơ.

-đi liên hoan với lớp.

-ừ đi theo mình.

Em phương dẫn tôi lên phòng em,phòng em ở tầng 2,căn phòng rất rộng có bàn ghế tủ sách,phòng vệ sinh phòng tắm,phòng con gái có khác rất thơm,đồ đạc nào cũng có mùi thơm thoang thoang,tôi cởi bỏ áo khoác nhảy lên giường em trùm chăn ngủ luôn,.

-mà mặc đồ ngắn thế không thấy lạnh à_tôi nằm trên giường nói.

-hi nhà mình ấm mà,hơi hơi thôi_em phương đỏ mặt nói.

-thôi ngủ đây

16. Chap 16

Chap16:

đang ngủ ngon thì em phương lay lay dậy,tôi nằm lì thêm 1 chút nữa để cảm nhận được bàn tay em chạm vào da thịt tôi thêm chút nữa,hiếm khi mới được bàn tay con gái chạm vào người phải tận hưởng thêm chút nữa.

-dậy hải ơi,dậy,dạyyyyyyyyyy.

-biết rồi.

Tôi mở mắt ra nhìn em,hình như em vừa tắm xong,tóc vẫn còn hơi ướt,mùi thơm thoang thoang từ người em phát ra,chả biết dùng dầu gội đầu gì đây.

-ê phương.

-hả.

-dùng dầu gội đầu lì troy à(tôi toàn đọc thế)

-không.

-thơm ghê.

-hihi_em phương đỏ mặt cười khúc khích.

-thôi lượn đây.

-ừ đừng uống rượu đấy,đi xe nguy hiểm.

-ừ biết rồi.

-nhớ về sớm cả đêm lạnh lắm.

-ừ,thế tết dương lịch không đi chơi đâu à.

-không.

-chán thế,tí đi chơi không.

-nhưng hải còn đi liên hoan với bạn mà.

-liên hoan xong thì đi.

-ừ hi vậy xong tới đón mình nha.

Tôi rất xe phóng tới nhà thằng dũng,nhìn em một mình ở căn nhà to tướng thế cũng tội,tuy chưa là gì của nhau nhưng em lại hết mực quan tâm tôi,điều còn lại bây giờ là chỉ cần 1 trong 2 người ngỏ lời yêu là xong.

Đi đường nhìn những chị em diện đồ ngắn mà thấy sợ, trời rét như vậy mà mặc đồ ngắn thế không thấy lạnh à, đến tôi mặc cái quần đùi ra đường còn thấy lạnh nữa mà, huống chi đây là con gái.

buổi liên hoan cũng chả có gì đặc sắc cả nên tôi xin cắt bỏ đoạn này nhé.

thời tiết ban đêm lạnh buốt hôm nay lạnh thật đấy, nếu không lỡ hẹn đi chơi với em phương thì chắc tôi về nhà trùm chăn ngủ cho ấm.

Bàn tay lạnh cóng đến nỗi cầm tay lái cũng khó, trên người thì mặc mỗi 2 cái áo, áo khoác vs cái áo cộc, người tôi cứ run run lên khi có những làn gió mạnh thoáng qua, giá như bây giờ có người con gái nào đó ôm ở phía sau thì tốt biết mấy

Tới cổng nhà em phương bấm chuông 2 hồi thì em phương ra mở cổng, em vừa mở cổng vừa nói.

-trời, trời lạnh như vậy mà mặc đồ phong phanh thế này à_ em quát.

-quen rồi, đi thôi.

-đợi mình tí.

Nói xong em phương chạy vào nhà, một lúc sau thấy em chạy ra cầm trên tay là cái khăn quàng cổ màu xám.

-nè quàng vào đi_ em phương đưa tôi cái khăn.

-thôi, từ bé tới giờ chưa quàng cái này bao giờ.

em phương chả nói gì, lẳng lẽ quàng khăn lên cổ tôi, tôi cũng để im cho làm gì thì làm.

-khăn mình tự đan đó đẹp không.

-ừ đẹp.

-thôi đi hihi.

-khóa cửa chưa.

-rồi đi.

Quàng cái khăn kia cũng chả ấm mấy, quàng làm gì nặng cả người ra, đưa em phương lên cầu.... Dừng xe ở cạnh ghế đá mà 2 đứa hay ngồi, ngồi xuống ghế đá 2 đứa im lặng đưa ánh mắt nhìn về một nơi xa xăm nào đó.

Trên này lạnh còn hơn cả ở dưới, những cơn gió cứ thổi mạnh vào hai đứa, mái tóc của em chồn vờn trên má.

mùi thơm từ người em lại tỏa ra một mùi thơm lạ thường mà tới giờ tôi cũng không biết em dùng loại nước hoa gì, người ta từng nói mỗi người con gái có một mùi thơm riêng, hình như em cũng có mùi thơm riêng biệt đó, không phải là một loại nước hoa nào tạo ra mà là mùi thơm từ chính con người em.

Để ý từ lâu hình như tôi chưa thấy em mặc đồ ngắn khi ra đường bao giờ, cũng chưa thấy em mặc váy ra đường bao giờ, con gái rất thích mặc váy vậy mà chưa thấy em mặc nhỉ, đúng là một cô gái kì lạ.

-phương ghét mặc váy à_ tôi hỏi.

-không.

-vậy mà mình chưa thấy phương mặc bao giờ.

-thì hải nói không thích con gái mặc váy mà.

-hả có nói à.

-ừ tầm 2 tháng trước đó.

-chả nhớ_ chả biết là tôi có nói không.

-hihi đồ ngốc, chính mình nói mà không nhớ_ em phương khúc khích cười.

nhớ là tôi có nói bao giờ đâu nhỉ,hay là tại tôi quên,mà tôi có nói như vậy đi nữa thì cũng có liên quan gì tới em đâu,tôi không thích con gái mặc váy là đúng rồi,nhưng tại sao em lại phải làm theo sở thích của tôi làm gì nhỉ,khó hiểu.

Bây giờ là cơ hội tốt nhất để tôi ngỏ lời yêu em,lấy hết can đảm hít hơi thật sâu tôi tính nói thì em phương đã cướp mất lời rồi.

-ra đường phải mặc đồ ấm cả lạnh,mà vẫn mặc đồ phong phanh thế à.

-ừ quên.

-suốt ngày quên,mà phương hỏi cái này hải phải trả lời thật lòng nhé.

-ừ phương hỏi đi_tôi hơi thắc mắc không biết em hỏi gì nhỉ?

-hải đã từng thích một người nào chưa.

-hải mà sao tự nhiên hỏi chuyện này vậy__tôi ngạc nhiên nói.

-hải cứ trả lời đi.

-có.

-vậy còn bây giờ vẫn còn thích người đó à.

-ừ.

-hihi__em phương cười nhẹ.

-vậy còn phương,từng thích ai chưa.

-rồi.

-ừ.

-người đó ngốc lắm,vô tâm nữa.

-ừ.

Tôi mạnh dạn nắm nhẹ bàn tay em,em phương nhìn tôi một lúc rồi đỏ mặt quay đi hướng khác,mùa đông lạnh giá mà bàn tay em vẫn ấm ấm,tôi siết nhẹ bàn tay mềm mại của em.

-lạnh lắm à.

-không,bình thường à.

-tay lạnh thế kia mà.

-ừ

Cổ họng như ứa ghen chỉ nói được mỗi một câu,tôi không muốn ai phải đau nữa,tôi ấp úng run run ngỏ lời yêu em.

-mình....mình.

-lạnh hải người run ghê vậy,thôi mình về nhà.

lấy hết can đảm chuẩn bị nói rồi vậy má em phương phá mất,cơ hội đã mất quá nản.

Đưa em phương về nhà em,tôi tính tháo khăn trả em vừa đưa tay lên thì em phương đã ngăn lại.

-tháo ra chi vậy.

-chả phương.

-mình tạnh hải đó.

-vậy cảm ơn nha.

-hi,không có gì,mà dạo này gầy hơn đó_khổ quá nỗi đau của em mà chị cứ động vô.

-ừ thôi về đây.

-đi đường cẩn thận đó.

chiếc khăn ngày ấy giờ tôi vẫn còn giữ,nó như là một báu vật của tôi,món quà đầu tiên em tặng tôi,dù nó chỉ là một món quà đơn sơ,nhưng mà chính tay em làm ra nó,tôi phải trân trọng nó giữ gìn thật cẩn thận mới được.

tính ngổ lờ yêu em mà cơ hội đã mất,thật là chán nản,2 đứa đều thích nhau,mình ngổ lờ yêu em thì đảm bảo 100% thành công rồi,vậy mà hmmm..

Cái tính bình tĩnh của tôi mất rồi hay sao,mà lúc ngổ lờ em, người lại run bần bật thế này chứ,làm em cứ tưởng tôi lạnh nên bảo về,lúc cần bình tĩnh thì đi đâu mất tiêu.

Về nhà tôi trùm chăn kín người để đỡ lạnh,phòng không có điều hòa lạnh ghê,trùm 1 cái chăn to tưởng mà vẫn hơi hơi lạnh.

17. Chap 17

chap 17:

ngày nào cũng như ngày nào,đều giống nhau hết,xáo trở phương đi học,chiều đi phụ hồ,tối đi phục vụ quán cafe,những bữa cơm gia đình cùng thừa thừa dần không như những ngày bố mẹ chưa mất,nhiều lúc thấy tủi thân ngồi 1 mình ăn 1 bát mì tôm hảo hảo,nếu không có em phương chắc cuộc sống của tôi thật nhàm chán.

Chả còn những buổi tối ăn cơm cùng chị nữa,thay vào đó là những buổi chạy loanh quanh quán cafe,những buổi đêm cày game cùng anh em cũng bớt đi cả.

Trưa này ngồi ăn cơm với chị hiem khi mới có ngày như vậy,hạnh phúc nhỏ nhoi của tôi là ngày nào cũng được quây quần ăn cơm cùng gia đình,không biết khi chị đi học đại học,ngôi nhà này chỉ còn mình tôi thì nó thế nào nhỉ.

-phương thích em đây.

Đang ăn thì chị huyền nói câu này xuýt phun cơm ra ngoài.

-em biết rồi.

-em không thích phương à.

-có.

-phương tốt lắm,cổ mà giữ,xinh như vậy mà chơi.

-dạ.

Ăn cơm xong lên phòng nằm ngẫm nghĩ về câu nói của chị “xinh như vậy mà chơi”chị nói quá đúng,em phương xinh như vậy chắc nhiều vệ tinh lắm đây,nếu mà tôi không nhanh có thể sẽ mất em,ngĩ lại mình cũng ngu,yêu người ta mà còn ngại không dám tỏ tình,làm đàn ông phải nói trước chứ,ai lại đợi con gái tỏ tình mình.

Cứ đứa bạn tôi là con gái nó nói câu này,“tôi yêu một người mà không dám nói” tôi hỏi nó “sao không” nó trả lời 1 câu mà tôi cũng phải ngẫm nghĩ mất nhiều ngày“mất giá”

nếu mà trong tôi và em phương chả ai chịu mở miệng ra nói lời yêu,thì sẽ ra sao nhỉ? Tôi sợ tới một ngày nào đó em không thể đợi tôi được nữa,em sẽ đi tìm hạnh phúc khác cho mình,em có thể đợi tôi 1 năm hoặc 2 năm,nhưng em cũng không thể đợi tôi cả đời được.

-anh em thằng nào bỏ học đi net đề_thằng long nói.

-ok đi.

-đi anh em,học tiết này chán bỏ xừ.

6 thanh niên chịu chơi giám bỏ tiết để ra quán nét,và tất nhiên trong đó có cả tôi nữa,ít cuộc vui của lớp nào mà tôi không đi.

dù biết kiểu gì thứ 7 sinh hoạt cũng bị chủ nhiệm tuyên dương toàn lớp,thứ hai đứng tạo dáng cho ngàn học sinh xem,dù biết như vậy nhưng bọn tôi vẫn đi vì cuộc đời học sinh thiếu những món này thì đi học làm gì quá vô vị.

tôi chưa bao giờ bỏ tiết 1 mình,bỏ tiết phải đông đông mới vui,đã có tội thì phải kéo đi đông lúc bị phạt mới không sợ,những ai còn đi học cấp 3 ,tôi khuyên mấy thím thật lòng, học cũng là một việc tốt nhưng đừng lúc nào lên lớp cũng cắm đầu vào sách vở làm gì, mà hãy tham ra hoạt động của lớp,bỏ tiết v.v, hãy tích cực tham gia vận đen sẽ tới và sẽ nhiều kỉ niệm để nhớ khi rời khỏi ngôi trường cấp 3.

Ra quán nét thì bọn nó toàn cf mỗi tôi chơi ninja online,tôi không ham mấy game như cf,liên minh,chỉ ham mấy game của teamobi thôi,vừa hay lại vui nữa.

-adu tao bắt quả tang thằng kia xem phim bố lão nhé.

-bé bé mồm thôi chủ quán vô bắt bố tắt máy chết mẹ.

-thằng đừng gọi 113 cho tao.

-xinh vãi,tao xem với.

Đến chịu với thằng bạn,tính báo cả công an lên bắt thằng kia mà giờ lại xúm vào xem cùng nó.

-về chúng mày_tôi nói.

-tí nữa 15p nữa.

ừ thì đợi 15p nữa cũng được.

-về chúng mày_15p sau tôi nói.

-tí nữa 15p nữa.

Ừ thì lại đợi 15p nữa cũng được.

-về chúng mày_15p sau tôi nói.

-về thì về mẹ đi việc gì phải gọi lắm thế.

-phim đang hay mà cứ dục.

-gần hết tiết 3 rồi.

-bỏ luôn buổi hôm nay.

nói bỏ 2 tiết mà chơi luôn 5 tiết,tí còn phải lai em phương về nữa.

chơi game cũng chán mở phim trung quốc lên xem,hình như bọn này cũng chán game hết rồi mà đứa nào cũng mở phim lên xem,đang xem thì ghe thấy tiếng khịt khịt mũi của thằng nào đấy,quay đầu về bên trái thì xuất hiện tim thằng bạn tôi đây sao.

-anh em ơi thằng trung khóc nè.

-đâu đâu.

Cả lũ xúm lại máy nó.

-vâng anh ý rất men lý.

-dùng x-men à mày.

-thánh xem phim cũng khóc gay mẹ rồi.

-chúng mày biết cút gì,xem cảm động bỏ mẹ.

-nó gay rồi anh em tránh xa nó ra.

ở lớp nhìn nó đô con men lỳ thể mà cũng xem phim hàn quốc,nhờ nó mà tôi cũng rút được bài học là,đừng nhìn bề ngoài mà đoán mò.

-về chúng mày gần hết tiết 5 rồi.

-thôi về.

-đợi bố xem nốt đã.

-tắt máy về học con ơi.

6thằng khoác vai nhau ra khỏi quán nét,tuy trong 6thằng này tôi cũng chỉ thân với mỗi thằng dũng,nhưng mà đã là bạn học cùng lớp thì đều là anh em với tôi hết.

-thứ 7 chủ nhiệm chém.

-hôm ý mang bông nhé mấy cu.

-ai tên chim trả lời nó kia,chim ơi ai tên chim.

hahahahaha tiếng cười giòn tan những đứa học sinh cá biệt,hiếm khi tôi mới có ngày vui vẻ như vậy.

-tao sợ quá dũng ạ_nó ôm thằng dũng,đưa tay âu yếm thằng dũng.

-kút,thằng gay.

-quên rồi,lúc nãy chụp kiểu ảnh nó khóc đăng lên facebook thì chắc nhiều like phải biết.

lượn ra sau trường,6 thằng tường vào trường thì thấy trường đã tan rồi,từ xa tôi nhìn thấy thân hình mỏng manh giống em phương,mắt tôi cận nên không nhìn rõ không biết có phải em không nữa.

Chạy thật nhanh lên lớp lấy cặp,chạy ra cổng trường thì thân hình đó đúng là em phương thật,tôi chạy lại chỗ em nói.

-về thôi phương.

-ừ sao lâu vậy.

-à có việc phải ở lớp tí mà hehe.

Tôi chạy qua quán nước gần trường lấy xe rồi đề ga đi lại chỗ em đứng.

-lên xe đi.

-ừ đi thôi_em phương nhẹ nhàng ngồi lên sau xe.

theo lời tiên chi của tôi thì thứ 2 kiểu gì cũng bị hiệu trưởng ghi danh bảng vàng tuyên dương với toàn thể học sinh 6 học sinh ưu tú giám bỏ học để lo cho việc quốc gia,suy nghĩ tôi đúng rồi đấy.

tôi đứng trước toàn trường mà cảm thấy mình nổi tiếng làm sao,hàng nghìn cặp mắt nhìn mình,hàng trăm lời khen.

mà hiệu trưởng chơi rất thâm cho bọn tôi đứng ngay trước lớp 11a1,em phương thì thỉnh thoảng cứ lườm lườm tôi nhìn sợ phát khiếp.

lớp chọn thì bọn nó cứ chê này liên hoàn nào là đại trà toàn lũ “hư,học dốt,nghịch tướng v.v” 5thằng bạn nhìn mặt thằng nào cũng tỏ vẻ ức chế,cứ thế này kiểu gì tí nữa cũng sảy ra oánh nhau.

Em phương thích thoảng mặt lại nhăn nhăn lên,không biết em tức do tôi bỏ tiết hay là tức những lời mỉa mai của bọn kia.

Hiệu trưởng ngẫu hứng gọi bọn tôi lên để phỏng vấn.

-tại sao các em bỏ tiết em này nói trước.

-dạ tại thằng này bắt em bỏ tiết_bạn bè tốt.

-vậy còn em.

-em có bắt nó đâu,tại thằng này nó bắt em.

-vậy còn em.

-tại thằng này nó bắt em bỏ tiết cô à.

thằng này thì nói bị thằng kia bắt bỏ tiết,toàn anh em tốt cả hoạn nạn có nhau thế đấy,tôi là thằng đứng cuối cùng nên chả bảo được ai bắt cả.

-sao em bỏ tiết_hiệu trưởng giờ mic trước mặt tôi,tôi thì ấp úng chả nói được câu nào.

-em nói đi.

-mấy anh tính trên tôi à,lên đây mà còn nhơn nhớn với tôi à,đi xuống hết cho tôi,tí 6 cậu xuống phòng bảo vệ mượn xô dọn hết phòng vệ sinh cho tôi.

18. Chap 18

Chap18.

-chúng mày anh em tốt gồm

-mày cũng khai ra nói lắm.

-có mỗi thằng hải không khai,tao mới là tốt_tôi nói.

-ra phòng BV mượn xô đi.

thằng long,hiếu,trung,ra phòng bảo vệ mượn xô,còn tôi và thằng dũng,công đứng ở nhà vệ sinh,thỉnh thoảng có đứa con gái nào định đi vệ sinh vừa đến cửa vệ sinh thì nó quay gót đi về luôn,chả hiểu gì sốt.

-rồi giờ anh phân công đây_thằng long nói.

-chúng mày xác định dọn phòng vs nữ đi,thằng này toàn phân công đều.

-thằng dũng,hải,công, dọn phòng vệ sinh nữ

-sao bọn mày ko dọn đi,khôn vãi.

-thằng nào mượn xô cái lắm.

-thôi phòng nào trả được lắm chuyện_thằng dũng nói.

-dọn đi,còn lên lớp.

Tôi và thằng dũng,công xách, xô nước vào phòng vệ sinh nữ,đang rội nước xay sưa thì ghe thấy tiếng hét ở cửa

AAAAAAAAAA đồ biến thái,sao mấy ông lại ở phòng vệ sinh nữ.

-lúc này chào cờ không ghe thấy hiệu trưởng thông báo gì à_công nói.

-ừ hi tôi quên,mấy ông dọn vui vẻ nha.

Nói xong nói đi luôn,rất cảm động lời chúc của nó “mấy ông dọn vui vẻ nha”con này nó bị ám đầu hay sao mà dọn phòng vệ sinh còn vui vẻ được.

6thằng đi hết tất cả các phòng vệ sinh của trường để dọn,cả phòng vệ sinh của cô giáo nữa,mỗi lừ tay,dọn hết xong thì cũng là lúc gần hết tiết 3,hôm nay may mắn không phải học 2 tiết hehe.

Tan học,từ xa nhìn ra cổng đã thấy,em phương mặt hầm hầm đứng ở cổng đợi tôi,lại gì nữa đây,mắt nhìn thấy sợ,tôi bước từ từ lại chỗ em,tự nhiên em quay phắt lại làm tôi suýt té.

-về thôi,đợi tí mình ra lấy xe.

Em phương không nói gì,mặt làm gơ,tôi chạy ra quán nước gần trường lấy xe rồi đi lại chỗ em.

-về thôi.

Em phương im im ngồi lên xe,mặt vẫn hằm hằm giận gì đây bà trẻ,rút điện thoại gọi điện xin phép chị huyền là trưa này không về ăn cơm được.

đưa em huyền đi chơi để cho em hết giận cái đã,đưa em lên cầu....Dừng xe ở ghế đá tôi và em hay ngồi.

-đến đây làm gì_em phương ngạc nhiên nói.

-chơi xuống xe lại ghế đá ngồi đi.

2 đứa ngồi xuống ghế đá,em phương vẫn chưa hết giận,mặt vẫn hằm hằm,nhìn phất khiếp.

-giận gì thế.

-....._im lặng.

-thôi đừng giận nữa,mặt hằm hằm nhìn ghê.

-....._im lặng.

-hỏi cái này nha _giọng nói tôi trùng xuống.

-hả_chắc em thấy giọng nói tôi có vẻ trùng xuống nên em mới trả lời.

-sao phương lại quan tâm mình tới như vậy.

-quan...tâm...gì..đâu_phương ấp úng nói.

-nếu không quan tâm mình,thì mình bỏ học phương việc gì phải giận.

-ừ...thì...lo..cho..bạn..bè..thôi..mà.

-chỉ là quan tâm như người bạn thôi à.

-ừ..à..không.

-vậy là sao chả hiểu.

-vì.....

-vì sao,coi mình là như người bạn.

-không...không_em phương lắc đầu nguây nguẩy.

-vậy là gì?

-vì..vì EM YÊU ANH_em phương hét lớn

19. Chap 19

chap19:

-cái...gì...gì...cơ_tôi ấp úng nói.

Tôi không thể tin vào tai mình nữa,là em nói ra sao,đây là mơ hay thật đây.

-em yêu anh ngốc ạ,huhu làm người yêu em nhé.

Em phương ôm chặt tôi ngực mặt vào vai tôi, oà khóc,đây là thật không phải là mơ,em tỏ tình tôi.

Tiếng khóc hòa theo tiếng gió,những giọt nước mắt của em chảy ướt đầm vai áo tôi,tôi chết lặng bởi hạnh phúc,cổ học ứa ghen lúc đó chỉ muốn nói ra 3 từ“anh yêu em” chỉ có 3 từ thôi mà sao lại khó nói vậy chứ.

-anh huhu hức không yêu em à huhu.

-có..anh...yêu..em.

-anh hức là đồ tồi huhu biết em đợi anh hức lâu lắm rồi hức không hả huhu.

-xin..lỗi.

tôi hôn nhẹ lên mái tóc em,mùi hương từ dầu gội và mùi thơm tự nhiên của em len lỏi vào mũi tôi, làm người tôi toát ra mồ hôi liên hồi.

Cảm giác ấm áp từ cái ôm thật chặt của em,em ôm tôi chặt lắm,như kiểu là không muốn tôi chạy đâu mất.

bờ môi đỏ mọng,ướt át của phương chạm nhẹ vào môi tôi,em hôn tôi đó sao,em chủ động hôn tôi,2 bờ môi hoà quện vào nhau, tôi ngấm ngấm đôi mắt để cảm nhận nụ hôn ngọt ngào và bờ môi nóng ấm đó.

những giọt nước mắt của em lăn tăn trên má,những giọt nước mắt hạnh phúc đó chảy xuống bờ môi em và người thưởng thức hương vị của những giọt nước mắt đó là tôi,vị của nó có vẻ là hơi ngọt à mà không tôi không biết giọt nước mắt đó có vị gì nữa,vì tôi chỉ cảm nhận được vị ngọt từ bờ môi phương.

Những cái mút môi nhẹ nhẹ của 2 đứa trao cho nhau,tôi cảm nhận được bờ môi và người em run run liên hồi,đây không phải là run vì lạnh mà là cảm giác tự nhiên do nụ hôn đầu đời tạo ra.

hơi thở gấp gáp của 2 đứa,những luồng điện cứ chạy qua người tôi người tôi run liên hồi,tôi không thể làm chủ được bàn tay của mình,bàn tay tôi hết sờ soạng hết lưng em,lại đưa lên vuốt mái tóc óng mượt đang bay bay trước gió kia.

hai đứa rời môi nhau ra,em phương đỏ mặt ngực đầu xuống bả vai tôi để che đi sự ngại ngùng.

-nụ hôn đầu của em.

-ừ anh biết mà.

Nụ hôn nhẹ nhàng ngọt ngào đó, mãi khắc sâu trong tâm trí tôi,tôi sẽ không quên nó và sẽ giữ mãi ở trong tim mình,sẽ giữ nó ở một góc nào đó trong tim.

-lần đầu của anh hả.

-ừ.

tôi ôm em chặt hơn,những cơn gió lạnh cứ thổi mạnh vào 2 đứa,nhưng bây giờ tôi không cảm thấy lạnh nữa,vì đã có em ở đây,hôn nhẹ vào mái tóc em.

-anh ơi.

-hả.

-đừng bỏ em nhé.

-ừ.

-em yêu anh nhiều lắm.

-ừ.

-anh đáng ghét lắm.

-ừ.

-để người ta phải tỏ tình,ghét.

-ừ.

em phương cắn nhẹ vào cổ tôi,mà đó không phải là cắn nói cách khác là ngậm.

-chiều anh có phải đi làm không.

-có.

-hôm nào mệt thì nghỉ nha,đừng quá sức ,em lo.

-ừ anh biết mà.

-về nhà em,em nấu cơm cho anh ăn nha.

-thôi,còn bác giúp việc ngại lắm.

-kệ đi,đi nào hihi.

Em ngồi sau xe tôi,ôm tôi chặt lắm,cảm giác hạnh phúc khó tả.

Nghĩ lại mà tôi thấy sợ,sợ tôi không lo được cho em hàng ngày,tôi đi làm chặt kín ngày thì đâu có thời gian ở bên em được,sợ một ngày nào đó em chán nản và bỏ tôi theo người khác.

Em ngồi sau xe tôi,hết lấy ngón tay chọc chọc vào bụng tôi,rồi lại vò đầu tôi đến chịu với cô nàng này.

-nghịch lắm,ngã giờ.

-kệ em hihi.

đến nhà em thì em xuống xe,bấm chuông 1 hồi thì một lúc sau bác giúp việc tầm 40 hoặc 45 tuổi ra mở cổng,nhìn vẫn trẻ có già lắm đâu,hay đến nhà em mà giờ mới nhìn thấy bác giúp việc nhà em,bí ẩn ghê.

-ơ ai đây phương.

-dạ bạn cháu hihi.

-ừ cháu vào nhà đi(nói tôi).

Tôi tắt xe dựng ở sân rồi bước vào nhà em,vào nhà thì bác giúp việc nói.

-cơm bác nấu để dưới bếp rồi đó,2 cháu xuống ăn đi.

-bác không ăn hả.

-không bác không đói.

Bác giúp việc nhà em rất tâm lý,để không gian riêng cho tôi và em phương.

-anh đợi em,em lên thay đồ rồi xuống ăn nhà,anh vào bếp đợi em trước nha.

em phương nói xong thì chạy tót lên lầu,để mình tôi ở dưới này,tôi đi xuống bếp nhà em,đồ ăn cũng được dọn sẵn ra bàn rồi,thịt kho,rau muống luộc.

Một lúc sau thì em phương chạy lạch bạch xuống bếp,em mặc cái quần ngắn cũn để lộ đôi chân trắng dài miên man không có một vết sẹo nào cả,trắng không tì vết,áo thun,có đàn ông ở nhà mà ăn mặc tự nhiên ngóm,phòng mở điều hòa nên cũng không lạnh.

-hi anh,mình ăn thôi_em phương ngồi vào ghế cạnh ghế tôi,cười nói.

-ừ,đói ghê.

-nè anh_em phương đưa tôi bát cơm.

-anh ăn cơm.

em phương thì gấp đồ ăn tôi lia lịa,chưa ăn hết em đã gấp rồi,bát cơm thì chả thấy cơm đâu mà toàn thấy rau vs thịt.

-ngon không.

-ừ ngon,mà cũng có phải em nấu đâu.

-hôm nào em nấu cho anh ăn còn ngon hơn bác hậu(bác giúp việc)

-tự tin gớm.

-hihi,mà anh không ăn nữa à mới có 2 bát mà.

Tôi có cái tính là dù cơm ngon đến đâu cũng chỉ ăn được có 2 bát là no, chẳng hơn được, chắc cũng vì thế mà người tôi gầy là phải.

-thôi no rồi.

-mới có 2 bát mà no.

-ừ, no rồi mà.

-không tin, chẳng chịu ăn gì cả, thảo nào người gầy là phải.

ngồi nhìn em phương rửa bát mà hạnh phúc lắm, thỉnh thoảng em lại cười khúc khích mà tôi cũng chẳng biết em cười vì gì nữa.

Rửa bát xong em kéo tôi lên phòng em chơi, lên phòng em tôi cởi bỏ áo khoác ngoài tất bỏ điều hòa rồi lên giường trùm chăn nằm.

Em phương gối đầu lên tay tôi, rúc đầu vào ngực tôi, vuốt mái tóc đen óng mượt của em, hôn nhẹ lên mái tóc đó, mùi thơm của em lại xộc lên mũi tôi.

-anh ơi.

-gì.

-mai em đi mua cho anh áo khoác nha, nhìn thấy anh mặc áo khoác mỏng kia em đau.

-thôi khỏi nhà đây áo mua về cất đâu.

-nhưng...

-không nhưng gì hết, cấm mua.

-dạ.

-ở nhà mà mặc đồ ngắn thế này à.

-anh là người yêu em, có bị gì đâu mà.

-có thằng đàn ông nào đến phải lên thay đồ kín ngay biết chưa.

-dạ, em biết rồi.

Nằm ôm em thêm một lúc nữa thì tôi cũng phải dậy để đi làm, em tiễn tôi ra cổng rồi em nói.

-đi cẩn thận đó.

-ừ anh đi đây, vào nhà đi cả lạnh.

-dạ hi chụt.

Em kiễng chân lên và hôn chụt vào má tôi, rồi đỏ mặt chạy biến luôn và nhà quên cả đóng cửa nữa, làm tôi lại phải xuống xe đóng cửa lại cho em.

20. Chap 20

chap20:

Hôm nay là ngày chủ nhật, đang tính buổi sáng hôm nay dành riêng cho em phương, mà thằng dũng nó lại phá.

-alo, tao ghe_ tôi nói.

-tao buồn quá mày ạ.

-thuộc diệt cở uống quên ngay nỗi sầu.

-nét không.

-buồn mà đi nét,bố thằng bệnh.

-ra đây tâm sự,quán cũ nhé.

Tôi xuống nhà rất xe máy,phóng ra quán nét,vừa đi vừa làm bầm chửi rửa thằng bạn,chưa thấy thằng nào rủ bạn ra quán nét để tâm sự bao giờ.

đến quán nét,đứng ở ngoài đã ghé thấy tiếng thằng dưng hò hét ầm cả quán lên,thế này mà nó cũng nói buồn.

-bao hử_tôi ngồi xuống mở máy cạnh nó và nói.

-bao cút,còn mỗi 10k.

-ê.

-ừ.

-ê.

-ừ.

-ừ ừ đéo gì,ê.

-gì.

-mai tao ra mắt bố vợ mày à.

-ừ.

-sợ lắm mày à.

-ừ,thế rốt cuộc là mày buồn vì chuyện ra mắt bố vợ à.

-ờ thế thôi.

-bố thằng bệnh,ra mắt bố vợ cũng buồn,làm bố mất 15p.

tôi bực mình bước ra khỏi quán,rất xe phóng đi luôn,việc ra mắt bố mẹ vợ cũng buồn,làm tôi mất 15p đi chơi với em phương,thằng ngu ý hết trò để nghịch.

Tối nhà em phương tôi xuống xe bấm chuông,đợi một lúc thì bác hậu(bác giúp việc) ra mở cửa.

-cháu tìm phương à.

-vâng.

-cháu lên phòng nó đi,nó đang ở trên đó.

-dạ.

Rất xe vào sân,tôi đi lên phòng em,mở nhẹ nhàng cửa phòng định hù em thì chả thấy ai ở trong phòng,rõ ràng bác hậu nói em ở trong phòng mà.

Đứng ngó nghiêng 1 lúc thì thấy em phương từ nhà vệ sinh bước ra,thấy tôi em nói.

-hi anh_em phương chạy lại kéo tôi vào phòng.

-vừa nãy có ai đến à.

-dạ,không.

-thế sao mặc quần dài vs áo khoác thế kia.

-thì em thấy anh tối,nên em mặc để tí còn đi chơi.

-ừ.

tôi ôm nhẹ em, em phương đỏ mặt hơi ngạc nhiên một tí, rồi cũng chịu vòng tay ra sau ôm chặt tôi, cảm giác áp áp dễ chịu từ cơ thể em, vẫn mùi hương từ mái tóc em và cơ thể của em lại len lỏi vào mũi tôi, cảm giác thật tuyệt vời và khó tả.

tôi nâng nhẹ cằm em lên, nhìn sâu vào đôi mắt em, 4 con mắt nhìn nhau, mặt em phương đỏ hồng hồng lên.
-anh, em..ngượng.

Đưa bàn tay xuống chà chà nhẹ lên má em, làn da trắng mịn và hơi mát mát của em (diễn tả cảm giác lúc đó rất khó, phải nói thế nào để cho mọi người hiểu được nhỉ, khó quá)

Bị hút vào đôi môi đỏ mọng, ướt át của phương, đôi môi giờ đang khẽ mở ra hững hờ như chào đón tôi.

Tôi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của em cảm giác thật tuyệt, em phương hơi ngỡ ngàng một chút nhưng một lúc sau cũng đáp trả nồng nhiệt.

Đôi môi mọng ướt mềm mại của phương bắt đầu mút nhẹ môi tôi, hai đôi môi quện vào nhau mút chặt lấy nhau, cả hai hôn nhau trong giây phút, hai đôi môi quấn quýt trong nhau không rời, những hơi thở hỗn hỗn đứt quãng chốc chốc lại phát ra.

Tôi đưa lưỡi dần dần chậm chậm vào miệng em, miệng em đang hé mở để chào đón lưỡi tôi (cả hai đều thiếu kinh nghiệm, nên hơi vụng về).

Lưỡi tôi và lưỡi em quấn chặt lấy nhau, 2 cái lưỡi mềm ướt đã hòa lấy nhau, hai cái lưỡi quấn lấy nhau, vờn nhau lẫn trong hơi thở hỗn hỗn.

Tôi có thể cảm nhận được lưỡi em, mềm mại và ấm nóng, nhiều lúc em phương vô tình mà cũng chẳng biết vô tình hay cố ý nữa, em cắn nhẹ lấy lưỡi tôi làm tôi đau điếng chắc là vô tình, mỗi lần như thế làm tôi lại phải rụt lưỡi lại.

hai cơ thể nóng ran, run lấy bầy, tôi cảm nhận được người em đang run như cây xậy, đôi môi của em cũng khẽ run run nhẹ nhẹ, cảm giác như nụ hôn đầu tiên của tôi với em.

Tôi rời môi em, cả hai ngượng ngùng nhìn nhau một chút nữa, em phương chắc ngại nên áp mặt xuống bờ vai gầy của tôi.

tôi vuốt nhẹ mái tóc em, mái tóc đen óng mượt, tôi rất thích vuốt tóc em, mà em cũng rất thích được tôi vuốt tóc.

-đi chơi không.

-dạ, có.

-đi.

-chơi ở đâu anh.

-đi bộ lên cầu....đi.

-dạ, đi.

Tôi nắm thật chặt tay em, 2 đứa nắm tay nhau lên cầu.....những làn gió lạnh cứ thổi mạnh vào người 2 đứa, nhưng tôi chẳng thấy lạnh tẹo nào, vì sự ấm áp đang tỏa ra từ người em làm tôi cũng hết lạnh.

Lên tới cầu hai đứa chọn ghế đá quen thuộc để ngồi, chắc do thời tiết lạnh nên ít người lên đây, chứ mùa hè mà lên đây thì chẳng có ghế đá mà ngồi.

-lạnh không_tôi hỏi.

-dạ không.

Phương ôm tôi chặt hơn, tôi có cô người yêu thật ngoan ngoãn, chắc do tôi và em xưng hô "anh, em" nên em thấy mình là vai bé nên thỉnh thoảng em trả lời lại có từ "dạ" đầu tiên.

-trưa này ở nhà ăn cơm với em nha.

-thôi,anh về ăn cơm với chị nữa,một mình chị ăn cơm ở nhà tủi thân.

-vậy thôi,hôm nay em đang tính nấu cho anh ăn_em phương ừ ừ đáp.

-hôm khác nha.

Tôi ôm em chặt hơn cho em đỡ lạnh,những cơn gió cứ thổi vào 2 đứa,làm hương thơm từ mái tóc em lại len lỏi lên mũi tôi,tôi cúi xuống hôn nhẹ lên mái tóc em.

-ra đường mà đi dép lê thế này à_giờ mới để ý thấy em đi dép,nên tôi quát.

-em cũng chỉ vì anh thôi mà.

-đi dép lê thì liên quan gì tới anh.

-giày em toàn giày cao,em mà đi giày mà đứng cùng anh kiểu gì em cũng cao hơn anh, em cao hơn anh thì họ lại nói linh tinh này nọ,nên em phải đi dép.

-ừ.

-để hôm nào em tìm mấy đôi giày có đế thấp hơn.

ngồi một lúc nữa thì hai đứa tôi cũng về,đang đi tới nửa đường thì em phương bảo tôi mỗi chân,bắt tôi công,mà tôi gầy bỏ mẹ ra công sao được em 46kg liền,thôi vì tình yêu cố gắng 1 chút vậy.

-nặng không_em nói.

-có nặng bỏ xừ.

-vậy thôi bỏ em xuống.

-thôi,sắp về tới nhà rồi còn.

-bỏ em xuống đi,em hết mệt rồi,nhỡ gãy xương thì thế nào.

Tôi thả em xuống,gồm cô cứ lo xa,ngầy nào được xương.

Về tới nhà em tôi cũng rất xe máy về luôn,vẫn như mấy lần trước em phương đều hôn chụt vào má tôi rồi đỏ mặt chạy luôn vào nhà làm tôi lần nào về cũng phải đóng cổng cho em,gồm bày đặt hôn suốt còn ngại....

21. Chap 21

chap 21

hàng ngày trôi qua trong êm đềm,tôi càng ngày càng cảm thấy tôi yêu phương nhiều hơn.phương là một cô gái tuyệt vời,quan tâm,lo lắng,từng li từng tí cho tôi, xăng nhắn tin dặn tôi mặc ấm cả lạnh,tối nhắn tin hỏi han đi làm có mệt không,bắt tôi đi ngủ sớm v.v

-anh em đi đá không_thằng long nói.

-ông long ăn nói vô duyên lớp bao nhiêu con gái thế này_hậu lớp trưởng nói.

-anh em cẩn thận thằng này tao thấy nghi nghi,lần nào đi đá nó cũng rủ anh em đi.

-đi đông cho vui,nghi cứt gì.

-ếu tin,đi đá thì có cái gì vui.

-thôi mình tao đi,lũ bệnh.

lớp tôi ngày nào cũng có cãi nhau,hình như chưa ngày nào là bọn này chịu nói chuyện tử tế,cứ nói được 3 4 câu lại chửi nhau,mà cũng vì những trận chửi nhau này mà bọn nó cũng gắn kết được tình bạn,nếu đi học mà thiếu đi những câu chửi nhau bố láo những đại lượng so sánh khủng khiếp,thì chắc chắn có gì là thú vị khi đi học nữa.

ví dụ:có thằng nó so sánh tôi vs cứt thế này: thằng hải gầy như cứt.

kiểu so sánh rất bố láo của bọn nó,sao lại so sánh người với cứt được,nhưng mà cũng vui hehe,chứ không như mấy thằng a2 a3 toàn “cậu cậu,tớ tớ” ghê phát ón.

Trong giờ học thì tôi chỉ ngục mặt xuống bàn,lúc nào cô giáo xuống lại ngẩng mặt lên,mắt thì cậ chép bài cũng không được,chữ nhìn thấy chữ không nên chán chả muốn chép,lúc nào giờ chứng thích chép thì phải nhờ đứa con gái cùng bàn chép được dòng nào thì vút vở đây tôi chép,nhờ nhiều cũng ngại.

Lớp tôi tuy là đại trà nhưng cũng đâu phải ai cũng rớt,nhiều đứa còn giỏi hơn cả mấy đứa lớp chọn(các cô giáo dạy lớp tôi thế)em hiền mới vào lớp thì hăng hái giờ tay phát biểu thôi rồi.

Mà nhắc tới em hiền tôi lại nhớ đến cô bạn ở quê,cũng tên hiền,5 năm trước tôi vs cô bạn ý được các ông hàng xóm bạn bè gọi là thanh mai chúc mã,tôi chỉ coi cô bạn này là bạn thân thôi,chứ không có tình yêu gì đâu(cả nhiều thánh lại nghĩ chuyện tôi giống mấy chuyện khác lại như kiểu bố mẹ giao ước từ nhỏ 2 đứa phải lấy nhau,không có chuyện ý đâu,à mà em hiền cùng lớp kia cũng không phải em hiền ở quê đâu,mấy thím lại nghĩ linh tinh là em hiền cùng quê lên thành phố tìm tôi như bao truyện khác,nếu tôi mà không nói thì đảm bảo nhiều thánh nghĩ như vậy lắm)

đi đâu cũng đi cùng nhau,có gì ngon ngon đều cho tôi hết,chả biết giờ cô bạn đó sống thế nào nhỉ,5năm rồi chưa gặp nghĩ lại cũng thấy nhớ nhớ,chắc tết năm nay phải về thăm cô bạn với đám bạn ở quê mới được, nhớ chúng nó quá.

ngồi trong lớp mà tôi chỉ muốn hết giờ thật nhanh để được gặp em,chiều này được nghỉ không phải đi làm vui quá,lại được ở cùng em cả buổi chiều rồi.

Trống trường vang lên,khổ nỗi bảo vệ đánh trống mà cứ như là đánh trống đám ma,ghe mà rúc óc.

cất sách chạy thật nhanh ra cổng trường,tính xuống nhanh để lấy xe để đỡ phải làm cho em phương phải đợi,nào ngờ vẫn chậm hơn em một bước,làm gì mà em ra nhanh thế nhỉ.

Ra quán nước lấy xe rồi phóng lại chỗ em,em bám nhẹ vào áo tôi rồi ngồi lên xe,tôi đề ga phóng đi,tôi đi từ từ để cảm nhận từ từ cái ôm của em,2 tay em đút vào túi áo khoác của tôi,những ngón tay của em chốc chốc lại chọc vào bụng tôi,trở em về nhà em cứ núu tôi lại ăn cơm,nhưng tôi từ chối vì ở nhà vẫn có người quan tâm và đợi tôi,vẫn cái hôn tạm biệt rồi chạy luôn vô nhà,lại quên đóng cổng,làm tôi mất mấy chục giây đóng cổng cho em.

tôi cũng muốn ở lại ăn cơm cùng em lắm chứ,nhưng tôi cũng không thể vì em mà bỏ mặc chị gái một mình ở nhà được.

mấy chục ngày yêu nhau tôi vẫn chưa được ăn một bữa cơm do chính tay em nấu,hầu như trưa nào trở em đi học về em đều núu tay tôi lại ăn cơm do em nấu,nhưng tôi toàn từ chối,kiểu gì tôi nói xong câu “để khi khác nha” mặt em kiểu gì cũng buồn buồn,nhìn cũng đau lòng lắm nhưng phải cố chịu thôi.

Về tới nhà tôi lên lên tầng chơi game, đợi chị huyền nấu nướng xong thì xuống,bữa cơm đạm bạc đơn sơ nhưng chứa chan tình yêu thương của chị tôi.

-tết mình về quê nội nha chị_tôi nói.

-hả ừ,lâu lắm rồi chị cũng chưa về.

-vậy tết về nha.

-cũng được.

Ăn cơm xong chị tôi rửa bát còn tôi ra phòng khách ngồi xem tivi,à mà chị tôi cũng bỏ ca chiều rồi chỉ đi làm ca tối thôi để lo cho việc học.

2h chiều tôi phóng xe qua nhà em rủ em đi chơi,đứng bấm chuông đợi một lúc thì bác hậu đi ra mở cửa,bác nói em “phương đang ở trên lầu đó,cháu lên mà chơi”

Tôi phải nói là bác hậu, làm ở nhà em phương cực sướng luôn, hằng ngày chỉ quét nhà có hôm thì em phương quét, đến bữa nấu cơm phát là xong, hết việc.

em phương coi bác như mẹ đẻ của mình vậy, nghe nói là làm giúp việc ở nhà em phương cũng được mười mấy năm rồi đó.

Lên phòng em mở cửa nhẹ nhẹ, thấy em phương đang nằm trên giường, chắc là đang ngủ, tôi bước nhẹ nhẹ lại giường, ngồi nhẹ nhẹ xuống giường.

lần đầu tiên được nhìn thấy em ngủ, nhìn em ngủ thật là đẹp, có thím nói là con gái đẹp nhất khi cười, lúc trước tôi cũng có ý kiến giống thím ý là em phương đẹp nhất khi cười, nhưng giờ nhìn thấy em ngủ thì tôi loại bỏ ý kiến đó mà là “em phương đẹp nhất khi ngủ”

vén nhẹ mái tóc đang che trên mắt em, ngắm nhìn khuôn mặt trắng hồng, ngực em phập phồng theo hơi thở đều đặn của mình.

Phòng không bật điều hòa có vẻ là hơi lạnh, mà em đắp chăn che mỗi đôi chân, tôi thấy vậy tính kéo chăn lên cho em khỏi bớt lạnh, nhưng hình như em phương cảm nhận được có bàn tay nào đang chạm nhẹ trên má, nên em hơi giật quạu rồi mở mắt.

-ơ anh_phương nhìn tôi ngạc nhiên nói.

-ngủ gì mà đắp chăn kiểu này không thấy lạnh à_tôi vừa nói vừa kéo chăn lên đắp cho em.

-anh đến từ lúc nào vậy.

-vừa này.

-anh đến mà chẳng gọi em.

-thấy em ngủ nên không gọi.

Tôi cởi áo khoác ra, nằm xuống giường, lật chăn lên đắp kín cho hai đứa.

Phương gối đầu lên bắp tay gầy của tôi, rúc rúc vào ngực tôi thủ thỉ linh tinh mà tôi chẳng hiểu em đang nói gì cả.

-hôm nay anh không phải đi làm hở.

-không, được nghỉ, nên mới đây chơi với em nè.

-anh này.

-gì.

-em thấy anh học kém lắm, từ giờ em sẽ kèm anh học.

-thôi, anh đi làm suốt thời gian đâu mà học.

-anh nghỉ một chỗ làm đi, phải lo cho tương lai chứ.

phương nói cũng đúng, cứ như tình trạng thế này thì chắc tôi chẳng thi vào được đại học, mà còn sợ năm này đúp nữa.

chả nhẽ tôi suốt đời quơ quẩn với cái công việc phụ hồ vs phục vụ quán cafe sao, sau này tôi còn phải lo cho em nữa mà.

-nhưng giờ anh mất gốc hết rồi, sợ toán lớp 8 còn không biết làm ý.

-em dạy anh mà, mình học lại từ đầu, nha anh.

-vậy để anh gọi điện cho chị huyền bảo chị ý xin cho anh nghỉ làm ở quán cafe.

tôi rút điện thoại gọi điện bảo chị huyền xin nghỉ làm giúp, chị huyền cũng muốn tôi nghỉ làm ở một chỗ, để đỡ vất vả nên tôi nói chị xin nghỉ giúp thì chị vui mừng đồng ý luôn.

-vậy bao giờ học hả, mà học ở nhà em à.

-tôi nay bắt đầu học luôn,học ở nhà anh.

-thôi học ở nhà em,tôi con gái ra đường nguy hiểm.

-học ở nhà anh đi,tôi lạnh lắm,anh lại toàn mặc phong phanh.

- học ở nhà em,cắm cái.

-dạ_em phương xụ mặt,đáp.

Tôi hôn nhẹ lên trán em,ôm em chặt hơn để cảm nhận được hơi ấm từ em,cảm giác thật tuyệt khi được ở bên người yêu mình.....

.....con đường gian nan còn nhiều phía sau

22. Chap 22

chap22:

Em phương giờ vừa làm người yêu vừa làm gia sư cho tôi,ngày học từ thứ 2-thứ7 chủ nhật được nghỉ để đi chơi vs em,học từ 7h30 tối đến 10h,1tuần thì học 2 buổi tiếng anh,còn đầu học toán.

Nói chung là chán,tôi học lớp 11 rồi mà phải mang sách lớp 6 ra học lại lý thuyết,các con số lúc nào cũng chỉ chút ở đầu.

-anh học thuộc định lý -py-ta-go chưa.

-rồi.

-vậy anh làm bài này đi.

Em phương cho tôi một bài toán hình gì đó,chả nhớ,giờ tôi có thể làm được toán lớp 8 rồi đó giỏi chưa,đang vận óc suy nghĩ thì em phương từ sau ôm cổ tôi,tôi cũng hơi ngạc nhiên một chút rồi thôi.

-anh thích gì ở em.

Tự nhiên hôm nay thấy em lạ lạ,tôi cũng hơi ngạc nhiên chút,tôi thích gì ở em nhỉ,ừ thì thích vẻ đẹp của em,thích tính cách hiền dịu,biết lo lắng quan tâm cho tôi.

-ừ thì,anh thích thứ phật phòng trên ngực em.

-anh nói..nói..gì cơ,đồ dê,hứ.

tôi có ý đồ gì đâu,tôi thích trái tim em mà chứ có phải thích cái ấy đâu,bị hiểu nhầm,mà mình nói ngu thế em hiểu nhầm là đúng rồi.

phương đỏ mặt chân dậm bành bịch,chạy lên giường nằm đắp chăn kín mìn đầu.

Tôi thấy vậy liền bỏ bút xuống lên giường nằm cạnh em,lấy tay lay lay nhẹ người em,em chả phản ứng gì.

Tôi kéo nhẹ chăn xuống thì em giữ chặt rồi chả kéo được,haizz còn chưa hiểu chuyện gì mà đã giận rồi..

-ghe anh giải thích đã,chưa hiểu chuyện gì mà đã giận rồi.

-anh đi đi em muốn ở một mình_giọng nói ghèn ghen có vẻ là sắp khóc.

-anh thích trái tim em mà có phải cái ấy đâu,oan quá_tôi lay lay người em.

-thật không.

-thật.

Em phương từ từ chui ra khỏi chăn,rồi gối đầu lên bắp tay tôi rúc rúc vào ngực tôi.

-vậy mà em cứ tưởng.

-lần sau có gì phải từ từ,chưa gì đã sồn sồn lên.

-dạ,em xin lỗi,mình dậy học tiếp nha.

tôi ngán nhất là mấy buổi học tiếng anh,phát chán ra toàn mấy chữ nhi nhít nhìn đã chán rồi huống chi là học nữa.

-anh thuộc những từ tiếng anh nào đọc em ghe.

-nhiều lắm.

-đọc thử em ghe.

-bye nè,what,diu vs tôm gì đấy.

-trời,mấy từ ý trẻ con lớp 2 cũng biết, ngốc.

-ờ ý nói tôi không bằng trẻ con lớp 2 chứ gì.

-đâu có người yêu em thông minh nhất hihi.

Em phương dạy tỉ mỉ những lý thuyết,,nhiều lần cũng thấy tội cho em tự nhiên phải dạy một thằng học sinh ngu thể này dạy thì mệt.

phương giảng còn dễ ghe hơn mấy bà cô giáo ở trường,giảng thì nói dõ nhanh như sợ ai cướp mất lời nói lấy nói để mà chả hiểu gì.

Phương thì giảng dạy cho tôi tỉ mỉ,tôi làm sai or đọc sai chỗ nào thì em nhẹ nhàng hướng dẫn lại cho tôi chứ không quát mắng như mấy bà giáo ở trường.

những lúc em giảng bài hoặc ghi bài tập ra cho tôi làm,tôi lại đưa đôi mắt ngắm em,ngắm em hoài chẳng chán.

Bây giờ đi học không được ngủ nữa,thay vào đó là những buổi xăng thức trắng chép bài bọn bạn thấy tôi chăm chỉ đột suốt nên cứ trêu làm tôi ngại.

phương thì ngày nào cũng kiểm tra vở tôi xem ở lớp tôi có chép bài hay không,thấy tôi chép bài đầy đủ thì em lại thưởng cho nụ hôn vào má.

đi học về tôi cũng mở sách học lại bài cũ không giám bỏ bê nữa,có hôm đi học thể này.

Hôm nay cô sử kiểm tra bài cũ,trưa hôm qua về tôi cũng học rồi,nên ngại ngừng gờ tay(ngại lắm chứ,từ năm lớp 10 tới giờ chưa bao giờ tôi lên bảng kiểm tra bài cũ cả,toàn bị gọi lên thôi,cô sử này là cô cướp đi lần đầu tiên lên bảng của tôi)

cả lớp thấy tôi gờ tay lên bảng thì “Ồ” lên một tiếng dõ to,tất nhiên là cô sử thấy thằng học sinh chỉ biết ngủ trong giờ học giờ xung phong lên bảng này thì chắc chắn gọi tôi rồi(ở lớp cứ môn nào tôi gờ tay thì 80% là được gọi,vì tôi ít gờ tay mà”

Lớp thấy thế vỗ tay ầm ầm lên,người tôi cứ run run lên vì sợ,vs ngại.

-hôm nay thằng này giở chúng bà con ơi.

-bô đâu anh em đưa tao cái bô. Ừa ừa.

-thằng long đi mua giùm tao viên cờ-lơ-xuýt.

tôi thì run run cô giáo hỏi gì trả lời đấy,sợ cô giáo ngang sợ cộp,lấp bắp trả lời xong xuôi thì cũng được về chỗ với con số 8 cộng thêm 1 điểm xung phong nữa là 9,bọn lớp tôi vỗ tay ầm ầm nhìn tôi như ôbama về nước.

không phải là bọn nó vỗ tay vì tôi giỏi đâu lớp tôi khối thằng giỏi,chỉ là bọn nó thấy tôi chưa bao giờ chịu gờ tay kiểm tra bài cũ,mà hôm nay tôi lại giở chứng nên bọn nó mới vỗ tay ầm ầm,ở lớp thì cứ hễ tôi gờ tay trả lời cái gì kiểu gì bọn nó cũng trêu linh tinh.

23. Chap 23

chap23:

Hôm nay chủ nhật tôi đến nhà phương ăn cơm thưởng thức tài nấu nướng của em thế nào.

Bấm chuông một lúc thì bác hậu ra mở cửa vẫn câu nói cũ “phương ở trong phòng ý cháu” sao lúc nào em cũng ở trong phòng nhỉ,hầu như hôm nào tôi đến cũng thấy em ở trong phòng,hiếm khi mới thấy em ngồi ở phòng khách xem tivi.

lên tới phòng em tôi cứ thể mở cửa bước vô,mà không cần gõ cửa gì cả.

phương nằm trên giường nghịch điện thoại,tôi bước lại giường và ngồi cạnh em,thấy tôi em phương cười tươi nói.

-anh ăn xáng chưa.

-rồi,vừa đớp gói mì tôm.

-xuốt ngày ăn mì,không tốt đâu anh.

ôm em vào lòng,tôi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi ấm của phương,hai bờ môi chạm nhau như có một luồng điện chạy khắp người,không mạnh bạo lắm nhưng cũng trả nhẹ nhàng,phương hơi ngạc nhiên chút,nhưng cũng mạnh dạn hé môi đáp lại nụ hôn.

Phương vòng tay quanh cổ tôi,tôi tiếp tục ôm chầm lấy thân hình của phương và hôn thật lâu,ngậm đôi môi của phương,tôi say sưa mút lấy môi phương,những dòng điện cứ thỉnh thoảng chạy qua khắp người,tôi và phương đã hôn nhiều lần rồi nhưng tôi và phương đều có những suy nghĩ giống nhau “những nụ hôn của tôi và phương bao giờ chúng tôi cũng đều cho rằng đó là nụ hôn đầu tiên mà hai đứa trao cho nhau”

Rời môi em,em đỏ mặt ngại ngùng cúi xuống.

-hôn nhau suốt còn ngại.

-kệ em.

Phương nằm xuống lấy chăn trùm kín người,khổ quá hôn nhau suốt cứ bày đặt ngại cơ.

tôi cũng nằm xuống ôm lấy em,phương cũng chui ra khỏi chăn,gối đầu lên bắp tay tôi,rúc đầu vào ngực tôi,mặt em vẫn còn hồng hồng,lấy tay vuốt nhẹ mái tóc em,vuốt tóc em hoài chẳng chán.

Nằm bên cạnh một cô gái thân hình chuẩn như thế này,cảm giác khó chịu lắm,phải kiềm chế mãi mới được,tôi không muốn làm gì có lỗi với em cả,cố tránh những sự đụng chạm mà vẫn không tránh được,mỗi lần em ôm tôi em đều ôm chặt cứng,tôi có chạy đi đâu đâu mà em phải ôm chặt vậy chứ.

-anh ơi anh.

-giề.

-chiều anh có phải đi làm không.

-không được nghỉ.

-vậy chiều đi chơi với em nha.

-ừ.

Đưa bàn tay chà chà nhẹ lên má em,làn da trắng hồng ấm ấm thật tuyệt.

-anh nằm ở đây nha.

-thế em đi đâu.

-em xuống nấu cơm,cho anh ăn hi.

-mới 9h mà sớm vậy.

-kệ hihi,nấu sớm tí đi chơi sớm.

nói xong em phương tung chăn chạy luôn xuống lầu,để mình tôi bơ vơ ở phòng em,ngắm nhìn căn phòng em,đồ đạc được sắp xếp gọn gàng không như phòng tôi, quần vớ góc này góc kia.

ảnh của tôi và em chụp em rán chi chít trên tường,đa số là ảnh chụp riêng tôi còn ảnh chụp chung với em thì ít,quên không kể mấy hôm đi chụp ảnh với em.

nằm tính ngủ những mãi không ngủ được,bèn với tay lấy con iphone của em để ở góc giường nghịch,mà điện thoại con gái thì chả có trò chơi gì để gọi là nghiện cả,toàn mấy cái trò ợ linh tinh.

mở facebook của em xem có gì hot không,Thông báo thì toàn bạn bè em chia sẻ mấy cái vở vắn,tin nhắn cũng toàn tin nhắn của bạn bè em,mở album xem có cập nhật cái ảnh nào không,mở vô thì album chả có cái ảnh nào,chán nản thoát luôn.

Vô diễn đàn ninja tải ninja về chơi cũng lâu rồi chưa online,mà chơi ninja ở iphone chán lắm, không có phiên bản hack phải chơi phiên bản gốc chạy chậm như rùa.

gia tộc thì anh em vẫn hoạt động đông đủ,chém gió như điên,bọn này chơi game không phải để víp mà là để vô đây chém gió,kết bạn,gioăng tôi.

nằm chơi được một lúc thì em phương lên,gọi tôi xuống ăn cơm,chán em lắm tấm mồ hôi,nhìn cũng tội.

Tôi xuống giường đi xuống bếp thì thức ăn đã dọn ra bàn,cá kho,thịt kho v.v

Toàn món ăn ngon,bác hậu cũng ngồi ăn cùng bọn tôi,đang ăn thì phương hỏi.

-ngon không anh.

-ngon.

-hihi_em phương vui vẻ cười tươi.

Cơm em nấu thì đúng là ngon hơn bác hậu thật.

Bác hậu thì biết ý ăn có một bát rồi thôi,ra phòng khách ngồi xem tivi để cho tôi và em riêng tư.

Tôi ăn hai bát rồi thôi,thấy tôi ăn ít em phương xụ mặt nói.

-chắc không ngon nên anh mới ăn ít chứ gì.

-ngon lắm,nhưng anh ăn no rồi.

-2 bát mà bảo no.

-em ăn 1 bát cũng thôi mà.

-em con gái khác.

-từ giờ mỗi bữa phải ăn 2 bát cơm biết chưa_tôi quát nhẹ.

-không...mà em ăn 2 bát anh phải ăn 3 bát nha.

-ừ cũng được.

Thêm bát nữa cũng chả sao,cốt để cho em phương ăn thêm bát cơm nữa,ăn ít như vậy bệnh thì chết.

Nhưng em ăn 2 bát cũng chả béo được lên từng nào,xáng trưa chiều tối,ngày nào em cũng tập thể dục tầm 30p nên cũng chả béo được.

Ăn cơm xong,phương vừa rửa bát vừa rửa vừa cười khúc khích,chả biết vì sao mà cười nhiều vậy nữa.....

24. Chap 24

chap24:

đợi phương rửa bát xong thì hai đứa lên phòng ôm nhau ngủ đến chiều.

2h chiều tôi tỉnh giấc,phương thì vẫn gối đầu vào bắp tay tôi,rúc đầu vào ngực tôi ngủ say,tay thì vẫn ôm tôi chặt cứng.

Giật mình bởi tiếng chuông điện thoại em vang lên,phương lấy tay tìm kiếm điện thoại rồi ghe bấm nút ghe máy,em vẫn rúc rúc đầu vào ngực tôi.

-alo.

-dạ,con biết rồi.

Nói xong em tắt máy,lại vòng tay ôm tôi tiếp.

-ai gọi vậy em.

-mẹ em,mẹ bảo tết không về.

-bố mẹ em đi đâu vậy.

-dạ,đi du lịch.

-đi du lịch đâu mà mất cả năm vậy.

-em không biết,họ hết đi nơi này lại đến nơi nọ,giờ em cũng không biết họ đang ở đâu nữa.

Tôi hơi có suy nghĩ xấu về bố mẹ em,bận việc tết không về được thì tôi cũng chẳng nói làm gì,chứ đây là bận đi du lịch tết không về được,bố mẹ gì mà chẳng lo tới con cái gì cả để con một mình ở trong 1 ngôi nhà to tướng với bà giúp việc.

đến tết thì bác hậu phải về quê ăn tết cùng con cái,Nghĩ tới cảnh mừng 1-2-3 tết một mình em lủi thủi trong ngôi nhà to như thế này thì chẳng biết em sẽ ra sao.

-thế tết có đi chơi ở đâu ko_tôi hỏi.

-dạ,không.

-chán thế,tết anh về quê cùng với chị.

-vậy hả_phương ngược mặt lên nhìn tôi với ánh mắt buồn rười rượi,mà em buồn là phải rồi,tôi về quê thì ai chơi với em mấy ngày tết.

-ừ sao mặt buồn thế.

-tết anh về quê,bác hậu cũng về quê,còn mình em ở nhà.

nghĩ cũng thương em,hay là tôi nghỉ về quê để ở lại chơi với em nhỉ,cũng hơi tiếc tiếc mấy năm rồi chưa về,định năm này về để gặp lại đám bạn cũ mà lại hủy,mấy ngày tôi hóng dài cổ cho tới mừng 2 là rồi thành phố phóng xe về luôn mà lại phải hủy sao.

Hay là tôi đưa em về quê cũng luôn,đằng nào mà chẳng ra mắt ông bà,tết năm nay ra mắt luôn cho xong.

-hay tết em về quê cùng anh luôn.

-nhưng..ngại lắm.

-ngại gì đằng nào mà chẳng phải gặp,thế tính sau này không cưới nhau à.

-có_phương đỏ mặt đáp.

-vậy ngại gì,đằng nào chẳng gặp thôi.

-vậy mừng mấy đi hả anh.

-mùng 2.

-vậy hôm ý anh qua đón em nha.

-ừ.

cũng sắp được nghỉ tết rồi nên đi học thầy cô cũng chả kiểm tra bài cũ,lớp tôi có cái tật là thế này cứ đến hôm cuối nghỉ tết là quậy tẹt ga.

Hôm nay bọn nó góp tiền mua mấy túi bóng bay(quả bé bé 1k 5 quả hay 10 quả đấy)về đựng nước ném nhau,cả trường thì chả có lớp nào giở đời như lớp tôi trời thì dõ rét mà mấy thím ý mua bóng bay về đựng nước ném nhau.

Cả lớp thì ai cũng hăng ,đàn ông,đàn bà chơi hết.

Lớp tôi chia làm 2 phe,nữ 1 phe,nam 1 phe,lớp tôi cạnh nhà vệ sinh nên cứ ném xong lại chạy vào nhà vệ sinh đựng nước rồi chạy ra choảng nhau tiếp,chả biết lúc đấy thế nào mà chạy nhâm vào phòng vệ sinh nữ,bọn con gái lớp tôi thì đang đựng nước ở đấy,may mà không có đứa con gái nào đi vệ sinh không thì lại ăn gạch.

-ơ ông hải,chị em ném,bốp bốp bốp bốp.

Mấy chục quả bóng bay,bay vào người tôi,tôi chạy không kịp,khổ nỗi tôi chạy kiểu gì mà lại rơi mất cả dép ở trong ý,tức cái dép lấm,7k đấy,tôi hi sinh bản thân xông vào nhà vệ sinh nữ,để làm anh hùng cứu dép

2 quả bóng bay đang cầm trên tay ném trúng đầu luôn 2 đứa nào đang đựng nước làm bọn nó hét ầm lên,cứu được cái dép thì người tôi ướt nhẹp.

có vài lần có đứa con gái bị chúng tôi bắt được,dồn vào một góc cho khỏi chạy ném nó chán chê thì tha cho nó về.

Vì ngày tết nên cô giáo họp ở dưới văn phòng nên bọn tôi mới tự do chơi thoải mái,hồ hết âm hành lang những lớp xung quanh phải đóng kín cửa để tránh lựu đạn bay vào lớp,nhà vệ sinh khối 11 hôm đó bị lớp tôi chiếm,cả dãy hành lang từ a5 trở lên đều bị bọn tôi chiếm hết.

không 1thím nào ở lớp khác giám ra ngoài hành lang cả,nước thì đầy hành lang.

-alo alo MẤY HỌC SINH ĐANG CHƠI NÉM BÓNG NƯỚC TRÊN HÀNH LANG KHỐI 11 XUỐNG HẾT SÂN GẤP TÔI NHANH.

-chết cha,tiếng hiệu trưởng anh em ơi.

-kệ anh em cứ vờ như không nghe thấy gì chơi tiếp đề đang hay mà.

bọn tôi vờ như chả nghe thấy gì ném nhau tiếp lại hét ầm ầm lên.

-CHỦ NHIỆM LỚP ĐANG NÉM BÓNG NƯỚC TRÊN KHỐI 11 ĐẬU,MAU LÊN BẢO LỚP XUỐNG ĐÂY CHO TÔI.

lần này bọn tôi dừng tay không chơi nữa,cả lớp đứa nào cũng ướt quần ướt áo,đi xuống sân lại chỗ bà hiệu trưởng,lớp trưởng thì bảo lớp xếp hàng thành 2 dãy.

cả lớp ai cũng run cầm cập(run vì lạnh)thỉnh thoảng lại có vài cơn gió thổi mạnh qua làm tôi đang lạnh lại càng lạnh thêm,lúc chơi thì có thấy lạnh gì đâu, mà giờ lạnh khiếp.

-mấy cô cậu học lớp nào.

-11a7 cô ạ_lớp trưởng nói.

-các cô cậu tới đây để học hay để làm giặc hả,nghĩ sao trời lạnh như thế này mà mang bóng nước lên để ném hả,các cô cậu có coi cái trường này ra gì không hả bla...bla.

hiệu trưởng cứ mắng xả xả,mà còn cầm mic nói cho cả trường biết nữa,lớp nào cũng đứng ở hành lang nhìn xuống xem.

chủ nhiệm cũng ra mắng vài câu rồi quay xang xin cô hiệu trưởng giúp bọn tôi,hiệu trưởng bắt gọi phụ huynh lên gặp thì mới tha,không thì đuổi học.

Bọn này thì ai cũng dùng sự trợ giúp là gọi điện thoại cho người thân,tôi thì bố mẹ đều mất rồi nên chả biết gọi cho ai.

Một lúc sau thì từng phụ huynh tới gặp cô hiệu trưởng,phụ huynh nào cũng mắng con.

ghe những lời mắng chửi của phụ huynh mà tôi lại nhớ tới bố mẹ tôi hơn,Nhớ những ngày tôi nghịch tướng về nhà bố mẹ lại bắt nằm úp xuống đất cầm roi đánh.

Nhớ những tiếng mắng dạy con của bố mẹ tôi,họ đánh và mắng tôi không phải là họ không thương tôi,mà là họ lo cho tôi thương tôi nên mới đánh tôi.

Những lần bố mẹ tôi đánh tôi chửi tôi làm tôi ghét bố mẹ tôi hơn,giờ nghĩ lại hối hận quá.

Hối hận vì ngày xưa đã có suy nghĩ là ghét bố mẹ tôi.

Giá như giờ bố mẹ tôi còn sống tôi xin nguyện,cho bố mẹ mắng cả ngày tôi cũng chịu.

bọn tôi phải đứng ở sân tới 10h mà vẫn chưa được tha,hiệu trưởng nói là khi nào phụ huynh tới gặp hết thì mới cho tha,,trời thì lạnh đồ thì ướt chết rét ra,mà vẫn hành học sinh.

-còn thiếu một phụ huynh nữa,phụ huynh của ai_hiệu trưởng nói.

-dạ của em_tôi nói.

-cậu muốn bị đuổi học à,cậu giám chống đối tôi sao.

-dạ em em.

-em sao.

-....._tôi im lặng,tôi muốn nói là “bố mẹ em mất rồi”nhưng tại sao lại có một thứ gì đó chặn ở cổ họng ngăn tôi nói,tại sao lại khó nói vậy nhỉ.

đang không biết nói thế nào thì một tiếng nói vang lên,giọng của em phương.

-bố mẹ anh hải...bố mẹ bạn hải mất rồi cô ạ_em phương chắc quen miệng gọi tôi bằng anh nên em hơi nhầm may mà em sửa kịp,mà tại sao em biết hiệu trưởng hỏi tôi câu này nhỉ,à mà hiệu trưởng cầm mic nói thì ai chả biết.

em phương lạnh lùng nhìn tôi,chắc em giận tôi,chắc giận vì tôi nghịch hơi quá trời giết như vậy mà ném bóng nước.

-hả vậy à cô xin lỗi...vậy tại sao em không gọi ông bà hoặc,cô chú lên_hiệu trưởng nhìn tôi xót xa.

-ông bà em ở quê hết cô ạ,chú gì cũng ở quê vs ở nơi khác nên không có ai.

-em là con 1 à.

-còn chị em nữa.

-vậy tại sao không gọi chị lên.

-chị em ốm cô ạ_tôi nói phét đấy,chị tôi có ốm gì đâu,chị tôi nghỉ học để về quê ngoại thăm bà ngoại cùng anh dương.

-lần này cô tạm tha,lần sau không được nghịch như vậy nhe chưa,lên lớp hết đi.

bọn tôi kéo nhau lên lớp,tính lại chỗ em phương nói vài câu,nhưng chưa kịp tới,em đã mặt lạnh không thèm nhìn tôi mà đi lên lớp,chắc tí về lại phải đưa đi chơi để cho em hết giận đây.

Lên lớp đã lạnh rồi mà lũ điên ý lại còn bật quạt vù vù lên,quần áo ướt ngời khó chịu lắm,chưa hôm nào tôi đợi trống hết giờ như hôm nay.

Trống trường vang lên, tôi chạy thật nhanh ra quán nước ven trường lấy xe, liếc mắt nhìn em phương đang đứng đợi tôi ở cổng, bình thường thấy tôi là em cười tươi như hoa, hôm nay mặt lạnh nhìn phát khiếp.

Tôi lấy xe xong rất lại chỗ em đứng, em im lặng ngồi lên sau xe, tôi đề ga đi luôn, em giận thật rồi ngồi sau xe mà chẳng ôm gì hết.

-Ôm anh đi.

-.....

-ê, giận hả.

-.....

-thôi đừng giận nữa chiều anh chở đi chơi.

-không thèm.

-ôm anh đi.

-không ôm.

-ôm anh đi, anh lạnh lắm.

phương im lặng một lúc thì cũng ngồi sát lại vòng tay qua bụng ôm chặt tôi, tuy phương giận tôi nhưng vẫn lo cho tôi lắm chứ.

-đi về nhà, anh nha.

-hở về nhà anh làm gì.

-mà thay đồ, quần áo vẫn hơi ẩm ẩm, nhớ ôm thì sao__phương nói giọng lạnh tanh.

-ừ.

về nhà tôi, tôi xuống xe, mở khóa cổng rồi lết lên phòng tìm quần áo vào phòng vệ sinh thay đồ.

thay xong xuống nhà thì thấy em đang xắn tay áo, vo gạo cắm cơm, tôi đi nhẹ xuống bếp vòng tay ôm em từ phía sau, bụng em thon thật, chẳng có tí mỡ nào, áp mặt vào tóc em hít hà hương thơm từ tóc em.

phương lẳng lặng gỡ tay tôi ra, rồi đi lại chỗ tủ lạnh, phương mở tủ lạnh lấy đồ ra, để đồ ở bàn bếp ga vắt, mặt hầm hầm nhìn phát khiếp

Tôi tiến lại chỗ em, ôm em từ phía sau, phương im lặng, hôn nhẹ lên má em, mặt phương đỏ hồng chắc ngại.

-anh xin lỗi mà__tôi hôn lên má em tiếp.

-tạm tha cho lần này__phương đỏ mặt nói.

-hehe.

Hả hê vì phương hết giận tôi ôm em chặt hơn, lấy tay xoa xoa bụng thon gọn của em.

-anh chơi gì với bạn em không cấm, nhưng trời mưa đông giá rét thế này mà anh lại chơi trò ném bóng nước, biết lúc em nhìn anh đứng dưới sân quần áo ướt hết em lo lắm không hả.

-anh xin lỗi.

-lần sau không được chơi trời đổ giữa mùa đông biết chưa.

-biết rồi.

Tôi cứ đứng ôm em từ phía sau, thỉnh thoảng thò tay lên vắt đồ cùng em, hai đứa vừa vắt đồ vừa trêu chọc nhau, tiếng cười của em vang lên khắp góc bếp, cảm giác như vợ chồng sắp cưới vậy.

25. Ngoại Truyện Do Phương Viết

ngoại truyện:

Chào mọi người mình là phương nhân vật trong chuyện đó,như lời anh hải đã nói hôm qua là mình sẽ viết một chap ngoại truyện,tóm tắt về hiện tại của chúng mình.

hơn tháng qua anh hải tự nhiên vô tâm với mình,bỏ mặc mình,mình cũng không biết mình làm gì sai mà anh lại đối xử với mình như vậy nữa, đêm nào nước mắt mình cũng rơi,những giọt nước mắt đau khổ chảy ướt đầm chiếc gối,phía bên ngực trái của mình thì nhói liên hồi.

Muốn gọi điện anh lắm,muốn nghe giọng nói của anh lắm,muốn gặp anh lắm,nhưng anh ác lắm,điện thoại thì tắt,trên trường gặp mặt thì anh làm như là không quen biết,em làm gì sai hải anh.

mình cứ tưởng mình sẽ sống trong đau khổ cho tới chết,nhưng không ngờ là anh vẫn còn quan tâm tới mình,anh nhắn tin cho mình vào ngày Noel đó,rủ mình đi chơi,kéo mình ra khỏi nơi đen tối,mình vẫn còn hi vọng.

nhận được tin nhắn rủ đi chơi của anh,mình chạy luôn ra cổng đợi anh,mình không muốn anh phải đợi cả vì.

1:mùa hè thì mình sợ anh đợi sẽ bị nắng.

2:mùa đông thì mình sợ anh đợi lâu sẽ bị cảm lạnh.

Mình lo cho anh bị nắng/lạnh,mình lo anh mọi thứ dù chỉ là nhỏ nhất mình vẫn lo cho anh.

hôm đó mình tính là sẽ ngỏ lời yêu anh,nhưng không được,mình đang mở miệng nói thì đúng lúc anh bảo về.

từ ngày đó mình bắt đầu “tán” anh,những ngày chịu đựng đau khổ cũng được đền đáp,mình ngỏ lời yêu anh và anh chấp nhận lời yêu của mình,mình ôm anh và khóc trong hạnh phúc.

Từ ngày yêu anh,anh cấm mình vài thứ như là“ra đường cấm được mặc đồ hở hang” “ở nhà mà có đàn ông tới phải lên thay đồ kín đáo ngay” có nhiều người thì nói rằng là luật gì mà quá đáng như vậy,mà cũng nhiều cặp đôi phải bỏ nhau vì những luật lệ này.

Nhưng với mình lại khác,mình chấp nhận những luật đó trong hạnh phúc vì nếu anh mà không yêu mình thì việc gì anh phải cấm mình không được mặc đồ ngắn,mình thật sự rất hạnh phúc khi anh nói với mình những luật này.

có nhiều người nói là mình yêu anh mù quáng,ừ thì chắc cũng đúng, mình bỏ đi ước mơ của mình,để thi trường đại học cùng anh,với mọi người là mù quáng nhưng với mình đó là sự hi sinh về tình yêu,mình sợ xa anh,nên mình phải thi trường đại học mà nơi anh học,để được ở bên cạnh anh,chỉ cần ở bên cạnh anh mình mất tất cả mình cũng cam lòng.

Có nhiều người nói là yêu nhau là trao 1 nửa trái tim cho người mình yêu,nhưng mình lại khác mình trao toàn bộ trái tim của mình dành cho anh,mình dâng hiến tất cả cho anh,và không hối hận gì cả.

trên trường có nhiều lời đàm tiếu,mỉa mai rằng,có 1 lời mà mình vẫn nhớ in tới bây giờ đó là“con kia xinh vậy mà lại yêu thằng nghèo kiết xác kia” mình không phải tự khen là mình xinh đâu,mình chỉ viết đúng sự thật thôi.

Ghe xong câu đó mình vừa tức lại vừa sợ.

Tức vì tại sao trên thế giới này,lại vẫn có người như vậy,chúng mình yêu nhau thì sao,nghèo thì sao,có ai đã giàu từ khi mới sinh ra đâu,họ tự gây dựng từ hai bàn tay trắng mà,mình yêu anh và mình tin anh sẽ che chở bảo vệ cho mình,dù anh nghèo đến đâu anh vẫn là người mình yêu mãi mãi.

Sợ là vì,mình sợ anh sẽ nghe được câu nói đó,anh sẽ chạnh lòng và bỏ mặc mình,nhưng không mình đã sai,mình hối hận vì suy nghĩ không tốt cho người yêu mình như vậy,anh vẫn yêu mình che chở cho mình,anh không bỏ mặc mình và còn yêu mình nhiều hơn.

Có người nói “thằng kia yêu con này chắc chỉ là đào mỏ” mình ghét những người như vậy họ không biết gì mà cũng nói,anh hải không như vậy,sao mấy người đó cứ đem so sánh anh với người khác thế nhỉ.

nhiều lúc mình nhìn mỗi tay anh xách 1 xô vữa,chạy vất vả trong quán café,cứ thấy anh vất vả như vậy tim mình làm nhói lên,nhiều lần mình cũng đưa cho anh vài trăm để mua lấy 1 ngày làm của anh,chỉ cần anh được nghỉ ngơi 1 ngày mình mất 1 triệu cũng cam lòng,nhưng anh bướng lắm anh không nhận còn quát mình làm mình sợ phát khiếp,mọi người nghĩ đi có vợ chồng nào mà vợ tiêu tiền vợ,chồng tiêu tiền chồng không,mai sau lấy nhau mà vẫn,vợ tiêu tiền vợ chồng tiêu chồng thì tôi giận thật luôn.

Mình rất ít khi giận anh quá 1 ngày,nhiều lần anh trêu mình,mình tính giận cả ngày luôn cho bồ ghét,nhưng không chả bao giờ làm được như vậy,mỗi lần mình giận,bờ môi nóng ửng của anh lại hôn trên má mình,làm mình hết giận liền,chắc đó là điểm yếu nhất của mình.

mình là một cô gái phải nói là mạnh mẽ không yếu đuối ít nói và rất ít cười,nhưng không hiểu tại sao cứ lúc nào ở bên anh mình lại trở thành một người khác,“nhõng nhẽo,dễ khóc,rất hay cười” chỉ cần anh quát 1 câu thì đảm bảo mình khóc liền.

Từ ngày yêu anh,anh bắt mình bữa nào cũng phải ăn 2 bát cơm,mình sợ béo lắm nhưng vẫn phải ăn vì sợ anh mắng,chỉ khổ là ăn xong mình lại phải tập thể dục cho đỡ béo,may mà mình hay tập thể dục nên mình cũng không béo lên được.

bây giờ anh vẫn như vậy,vẫn vô tâm tính cách nó chắc là in sâu vào người anh rồi,không sửa được rồi,nhiều lần anh vô tâm làm mình phát bực,có lần đến nhà mình ngồi chơi điện tử từ sáng đến trưa bỏ mặc mình bơ vơ với cuốn truyện tranh.

mình yêu anh là bởi vì,như giới trẻ hay nói là “chơi đẹp”,anh rất tốt vs bạn bè,mọi người thử nghĩ đi nếu mà anh không tốt thì chả có người bạn online nào bỏ ra số tiền lớn để giúp anh trả nợ,anh rất nhiều bạn,hà nội,sài gòn,đà nẵng,anh đều có hết,mình đã gặp những người bạn của anh rồi,họ toàn người tốt cả.

nhiều khi 2 đứa ngồi ôm nhau,lại bàn về tương lai,một ngôi nhà và những đứa trẻ,mình ước ao có được hạnh phúc như vậy,và mình với anh đã bàn trước rồi học xong mình với anh sẽ kết hôn.

Nhiều lần anh nói là để anh tìm công việc ổn định có tiền thì mới tổ chức hôn lễ,đa số mọi người đều nói là đàn ông phải kiếm tiền còn phụ nữ ở nhà chăm con,nhưng với mình lại khác mình thích anh ở nhà chăm con hơn,mình không muốn anh đi làm nữa vì anh khổ lắm rồi,mà mình cũng đủ tiền để sống với anh cả đời mà không phải đi làm(số tiền này mọi người cứ theo dõi chuyện là sẽ biết à)nhưng mà ở nhà hoài chán lắm vẫn phải đi làm chứ.

Bây giờ là hiện tại đó,mình với anh đang rất hạnh phúc bên nhau,hạnh phúc này sẽ kéo dài mãi mãi mình tin là như vậy.

Kết thúc chap ngoại truyện,mình chỉ muốn mọi người hãy thông cảm cho anh,tuy những chap anh viết có nhiều lần sai chính tả,nhiều lần mình bảo anh là viết xong hãy kiểm tra lại,nhưng anh ngốc lắm viết xong lại quên cứ thế đăng luôn, những chỗ anh viết sai chính tả,mong mọi người thông cảm giùm anh.

Và một điều nữa là tại sao chuyện này lại ít người đọc là bởi vì do cái tên“(hồi kí) chuyện tình buồn của tôi” trong voz thì đã số mọi người thích đọc truyện HE còn SE thì rất ít, và điều thứ 2 nữa là chắc chuyện không được hay cho lắm.....nhưng đối với mình chuyện lại rất hay,hay nhất trong những tác phẩm mình từng đọc vì đây là tác phẩm do người yêu mình viết mà

26. Chap 25

chap25:

hai đứa ăn cơm xong rồi lên phòng của tôi ngủ.

Tỉnh dậy thì thấy cảm giác êm êm ở đầu,thì ra là tôi đang gối đầu lên đùi phương, tuy không êm bằng gối nhưng tôi vẫn thích gối đầu lên đùi hơn.

đầu tôi đau khủng khiếp,chắc là ốm rồi,haizzz tại cái tật nghịch nước giữa mùa đông đây mà

-anh tỉnh rồi hả,anh mệt lắm không_phương lo lắng nhìn tôi hỏi.

-không sao khụ khụ.

Tôi ho liên 1 tràng dài,em phương lấy tay xoa xoa ngực tôi.

-người anh nóng quá,hay mình lên viện nha anh.

-ai ốm mà người chả nóng,ốm có tí việc gì phải lên viện_tôi thều thào cố gắng nói.

-nhưng em lo.

-kệ đi.

Ngó quanh phòng thì thấy đồ đạc được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp,sàn nhà được quét dọn sạch sẽ,chắc em phương dọn giùm tôi.

-anh ngủ đi.

tôi mệt quá ngủ lúc nào không hay,tỉnh dậy trong tiếng gọi của em phương,tôi mở mắt ra,đầu tôi vẫn gối lên đùi phương.

-anh dậy ăn cháo đi.

-thôi không ăn đầu ngán lắm.

-ăn cố vài miếng đi anh,phải ăn mới khỏi được chứ,cháo em tự nấu đấy

Phương múc thìa cháo rồi cho lên miệng ân cần thổi nguội rồi đút cho tôi ăn,chắc do bị ốm nên tôi không biết cháo em nấu ngon hay không

-ngon không.

-ừ ngon_nói vậy cho em vui thôi,chứ tôi cũng không biết ngon hay không

-hihi ăn hết nha,ngoan em thương

em phương thổi cháo thật thật nguội rồi mới đút cho tôi ăn,cố gắng ăn hết bát cháo cho em vui

-ngoan quá,hết rồi hihi anh ngồi dậy uống thuốc đi.

Phương đỡ tôi ngồi dậy,em lấy thuốc cho tôi uống,uống xong thuốc tôi lại nằm ngối đầu lên đùi em nhắm mắt ngủ tiếp.

Phương thì cứ lấy tay vuốt tóc tôi hết vuốt tóc thì lại nhéo má,tai,mũi

Tỉnh dậy lần thứ 3,ngó ra cửa sổ thì thấy trời đã tối hình như khoảng tầm 2-3h rồi đầu tôi vẫn gối lên đùi phương,ngó nhìn em thấy em cứ ngật ngủ chắc là buồn ngủ đây mà,tội nghiệp em vì lo cho tôi mà thức cả đêm để trông tôi haizz giờ hối hận quá biết thế,không nghịch thì giờ em có phải thức cả đêm thế này không.

-nằm xuống ngủ đi.

-ơ dạ_phương lấy tay dụi dụi mắt rồi nói_anh ngủ đi em không buồn ngủ.

-buồn ngủ thế kìa mà bảo không,xuống nằm ngủ mau_tôi quát,nhưng cũng chỉ nói được bẻ,vì đang mệt.

-nhưng.....không ngủ đâu.

-vậy anh thức cùng em.

-đừng..em..ngủ mà

phương nhẹ nhàng nhấc đầu tôi lên rồi lấy gối kê sau đầu tôi rồi nhẹ nhàng đặt đầu tôi xuống.

Phương đứng dậy không vững,xuýt ngã may mà em chống tay được vào giường.

-sao thế_tôi hỏi.

-chân em hơi tê.

chắc là do tôi ngồi đầu lên đùi em lâu quá nên chân em mới tê đây mà,tôi nghiệp em.

phương trèo lên giường chồm chần cho 2 đứa rồi ôm chặt lấy tôi.

Tỉnh dậy lần thứ 4,ngó ra cửa sổ thì trời đã sáng,đầu tôi cũng hết đau chỉ hơi mệt chút thôi

Cảm giác khác khác một chút,đầu tôi không phải gối vào cái gối mà là đùi em,ngoan cố thể không biết nữa bảo ngủ thì chả ngủ cứ thức trông tôi làm chi.

-dậy từ bao giờ thế_tôi trềng mắt nhìn em.

-ạ...vừa..dậy..anh,đừng nhìn em như vậy em sợ.

-thật vừa dậy không.

-thật....không.

-vậy lúc mấy giờ.

-lúc anh bảo em đi ngủ,tầm 10p sau thấy anh ngủ say em dậy__phương sợ sệt nói.

-haizz sao không ngủ đi,việc gì phải thức cả đêm để trông anh.

-nhưng em lo,để em xuống lấy cháo cho anh ăn nha.

Phương đặt đầu tôi vào gối,còn em đứng dậy xuống nhà lấy cháo,phương vừa bước được 2 3 bước thì khụy chân xuống ,thấy em bị ngã tôi bước xuống giường đỡ em dậy.

-có sao không,chân tê lắm hả.

-ạ,hơi hơi thôi anh,anh lên giường nằm đi cả lạnh.

-thôi để anh tự xuống lấy,anh tự ăn,hết ôm rồi.

-không được,lên giường nằm đi.

phương làm bộ mặt nghiêm,ghe lời em tôi cũng lên giường chồm chần nằm,nhìn phương bước đi nặng nhọc mà lòng tôi sốt xa.

Một lúc sau phương mang bát cháo lên,em đặt bát cháo ở bàn để cạnh giường,rồi nhắc đầu tôi lên để ngồi đầu vào đùi em.

-để anh gối đầu lên gối cũng được.

-ạ.

Tôi rời đầu khỏi đùi em,gối đầu lên gối,phương lại ân cần múc từng thìa cháo rồi thổi thật nguội đút cho tôi.

Hôm nay hết ôm,mới cảm nhận được vị cháo,ngon tuyệt,ngon hơn mấy bà bán ở chợ, mà hình như là cháo xương,mà nhà tôi có xương đâu nhỉ em lấy xương ở đâu mà nấu nhỉ.

-cháo xương hả em.

-ạ.

-nhà anh có xương đâu nhỉ.

-lúc anh ngủ,em ra chợ mua.

-thà em ra chợ mua cháo về còn hơn,việc gì phải nấu chết mệt ra.

-cháo ở chợ,em sợ họ nấu mất vị sinh,nên em phải tự nấu thì mới an tâm cho anh ăn,với lại em nấu ngon hơn hihi.

ăn xong bát cháo,uống xong thuốc tôi bắt em ngồi cạnh tôi để tôi lấy tay đấm bóp đùi cho em đỡ tê

Tôi vừa nằm vừa xoa bóp đùi em,em thì thỉnh thoảng đẩy tay tôi ra bảo “thôi anh” nhưng tôi kệ,chắc do ngại đây mà.

Đùi em thật mềm mại tuy sờ qua một lớp quần jean nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự mềm mại của nó.

-thôi anh,em hết tê rồi.

-ừ,chân giò...à nhầm đùi em sờ thích ghê.

-anh ăn nói vô duyên _phương mặt đỏ hồng hồng.

-bày đặt ngại.

-kệ em

-hêhê.

Tôi lại lấy tay sờ đùi em tiếp,lần này phương không đẩy tay tôi ra,nhưng mặt em vẫn đỏ hồng hào

27. Chap 26

chap26: hôm nay là giao thừa,nhà tôi cũng không chuẩn bị gì nhiều,ngoài con gà với vài cái bánh trưng ít hoa quả để thắp nhang bố mẹ. Đêm giao thừa tôi và em phương rủ nhau lên cầu...ngắm pháo hoa,còn chị huyền thì ở nhà thấp nhang. hôm nay giao thừa nên trên cầu rất nhiều người lên đây ngắm pháo hoa đứng chật kín,ghế đá của tôi và phương hay ngồi cũng bị cặp đôi nào đấy chiếm mất ,nên hai đứa phải đi tới cuối cầu mới có ghế đá ngồi,ở cuối cầu này thì cũng ít người ngồi Hai đứa ngồi xuống ghế đá,phương dựa đầu vào vai tôi,vòng tay qua lưng tôi ôm chặt cứng tôi cũng vòng tay qua vai em,ôm em chặt hơn cho đỡ lạnh Hôn nhẹ lên mái tóc có mùi thơm quyến rũ của phương,rồi hôn lên trán,mắt,cuối cùng là đến môi nàng,đặt lên đôi môi đỏ hồng ướt át của em một nụ hôn thật chậm rãi,tôi cảm nhận được hơi thở thơm ngát của em,hơi thở gấp gáp của hai đứa,lưỡi tôi chạm nhẹ lên môi nàng,lách qua nó,đôi môi em run rẩy hé mở đón nhận lưỡi tôi Phương vòng tay qua cổ tôi,Hai cái lưỡi chạm nhau,một luồng điện chạy khắp người,hai cái lưỡi mềm ướt quấn lấy nhau,vờn nhau,quấn quýt môn trốn nhau Cả hai hôn nhau trong giây phút,hai đôi môi quấn quýt trong nhau không rời,thình thoảng phương lại cắn nhẹ môi tôi,làm tôi ngây ngất. Rồi môi nhau,phương đỏ mặt ngại ngùng ôm chặt lấy tôi đỡ chứa ngưỡng. -anh ơi. -giê. -hát cho em nghe. -giở chứng à,tôi làm gì biết hát. -hát đi mà. -ừ thì hát,bài chuyện tình bên sông nhé. -dạ hihi. Ngồi cạnh em ở bờ sông anh ước một lần gió thổi mạnh làm tóc vấy anh ngược.... Đang say thì bị phá,hơi tức tức,mất hết cảm xúc -anh hát linh tinh gì thế hả _phương dấm nhẹ vào ngực tôi,đỏ mặt nói. -lời bài hát nó thế mà. -anh hát bài khác đi. -anh thuộc mỗi bài ý,không ghe thôi. -anh hát tiếp đi em ghe mà. -lần này mà phá thì thôi nhé. -dạ. Đùi em trắng như chân chó..... -sao anh giám nói đùi em như chân chó HẢ _phương nhăn mặt nói. Bị phá dấm lần hai,tức rồi. -bài hát nó thế mà,với đây là chuyện tình bên sông,chứ có phải chuyện tình trên cầu đâu,với anh có bảo em đâu. -không ghe nữa -ừ thế thôi,chả hát nữa. -mấy phút nữa tới giao thừa anh ơi. -10p nữa _tôi rút điện thoại ra xem. 10p sau,pháo hoa bắn lả xả,hồng xanh đỏ,tím có hết,tôi thì nhìn chán rồi,nên chả thèm nhìn điếc hết cả tai,phương thì cứ hết vỗ tay lại khen đẹp này nọ cứ như chưa nhìn thấy bao giờ -hết rồi,mới có tí _phương ỉu xiu nói. -ừ,về thôi. tôi nắm tay em đi xuống cầu,hai đứa nắm tay nhau đi bộ trên vỉa hè,hình như em buồn ngủ thì phả,đầu chốc chốc lại gật cái,lúc này xem pháo hoa hăng thế mà,mà giờ lại buồn ngủ. -lên anh công. -dạ thôi,em tự đi được. -đã nói lên anh công mà. -nhưng...nhỡ ngày xương thì sao. -mẹ cứ lo xa,ngày nào được xương,công em và một đứa nữa cũng được. -vậy lúc nào mệt thì nói em nha. phương nhảy lên lưng tôi,2tay em vòng qua ôm cổ tôi,má ảm áp của em áp vào má tôi,xóc em lên cao hơn rồi tôi bước đi. phương thì chốc chốc lại hỏi tôi xem có mệt không,cứ vài bước lại hỏi lần,miệng lải nhải suốt,tôi cũng ậm ừ cho em đỡ tủi thân em thì cứ lấy tay vò tóc tôi tứ tung rồi lại vuốt lại,cứ làm thế tầm vài chục lần. Hết nói thì em chuyển sang hát,em hát mấy bài tiếng anh gì mà tôi ghe chả hiểu cả. tự nhiên em không hát nữa,tôi tưởng em giận gì tôi nên im im,quay đầu sang bên phải thì thấy em ngủ tít thò lò rồi Đưa em về nhà công em lên phòng,tôi đặt nhẹ em xuống giường,em hơi tựa mình một chút rồi lại nằm im,lấy chăn đắp kín cổ,cho em đỡ lạnh,tôi cúi xuống hôn nhẹ lên mắt em,rồi ngồi ngắm em một chút. rồi xuống nhà khép cửa nhà cho em cẩn thận,rồi rất xe ra cổng,dừng xe ở ngoài cổng,đứng khép cổng lại,rồi tôi thò tay vào trong để khóa cổng,lúc trước em đưa tôi một chùm chìa khóa ở nhà em. chỉ khóa,tủ,cổng,nhà em,tất tần tất cứ chỗ nào có ổ khóa mà cần khóa là em đều đưa tôi hết,mỗi người giữ một cái. Tôi ngồi lên xe,đề ga phóng về nhà,thiếu đi vòng tay của em,làm tôi thấy lạnh,từng cơn gió cứ thổi mạnh vào người tôi làm tôi thấy lạnh giá,cóng hết 2 tay. Về tới nhà,thì nhà chả có ai,đèn sáng trưng,chắc chị huyền thấp nhang xong rồi đi chơi với anh dương rồi,tôi đóng cửa lên phòng ngủ một giấc cho khỏe người

28. Chap 27

chap27:

Mùng 2 tết tôi chuẩn bị quần áo để vào balô để về quê,do ba lô nhỏ nên chỉ để được có 2cái quần vài cái áo cộc chị huyền thì mùng 3 mới về,hôm nay chị bạn xang nhà anh dương làm gì tôi cũng không biết,mùng 3 chị về quê tôi cùng anh dương.

Tôi phóng con wave tới nhà em ,đi trên đường tôi cứ cười xuốt vì sắp được về quê gặp lại anh em

đến nhà em phương,phương chạy ra mở cổng cho tôi vào,còn em chạy lên phòng thay đồ với sắp sửa quần áo.

Ngồi dưới phòng khách đợi em,mở tivi lên thì chả có gì xem,tivi có nhiều kênh mà toàn phim ấp ợ.

ngồi đợi em 15p vẫn chưa thấy em xuống,tôi muốn về quê càng nhanh càng tốt,mà em lại lâu như thế này,tôi hơi bức,ngồi dậy đi lên phòng dực em.

Vẫn thói quen cũ chả cần gõ cửa gì cả,tôi đẩy cửa 1 phút,cửa mở hết cỡ luôn,một cảnh tượng khủng khiếp cực khủng khiếp,ghê lắm anh em ơi

-AAAAAAA đồ đáng ghét đóng cửa lại ngay__em phương lấy tay che những vùng kín lại.

Tôi vội đóng cửa lại,đứng dựa vào tường thở dốc,cảnh tượng rất đáng sợ,phương không mảnh vải che thân,làn da em trắng hồng hào....

Lắc đầu thật mạnh để sũa tan cái cảnh tượng vừa rồi,tôi chạy xuống phòng khách,rót nước uống,hết cốc này lại đến cốc kia,tôi uống hết luôn ấm nước.

Mở tivi mở nhạc lên ghê,bật nhạc thật to cho sũa tan suy nghĩ vừa rồi,nhưng không tài nào loại bỏ khỏi đầu óc,hình ảnh em phương không mảnh vải che thân làn da trắng hồng,làm người tôi nóng ran

Một lúc sau em phương từ cầu thang bước xuống trên tay cầm theo balô,mặt phương vừa đỏ vừa hầm hầm lên nhìn phát khiếp chưa bao giờ tôi sợ em bằng hôm nay,tôi cúi đầu xuống không dám nhìn em.

Phương đi lại đặt balô xuống đất ngồi cạnh tôi mặt vẫn hầm hầm lên.

-anh nhìn thấy gì chưa__phương đỏ mặt nói

-chưa à rồi.

-nhìn thấy chỗ nào.

-hết,trừ đằng sau__tôi e dè trả lời.

Phương trả nói gì im lặng,mặt em đỏ đỏ, lấy tay đánh nhẹ tôi,nhẹ hều à,tuy em đang giận nhưng vẫn thương tôi lắm chứ,đánh tôi em toàn đánh yêu chưa bao giờ đánh đau à.

-anh xin lỗi mà__tôi ỉu xiu nói.

chắc em phương nhìn thấy bộ mặt thê thảm của tôi,nên em thương dừng tay không đánh nữa,em ôm chặt tôi nói.

-thôi đừng buồn nữa,em không giận đâu.

-ừ,đằng nào anh chả được nhìn thấy,việc gì em phải giận.

- em cấm anh nghĩ linh tinh về hình ảnh lúc nãy biết chưa.

-biết rồi.

-đưa ba lô anh đây em xem.

Tôi đưa balô cho em,em kéo khóa ra,rồi lấy hết quần áo của tôi ra,tôi thì chưa hiểu chuyện gì cả nhẽ em vẫn giận tôi lấy hết quần áo tôi vứt bỏ,cho tôi về quê hết đồ mặc phải cởi trần cho em nhìn lại à.

Thì ra không phải em vứt đồ của tôi,em mang ra gấp lại cẩn thận,rồi xếp vào ba lô,lắm chuyện cứ thế nhét vào cho xong bày đặt gọn vs chả gàng

-anh không gấp đồ lại thế này,nên mang được ít đồ là phải.

-đưa ba lô em đây anh xem.

Em đưa balô hồng chóc của em cho tôi,mang gì mà mang nặng ghê tính ở đây luôn hay sao mà mang nhiều vậy.

Tôi kéo khóa ngăn to nhất ra,bới bới lên xem em mang gì thì toàn là quần áo,à mà hình như trong này có cả quần của tôi nữa em mang quần tôi làm gì nhỉ.

-ê sao trong này có quần anh.

-em biết thừa anh mang ít quần,nên em phải mang thêm giúp anh,sợ anh thiếu quần mặc.

Em hiểu tính cách của tôi hơn ai hết,lo cho tôi đủ mọi thứ vậy mà tôi vẫn vô tâm với em hoài.

tủ cất quần áo của em có vài cái quần của tôi,tôi thỉnh thoảng hay ngủ ở đây nên mang vài cái quần xang.

kéo ngăn khóa thứ 2 thì cảnh tượng rất đáng sợ thứ 2 hiện ra,một ngày gặp 2 cảnh tượng đáng sợ,đồ lót của em.

-AAAA sao anh giám mở ngăn ý hử,đưa đây.

Phương giật ba lô từ tay tôi,em kéo khóa ngăn thứ hai lại,mặt em hồng hồng lên,nhìn yêu dễ sợ,tôi kéo mặt em lại đặt một nụ hôn lên má em,làn da trắng mịn hồng hào hôn thật thích,làm mặt em phương đỏ hơn

-anh....đồ..lợi dụng_phương đánh nhẹ vào ngực tôi.

-hêhê thôi đi thôi,muộn giờ.

-dạ_phương lườm lườm tôi,mặt vẫn đỏ hồng.

Rất xe ra cổng,đứng đợi em phương khóa cửa nẻo cận thận.

Đặt balô của em lên trước xe,còn balô của tôi nhẹ nên để em đeo.

Phương ngồi lên xe,vòng tay ôm chặt tôi,em thò tay vào túi áo tôi,cấu cấu.

Đề ga phóng xe đi,con đường về quê tôi vẫn nhớ in trong đầu,trên đường tôi bồn chồn khó tả,cảm giác vui vui vì sắp được về miền quê yêu dấu,miệng tôi cứ cười xuốt.

-anh thích về quê vậy hử.

-ừ đợi 5 năm rồi.

-hihi anh vui là em cũng vui rồi,nhìn anh cười vậy em vui lắm.

-sao biết anh cười thế_tôi ngạc nhiên hỏi.

-gương kìa hihi.

Phương ôm chặt tôi hơn,ngón tay em chọc chọc vào bụng tôi,tôi lấy tay trái đút vào túi mình nắm bàn tay em trong đó cảm giác ấm ấm

Ngồi trên xe máy hơn tiếng đồng hồ,phương thì chả thấy mệt gì cả chốc chốc lại chỉ cái này cái kia.

cuối cùng cũng tới,cái cảm giác chờ đợi 5 năm cũng tới,5 năm xa quê làm tôi nhớ tới quê hương da riết giờ đã được về tôi thấy lòng mình vui vui với hơi xúc động.

ở quê yên tĩnh thật,ít tiếng xe cộ,không khí cũng trong lành hơn,tôi hít một hơi thật dài cho đầy lồng ngực rồi thở ra.

quê tôi giờ đã thay đổi,con đường toàn đất giờ không còn mà thay vào đó là con đường đổ xi măng.

nhưng ngôi nhà cấp 4 bé nhỏ đơn xơ giờ cũng không còn mà thay vào đó là những ngôi nhà 2 tầng, 3 tầng sơn màu bóng loáng.

những cây bằng lăng trồng ven đường giờ mất rồi, họ chặt bỏ cây để làm vỉa hè và thay vào đó là những cây xoài, chuối.

Tôi nhớ những cây bằng lăng, ấy những bông hoa tím, một lần đi học về tôi lại trèo lên hái những bông hoa để tặng cô bạn tên Hiền.

Đi qua ngôi trường cấp một mà tôi đã từng học ở đây 5 năm liền, cây xà cừ giờ đã to lớn rồi, kỉ niệm còn bé lại ùa về những ngày tháng ném những quả xù cừ về nhà lấy thanh sắt nhỏ để khoét lỗ và khoét hết những cái lỗ bên trong để thổi sáo.

Cây trứng cá cạnh trường giờ cũng đã bị chặt, tôi hận thằng cha nào đã chặt cây trứng cá này, cây trứng cá mang lại bao nhiêu kỉ niệm của tôi vs bạn bè, những lần trèo cây hái những quả trứng cá bé tí chỉ bằng đầu ngón tay út để ăn.

Trẻ con ở quê không có hoa quả ngon để ăn là mấy, chỉ có những quả dại ven đường, trứng cá là món khoái khẩu của trẻ con làng quê, quả nó rất ngon và ngọt, đi học tôi thường trèo lên cây trứng cá này chắt quả để ăn, vậy mà thằng cha nào nó lại chặt mất chứ

Đến nhà em phương nhà em đầy hoa quả trong tủ lạnh, táo... ổi v.v nhưng tôi vẫn cảm thấy nó không ngon bằng những quả trứng cá bé bé, ven đường kia.

-sao vậy anh, anh không thích hả.

-không tại anh vui quá thôi.

-dạ hi, quê yên tĩnh quá anh nhỉ.

-ừ.

về tới đình làng, hình như ở quê tốt có mỗi đình làng là chả có gì thay đổi, nó vẫn cũ kĩ như xưa, bọn trẻ con thanh niên ở làng đánh chơi ở đình thấy tôi và em ai cũng nhìn về phía chúng tôi, trai làng thì đa số là nhìn em là nhiều, Cũng đúng thôi em đẹp mà.

Trong số đám ở đình làng nó tôi nhìn thấy 1 người con gái đang đứng nói chuyện cùng với một bạn gái.

Cô ấy cũng đang nhìn tôi, một ánh mắt rất lạ, ánh mắt của cô ấy hình như có chứa niềm vui, lẫn nỗi buồn nào đó, mà cô ấy nhìn cũng rất quen thuộc hình như tôi đã gặp ở đâu từ 5 năm trước rồi thì phải.

cô gái đó nhìn cũng xinh, da trắng, môi hồng, người cũng cân đối, chiều cao cũng khoảng 1m55, nhưng không xinh bằng em phương được, phương XINH NHẤT.

tới ngõ để rẽ vào nhà ông nội, tôi cảm thấy hơi hồi hộp đôi chút, tôi cứ thế lái xe vào sân nhà ông luôn, con chó chắt thấy người lạ nên sủa bậy bạ, tôi dựng xe lại, bảo em phương xuống xe, chắc em sợ chó nên cứ đứng khép nép vào người tôi, bấu rứ tay áo tôi

ông nội tôi từ trong nhà chạy ra, quát con chó im rồi chạy lại ôm tôi, vỗ vai tôi, bà nội cũng chạy ra ôm lấy tôi, nước mắt bà chảy xuống.

-sao giờ cháu mới về hả bà tôi thổn thức nói.

hai người buông tôi rồi, nhìn vào người phương, em phương cũng lễ phép cúi xuống chào ông bà.

Bà tôi chạy lại nắm tay phương rồi khen đẹp, còn ông tôi thì lôi tôi vào nhà.

cũng gặp ông ở hôm đám tang bố mẹ tôi rồi, nên tôi cũng không nhớ lắm, chỉ nhớ bà tôi thôi.

Vào trong căn nhà vẫn vậy, căn nhà cổ xưa được xây vào năm nào tôi cũng không nhớ nữa.

bà nội rất tay em phương vào nhà, bà kéo em phương xuống ghế ngồi cạnh bà rồi hỏi han đủ thứ chuyện.

-lâu rồi cháu không về, mà còn con huyền đâu.

-dạ, chị cháu mai mới về ạ.

-đây là bạn gái cháu à.

-vâng.

ông tôi quay xang hỏi phương đủ thứ chuyện nào là nhà cháu ở đâu,bao nhiêu tuổi,phương cũng ngại ngần đáp lại.

năm nào cũng vậy cô,gì,chú ,bác,đều tập trung ở nhà ông nội để làm cỗ,năm nay chú hương cũng về(chú này trên thành phố,em ruột bố tôi,rất quý chị em tôi) 9h sáng,con cháu,cũng tới đông đủ hết cả,thiếu mỗi bố mẹ tôi.

nhà chú hương ở sài gòn cũng có 2 đứa con,1 trai,1 gái, thằng con trai tên hùng,bằng tuổi tôi, từ bé chơi với tôi xuất,nhưng đến 1 ngày tôi và nó choảng nhau nên từ đó nó cách mặt tôi luôn.

năm nay nó cũng đem người yêu về,người yêu cũng dễ thương nhưng xấu hơn em phương,tôi không phải nói là khen em phương xinh nhất đầu,mà tôi nói đúng sự thật thôi.

Còn đứa con gái thì cũng xinh xắn dễ thương,mà đặc biệt nó rất quý tôi,và tôi cũng quý nó nữa,2 anh em nói chuyện rất hợp,tên hường.

Tính theo vai về thì bọn nó phải gọi tôi bằng anh,nhưng mà thằng hùng nó vẫn xưng tao mày

Cô,gì,chú,bác,ai cũng chê tôi còi, không lớn được,nổi đau của cháu cô chú cứ động vào làm chi.

Phương thì sẵn tay áo xuống bếp phụ các cô nấu nướng,ai cũng khen phương ngoan hiền,chăm chỉ,này nọ,cô,gì,chú,bác,ai cũng quý

nấu nướng tới hơn 10h mới xong,đợi vài chục phút thắp nhang nữa là gần 12h mới ăn cơm,bụng thì đói cồn cào.

bữa cơm thì các bác cứ rót rượu cho tôi uống liền hồi,thỉnh thoảng liếc em phương cái,thấy em cũng đang nhìn tôi,thấy tôi nhìn em,em lườm lườm tôi thay cho lời nói“cấm uống nhiều”

Ăn cơm xong,đợi em phương rửa bát đĩa xong,thì tôi dẫn em đi chơi,đi qua nhà thằng giới(bạn thân ở quê của tôi)từ ngôi nhà cấp4 giờ nhà nó đã thành ngôi nhà 2tầng rồi.

-giới ơi_tôi đứng ở cổng gọi vào,tuy tết đứng gọi hơi ngại ngại,nhưng kệ.

-thằng nào gọi tao đây_giọng thằng này khác khác ồm ồm hơn,mà nó lớn rồi thì khác là phải.

Nó chạy ra ngoài cổng nhìn tôi như người ngoài hình tinh,người thằng này thì béo,to cao,vạm vỡ,chả bù cho mình.

-mày là thằng nào,lại tới tìm em gái tao phải không.

-tao hải nè.

-hải nào_nó nheo mắt hỏi.

-hải còi nè.

-aaaaa.

Nó hét lên rồi chạy lại ôm tôi,vỗ vỗ vai tôi đau điếng.

-thật mày không.

-thì ma à.

-nhìn mày vẫn còi như xưa,ai đây_nó chỉ phương.

-người yêu tao.

-vào nhà đi,để tao gọi lũ kia đến.

bước vào nhà nó,con em nó đang ngồi ở ghế xem tivi(con này ít hơn tôi 2tuổi) thấy tôi nó chào một câu rồi bước lên phòng.

1 lúc sau thì đám bạn ngày xưa cùng tới,thằng nào cũng tay bắt mặt mừng ôm tôi may mà nó chưa cho cái khoản hôn,hôm ý mà nó thêm cái màn hôn thì chắc chết.

Con gái thì cũng có vài đứa đến,nhưng tôi chả quen ai cả,chắc là bạn của lũ kia.

-anh em hôm nay làm cỡ đề_thằng giới nó.

-cút có tiền cứ thích đủ.

-cần gì tiền,tao có kế này.

-kế gì.

-thằng hồng,cu,xang nhà thằng trung bắt trộm 2 con vịt về.

-ê thằng kia kế hay vãi,vịt nhà bố để chúng mày ăn miễn phí à.

-hiếm khi mới có dịp mày bao bọn tao tí.

-đúng rồi,thằng này toàn đi ăn chùa hôm nay bao bọn tao đề.

Ngồi nài nỉ một lúc thì nó cũng cho tới nhà nó bắt vịt.

-thế còn chúng mày làm gì.

-tao với thằng hải,vs thằng quang đi câu trộm cá,lũ con lại đi ra chợ mua rau.

-mày bị điên à mà tét đi ăn chộm_tôi nói.

-lo gì,cái hôm đêm giao thừa tao còn chấy trộm táo ở nhà lão hùng kia,táo ngon lắm anh em ạ,tao trèo lên cây chấy mà gai cứ đâm vào đít,tao ức chế bẻ hết cành luôn.

-thằng chó đéo lấy phần cho bố.

-hôm ý túi tao bùng hết lấy bằng gì.

ăn trộm đêm giao thừa,cảm giác chắc ghê lắm đây.

Tôi và thằng giới và thằng trung cầm cần ra ao nhà lão nào ý câu trộm cá,em phương thì cứ nài nỉ đi theo,tôi bắt em ở nhà sợ lúc bị bắt không chạy được mà em vẫn đi theo.

ao cá nhà này ở ngoài đồng nên cũng vắng vẻ,tết đến lão ý không ở nhà,mà vẫn ra đây chông,nhưng lão ý đang đắp chăn ngủ,làm tôi bớt sợ hơn,say làm ghê.

4 đứa tìm núp trong bụi dậm thả cần câu cá,tôi thì tay run run vì sợ bị bắt,ngày xưa lúc còn bé đi chấy trộm ổi xuất có thấy sợ gì đâu,mấy năm rồi không đi ăn trộm cảm giác sợ hơn.

-ahhhhhhhh được rồi haha.

Tiếng thằng quang hét lên,làm 3 đứa tôi giật mình,bố thằng điên đang trong tình cảnh ngàn cân treo sợi cước thế này mà nó hét lên.

-mẹ mày,hét hét gì không thấy lão ý đang ở nhà à.

-hêê tao vui quá hóa rồi.

may mà lão kia không biết,từ xa ngó vào nhà của lão ý,thì vẫn đang ngủ,tưởng chừng nó im vậy mà lúc sau lại làm 3 bọn tôi giật nảy phát nữa.

-ahhh được tiếp nè các cháu.

-bố bẻ gãy răng mày giờ,không thấy ông ý đang trong kia à.

-tao quên.

Thằng nào nó giật cá ghê quá,tôi và thằng giới không gọi là câu cá mà là bón cơm cho cá ăn.

câu được 2 con cá to,khoảng vài cân,bọn tôi đựng vào túi bóng đen rồi rút về,đi qua ngõ nhà ông nội,tôi bảo bọn nó là về nhà có chút việc,tí qua.

Thật ra là có việc gì đâu,tôi chốn về nhà để đỡ phải làm.

Về nhà thì chả có ai ở nhà,chắc ông nội đi chơi bạn bè,còn đám con nhà chú hương thì không biết đi đâu nữa.

Tôi kéo phương ngồi xuống hè thì em nói.

-lúc này sợ quá,nhỡ bị bắt thì sao anh.

-thì bị ăn roi chứ sao,nói sợ mà vẫn đi.

-hihi,anh ơi.

-gì.

-có nước nóng không để em tắm.

-để anh đi nhóm bếp đun cho em nhà.

-dạ hihi.

Tôi xuống nhà bếp nhóm củi bắc một xoong nước thật to lên đun,khói bay mù mịt chảy cả nước mắt.

15p sau nước sôi,tôi bắc nước xuống mang vào nhà tắm đổ vào chậu rồi mở mở vòi cho nước lạnh vào,thấy nước đủ ấm tôi gọi em cho em tắm.

phương vào nhà tắm đóng cửa cẩn thận rồi thế nào nữa tôi cũng không biết,ghe tiếng nước từ nhà tắm phát ra làm tôi nghĩ tới cảnh lúc sáng,lắc đầu thật mạnh cho xua tan suy nghĩ đó.

15p sau phương mở cửa nhà tắm bước ra,lúc đầu tôi còn tưởng em mặc mấy đồ ở nhà,thì ra là không phải em mặc quần jean xanh,áo sơ mi.

trên tay cầm bộ quần áo cũ của em,em bước lại giường mở ba lô,gập mấy bộ quần áo của em lại nhét bộ quần áo cũ của em vào,tôi thì chả hiểu gì cả tính không giặt à,mà cất

Cất quần áo xong,em phương mang một cái khăn từ balô ra lau tóc,em vừa đi lại chỗ tôi vừa lau tóc,em ngồi cạnh tôi đưa khăn cho tôi lau khô tóc giùm em.

-sao cất quần áo làm gì vậy,không giặt hả_tôi vừa lau tóc cho em vừa nói.

-dạ,để vừa em giặt cũng được.

-sao lại phải để về mới giặt.

-thì tại...tại_tự nhiên em đổ mặt,tôi chả hiểu rồi.

-tại sao.

-thì có mấy đồ ý ý_phương ấp úng nó.

chắc mấy thím cũng biết là đồ gì rồi.

-à,mấy đồ ý thì có liên quan gì hả.

-em không muốn ai nhìn thấy đồ ý của em.

-lắm chuyện bày đặt,anh nhìn thấy rồi mà.

-anh khác.

-ừ.

Tôi đi lại giường lấy quần áo vào nhà tắm thay,quần áo của tôi cũng bẩn hết rồi,thay sao tôi vút vào chậu để giặt,đang xả nước vào chậu thì em phương nói.

-để đẩy em giặt cho.

-hả,biết không,giặt bằng tay đấy.

-hihi biết.

Phương ngồi cạnh tôi,đổ xa phòng vào rồi lấy tay giặt quần áo cho tôi,tôi hơi ngạc nhiên tí một nàng tiểu thư như em mà cũng biết giặt quần áo bằng tay à.

-ở nhà em cũng giặt bằng tay à.

-dạ không toàn bằng giặt à,mỗi quần áo của anh em mới giặt bằng tay.

-hả quần áo anh vẫn sạch sẽ việc gì phải giặt.

-thỉnh thoảng em mang giặt thôi à.

-tại sao quần áo của anh em mới giặt bằng tay vậy.

-hihi vì anh là người quan trọng nhất của em.

phương nói xong câu này tôi cũng hơi đỏ mặt,và nhờ vụ giặt quần áo này tôi mới biết trong tim em tôi đứng ở vị trí bao nhiêu.

tôi hôn nhẹ vào má em,nụ hôn đó thay lời cảm ơn của tôi dành cho em,cảm ơn vì em đã yêu tôi nhiều đến vậy.

Phương đỏ mặt quay xang nhìn tôi,4 mắt chạm nhau,đôi mắt em nhìn tôi chứa chan tình yêu thương của em dành cho tôi, hai đứa nhắm mắt lại từ từ xích lại với nhau hơn và rồi 2 đôi môi chạm vào nhau,một nụ hôn,một nụ hôn ngọt lịm,tôi và phương hòa nhịp với nụ hôn ấy,cả hai hôn nhau khá lâu,hai cái lưỡi đá nhau,quấn lấy nhau rồi thám hiểm ngọ nguậy lung tung trong miệng.

-hahaha.

Tiếng cười của anh em nhà chú hương,làm tôi và em phương giặt mình,rồi môi nhau,mặt phương đỏ như gấc,phương thò tay xuống chậu giặt quần áo cho tôi tiếp.

hận lũ kia giám phá đám,cay quá lần đầu tiên hôn em mà bị phá đám thế này

29. Chap 28

chap28:

3 đứa phá đám kia ngồi bậc hè,nói chuyện,cười đùa vui vẻ,con hương với người yêu thằng hùng,thì mặc cái quần sooc để lộ 2 cặp đùi trắng khoác trên người cái áo khoác,đúng dân trâu bò,trời lạnh vậy mà người nó không run tí nào.

tóc bọn này hơi ướt chắc xang nhà cô,gì nào đó để tắm.

tôi đảm bảo danh dự của thằng đàn ông 2 đứa con gái này ra đường mà mặc đồ như thế này thì kiểu gì người ở quê cũng nói sau lưng là“ăn chơi v.v”

Thằng hùng thì luôn miệng khen người yêu nó vs con hương, dáng đẹp này nọ chân trắng, hình như nó có một ý gì đó chê em phương thì phải,kiểu như là nó chê em phương là nhà quê ở nhà vẫn mặc cái quần jean mà thằng này nó thù dai giữ,5 năm liền.

Nó nói lải nhải lại mấy câu đó liên hồi làm tôi cũng hơi tức tức,thử cho con hương vs người yêu nó đứng cạnh em phương xem dáng đẹp bằng phương không,đứng thì bằng vai em phương mà cứ nói lảm

Em phương là gái ngoan hiền,em không mặc những đồ hở hang ra đường hay trước mặt thằng đàn ông nào hết,những người được chiêm ngưỡng dung nhan lúc em mặc đồ ngắn thì tôi chắc là chỉ có tôi và bác hậu thôi.

phương giặt xong quần áo cho tôi,đứng rũ rũ một lúc cho bớt nước,rồi em lấy móc treo lên phơi cho tôi.

Tôi kéo em lại bậc hè ngồi,do ở đây có 3 đứa kia nên phương không giám ôm tôi chỉ nắm tay tôi thôi.

ngồi một lúc thì thấy thằng giới nó xang nhà tôi gọi xang nhà nó ăn cơm,trên đường đi cùng nó thì nó nói.

-có cả con hiền đó mày.

-hả ừ kệ nó.

-tự ngày mày đi nó ít chơi vs tụi tao ,hôm nay mày về nó xang làm tao cũng hơi bất ngờ

-ừ.

Tôi lặng người đi suy nghĩ một lúc,tại sao tôi đi mà con hiền lại ít chơi với lũ thằng giới nhỉ,thật khó hiểu

-anh ơi hiền là ai vậy__phương ghé tai tôi nói thầm.

-à bạn anh.

-traai hay gái.

-gái.

Mặt phương khẽ nhăn lên một chút rồi thôi,tôi ghé tai em nói thầm.

-bạn bè thôi mà em.

-dạ,nhớ là bạn bè thôi đấy.

-ừ.

-cấm anh không được uống say đâu đấy,say em đánh__phương giờ nắm đấm lên dọa tôi.

-biết rồi

Tới nhà thằng giới thì cơm đã dọn sẵn ra 2 cái chiếu rồi,có 1 can 5 lít rượu đựng ở cột nhà,traai một mâm,gái một mâm.

Trong đám con gái ở đây có một đứa mà xáng này tôi đã gặp ở đình rồi,chả nhẽ đây là con bé hiền ngày xưa sao ta,cô gái đó nhìn tôi với ánh mắt vui mừng rồi đột nhiên chuyển xang ánh mắt buồn buồn,chả hiểu gì ngồi vào mâm cơm,bọn bạn cứ ép uống rượu tôi cũng uống vài cốc cho có lệ,tránh để say cả em phương oánh.

thỉnh thoảng tôi lại liếc nhìn em,nhìn em nổi bật nhất trong đám con gái,tôi lại thấy vui vui vì có được một cô người yêu thật xinh xắn

ăn 2 bát cơm rồi tôi đứng dậy tính đi,vừa xỏ dép xong thì bọn bạn bắt uống 3 cốc rượu nữa mới cho đi,ừ thì chiều uống xong 3 cốc rượu,tôi lại phòng khách nhà thằng giới ngồi rót nước uống.

Ngồi một lúc thì thấy cô gái gặp trên đình đi lại phía tôi,ngồi vào ghế để cạnh ghế tôi.

-sao giờ mới về__cô gái đó hỏi.

-cô là ai.

-hiền nè,không nhớ à.

đúng như suy đoán nó là hiền,cái con đen nhẻm đen nhẻm giờ sao mà lại trắng thế nhỉ,thay đổi khiếp,không biết có đi phẫu thuật thẩm mỹ không nhỉ.

-nhìn mày ngày xưa đen nhẻm sao giờ trắng thế.

-tôi biết được.

Nó xưng “tôi” với tôi,bố con giờ hơi này ngày xưa toàn “tao,mày” hôm nay bắt đặt tôi.

-“tao mày”đê,“tôi” ghe không quen.

-người yêu ông kia hả.

Cái con ập ợ này,ngày xưa thì vắng tục như mưa bão vậy mà giờ ngoan thế.

-ừ.

tôi và nó ngồi ôn lại chuyện xưa,những ngày tháng đi học,những buổi đi học về tôi trèo lên cây bằng lăng hái hoa cho nó,những cuộc chơi,những buổi đi ăn trộm,

Do mãi nói chuyện vs con hiền nên quên mất là ở đây có phương,chắc em tức lắm đây.

Thỉnh thoảng tôi ngó nhìn em phương thấy phương cũng đang nhìn mấy,thấy tôi nhìn em,em quay đi chỗ khác như kiểu “không quan tâm,làm gì thì làm”

Ngồi ở phòng khách lũ đàn ông lại bàn nhau đi chấy trộm táo,xuất ngày đi ăn trộm đúng lũ hết trò nghịch.

Ngồi đợi đám con gái dọn dẹp xong xuôi thì tôi kéo tay phương về,lũ đàn ông thì thằng nào cũng say bí tỉ,chả biết tí bọn nó có đi trộm táo không nữa,say thế này đi nguy hiểm.

trước khi về con hiền còn rủ tôi là xáng mai đi chơi nữa.

-lên đề không_vừa đi tôi vừa nói vs phương

-KHÔNG.

-sao không.

-đi mà rủ cô gái tên hiền gì đấy.

-bạn anh mà có gì đâu.

-nói chuyện tình cảm như vậy mà bảo bạn,hứ.

-thôi đi đi,đi cho anh giải rượu phát.

-tự đi mà đi,tôi về.

Phương quay bước đi vào ngõ để vào nhà ông tôi,đành một mình đi lên đề chơi vậy,đang đi được một lúc thì thấy đằng sau có tiếng dép,quay đầu lại xem là ai,thì ra là phương,tưởng em nói là về nhà ông mà.

-lên anh công.

-dạ thôi,tự em đi được_phương nói kiểu này là tôi biết em hết giận rồi.

-đã bảo lên mà.

Phương nhăn mặt lại,lấy 2 tay bấu vào vai tôi,lấy điểm tựa để em nhảy lên,tôi vòng tay ra đằng sau cầm lấy 2 chân em,xóc em lên cao hơn rồi bước đi

Bây giờ trên đề đã được lắp bóng điện sáng trưng,không như ngày xưa ban đêm lên đây là phải soi đèn pin.

Công em trên lưng,một cục thịt nặng 47kg,đi ven bờ đề,cảm giác thật tuyệt,không khí trong lành,yên tĩnh,không có tiếng xe nào cả,đã lâu rồi không lên đề,kỉ niệm ngày xưa lại ùa về.

những ngày xé giấy làm điều,lấy cơm để gián thay cho bằng dính,làm xong lại chạy lạch bạch từ nhà ông nội ra đề thả điều,nằm xuống đất ngắm nhìn những đuôi điều do chính tay mình làm đang bay cao vút trên trời,nhớ những ngày đó quá.

Không khí ban đêm thật lạnh lùng và yên tĩnh,những cơn gió lạnh không biết từ đâu tới chốc chốc lại thổi vào người tôi và phương,phương thì chốc chốc lại hỏi tôi có mệt không

-anh ơi anh.

-gì.

-kể cho em nghe về hiền đi anh.

Chiều em,tôi chậm rãi thả em xuống,kéo em ngồi bệt xuống bãi cỏ rồi ôm em vào lòng,đôi mắt tôi nhìn xa xăm một nơi nào đó nhưng không biết nhìn đi đâu,tôi cố gắng nhớ những chi tiết kĩ càng về con hiền.

Tôi kể cho em những kỉ niệm của tôi và con hiền,ăn chộm,chửi nhau kể hết,tôi cũng đã quá sai lầm khi tặng bóc một cô gái trước mặt người con gái thương tôi.

Thỉnh thoảng phương lại nhăn mặt lên cắn nhẹ vào cổ tôi chắc là em ghen vì tôi tặng bóc con hiền

Vừa kể được nửa câu chuyện, phương vòng vằng khỏi tay tôi, rồi đứng lên, bước đi thật nhanh, tôi thì chả hiểu cái gì hết tự nhiên giận.

-A _tiếng A rất nhỏ từ em phương, làm tôi bồng tỉnh chạy lại xem em bị sao.

chắc phương vấp phải hòn gạch nên ngã, em đặt bệt xuống đấy, tôi chạy lại đỡ em dậy, lấy tay phỉ phỉ bụi bẩn dính trên áo em.

-đau không, đi kiểu gì mà ngã thế.

-kệ em, anh đi vs cô tên hiền kia, khen người ta xinh mà.

-bạn anh mà, không có gì đâu.

Tôi ôm em vào lòng, phương thì lấy tay đẩy tôi ra, nhưng tôi vẫn ôm chặt, được một lúc thấy em im không đẩy nữa, tôi hôn nhẹ lên tóc em, mái tóc có mùi hương quyến rũ, rồi ghé tai nói nhỏ vs em.

-bạn anh thôi, không có gì đâu, xuốt ngày giận.

-ai bảo anh khen cô ấy trước mặt em.

-èo vậy anh phải chê à.

-không, nhưng anh cũng không được khen cô trước mặt em, anh biết không khi ghe người yêu mình khen một người khác em giận lắm không.

Tôi lấy tay nâng nhẹ cằm em lên, 4 mắt chạm nhau, phương đỏ mặt ngay thức thì.

Từ từ, tôi đưa môi mình kề vào môi em, hai đôi môi chạm nhau như có một luồng điện chạy qua người, cảm giác vẫn như ngày đầu tiên hôn em.

Đôi môi mềm mại của em bắt đầu mút nhẹ môi tôi, người tôi run run lên trong tê dại, phương vòng một tay qua cổ tôi, còn tay kia em vòng ra lưng ôm tôi.

Tôi không làm chủ được bản thân nữa, bàn tay tôi sờ xoang khắp lưng em, qua một lớp vải dày.

Tôi cho bàn tay lạnh giá của tôi, hằn vào trong áo em, xoa xoa tấm lưng trần của em, da thịt em thật mềm mại.

Hai đứa rời môi nhau, phương đỏ mặt, áp mặt vào vai tôi, tay của tôi từ từ rút ra khỏi áo em, ôm em chặt hơn cho đỡ lạnh, hít hà hương thơm từ tóc em.

-về nha anh, tối rồi.

-ừ, chân có đau không.

-dạ, không.

Hai đứa nắm tay nhau đi xuống đê, cảm giác thật hạnh phúc khi được nắm tay người mình yêu đi trên con đường ngàn ngày nhớ này.

Về tới nhà ông nội, thì ông bà ngủ hết rồi còn mỗi 2 đứa con chú hương vs người yêu thằng hùng còn thức, và đang nằm trên giường nói chuyện rôm rả, 3 đứa ý ngủ chung một giường, cũng biết ý đẩy nhường tôi vs phương một giường

Tôi cởi bỏ áo khoác ngoài rồi, kéo phương lên giường ôm em nằm ngủ, đắp chăn kín cho hai đứa đỡ lạnh, chăn thì mỏng đệm thì cũng mỏng nốt, nên cũng hơi lạnh

-anh ơi, đừng ôm _phương nói nhỏ cho 2 đứa đủ nghe thấy

-sao không.

-nhỡ mai ông bà dậy, mà thấy thì ngại lắm.

-nhưng anh lạnh lắm, ôm cho đỡ lạnh.

-vậy cũng được, mai em dậy sớm để tránh ông bà nhìn thấy nha.

-ừ ngủ đi, không ma bắt giờ.

-anh đừng trêu em làm gì có ma.

-có thật đấy, ngày xưa ghe ông bà nói, là ở nhà này đầy ma lảng vảng_tôi nói giọng rùng rợn cho em sợ.

-anh đừng trêu em, em sợ.

Phương ôm tôi chặt hơn rúc đầu vào ngực tôi, người em run run chắc sợ thật, thôi không trêu em nữa, tôi nhắm mắt lại ngủ một giấc.

Xáng tỉnh dậy, ngó quanh nhà thì chả thấy phương đâu chắc dậy rồi, uể oải ngồi dậy, mặc cái áo khoác ra khỏi người, rồi bước ra sân.

Ra sân thì thấy phương đang chuẩn bị cơm nước cùng bà ngoại để thấp nhang, còn con hường thì đang đánh răng, 2 bọn kia thì vẫn ngủ lì bì.

Phương thấy tôi dậy thì chạy lại nói.

-anh không đánh răng hả.

-có bàn chải đâu, xúc miệng thôi

-anh mở balô lấy bàn chải của em mà dùng.

-thôi mất vệ sinh.

-hứ, hôn tôi thì không bảo mất vệ sinh, đã vậy lần sao ứ cho hôn nữa.

-thôi, lấy được chưa, vợ gì toàn hành chồng.

-cắm được mở ngăn ý biết chưa.

-ngăn nào_tôi biết rồi nhưng cố hỏi.

-biết rồi còn hỏi, thôi em đi vào bếp cùng bà đây.

Tôi lại giở giường lấy cái ba lô hồng chơe của em ra tìm bàn chải đánh răng, mở hết các ngăn ra tìm, tìm mãi không thấy có cái bàn chải đánh răng mà dấu như đồ cổ.

tôi gọi phương vào cho em tìm cả tôi tìm chả thấy, phương bước vào nhà nhìn thấy cảnh tượng ba lô ngăn nào cũng bị mở toang, phương chạy vội lại khóa bỏ ngăn quan trọng.

-đồ dè, em đã nói không được mở ngăn này mà _phương đỏ mặt nói.

-anh bối hết rồi chả có, tưởng em cất ngăn ý nên anh mở lên anh bối nốt, nhưng vẫn không có.

-trời đây nè _phương lấy cái bàn chải đánh răng từ cái ngăn bé bé ở ngoài nhất đưa cho tôi, vậy mà tôi không tìm thấy nhĩ đúng mặt kém, chưa già mà đã lẩn rồi.

Cầm cái bàn chải ra nhà tắm ngồi đánh răng, kem đánh răng thì nhà bà cũng có rồi, lâu rồi mới đánh răng ở nơi không có kính soi, nước nóng, cảm giác thích thật.

Đánh răng xong tôi thấy mặt phương dính nhọ nhôi, tôi gọi em lại, phương ghe lời tôi thấy tôi gọi em, em đang làm cũng bỏ luôn để chạy lại chỗ tôi xem tôi bảo gì.

-sao anh.

-mặt bẩn kia, đứng xát đây anh lau cho.

Tôi nhúng cái khăn mặt vào nước, rồi vắt cho nước chảy hết rồi lau mặt cho em, thỉnh thoảng tôi kì mạnh cái, phương lại nhăn mặt lên làm bộ dỗi lau mặt cho em xong thì em nói

-anh đáng ghét, đau hết mặt em.

Thấy mình cũng quá tay,những chỗ tôi kì mạnh thì đổ hết,thấy cũng thương thương nên tôi giữ mặt em hôn hết những chỗ đổ trên mặt mà tôi đã kì qua.

mặt phượng đỏ như gấc,em nói trong ngại ngần.

-anh kì,nhờ bà thấy thì sao.

-thì kệ chứ sao hêhê,mà sao mắt thâm vậy.

-ai bảo anh tối qua trêu em,làm em sợ thức cả đêm.

-haha anh đùa mà

-thôi em đi làm tiếp đây.

những cử chỉ thân mật của tôi và phượng đã bị một cặp mắt nhìn thấy,đó là con hường nó đang ngồi ở bậc hè nhìn tôi cười cười

30. Chap 29

chap29:

Tôi lại hè ngồi cạnh con hường ,lâu ngày không nói chuyện với con này giờ ra nói chuyện với nó cũng hơi ngại

-dạo này mày học có tốt không_tôi hỏi.

-ơ dạ,em vẫn học tốt.

-mấy năm nay học sinh gì

-hi có năm tiên tiến có năm giỏi.

-kém thế,tao giỏi từ lớp 6 tới lớp 10 nè

-ơ anh học giỏi thế hả,em nhớ năm cấp 1, anh toàn trung bình mà.

-hơi ngại rồi nha_mặt tôi hơi nóng lên.

-hihi.

Lâu ngày không gặp còn này,năm còn bé nhìn nó ngổ ngổ giờ nhìn người phổng phao ghê.

Ngồi nói chuyện với nó được một lúc thì thằng giới ở ngoài cổng huýt sáo gọi tôi,tôi chạy ra xem nó bảo gì.

-gọi gì mày,mới sáng sớm.

-đi chầy trộm táo cùng tao không.

Bố thằng bệnh ở nhà không đi toàn đi ăn chộm táo,mà tết nhất này mà đi ăn trộm không sợ “rông cả năm à”

-hết trò à mà xuất ngày đi ăn trộm.

-mẹ tao cay_nó uất ức nói.

-cay gì.

-mấy lần trước tao chầy trộm bị lão ý bắt,lão cầm gậy oánh tao đổ cả mông lên,nên tao thề ăn hết cây táo nhà lão biên ý.

-rảnh.

-mà mấy năm trước thằng nào hay lôi bố đi đào trộm khoai.

-hehe,đi.

Tôi vào gọi phương đi cùng nhưng em không đi vì đang giúp bà làm cỗ,ra tới vườn nhà lão biển thì đầy táo là táo,toàn táo to nhìn ngon phải biết.

Tôi thì sợ độ cao từ nhỏ nên đứng ở dưới,thằng giới nó treo lên cây ngồi ăn nhồm nhồm rồi nó nhỏ hạt táo vào người tôi.

Nhắc tới hạt táo tôi lại nhớ tới ngày còn bé,ăn táo xong lấy hạt đi rửa thật sạch rồi cất,ra đường thấy hạt táo ở đường cũng nhặt về cất,hạt táo thời ý quý như báu vật của chúng tôi,nhặt về chơi 3 cây ăn hạt táo vui thật.

-vứt hạt táo vào người tao làm gì.

-cho mày về rửa sau mà chơi.

-giờ làm gì có ma nào chơi hạt táo nữa.

-ừ hehe.

-vứt tao vài quả xem nào,ăn mảnh à.

-nè_nó vứt cho 5 6 quả xuống cho tôi đón,nhưng đón chả được quả nào toàn rơi xuống đất, mấy quả táo ở dưới thì toàn quả bé ăn không ngon.

Nó ăn được chục quả thì vứt cho tôi một quả khuyến mại thêm vài hạt táo nữa tôi cất vài quả vào túi mang về cho phương.

cây táo bao nhiêu quả thế này bao giờ nó mới ăn hết đây.

-về mày.

-từ từ.

-về nhanh không tao về trước giờ,đang đói.

-ừ đợi tí tao xuống.

hai thằng đi cùng nhau về nhà,trên đường nó hỏi tôi.

-bao giờ mày lên trên

-mùng 6.

-sớm vậy,hề nhớ về chơi vs tao.

-ờ chắc chắn.

nhà của ai nhà ý về,về nhà ông tôi thì thấy chị huyền vs anh dương tới rồi,anh dương thì đang ngồi nói chuyện vs ông nội tôi,còn chị huyền đang ngồi tán gẫu với em phương ở bậc hè

tôi đi lại bậc hè ngồi cạnh em phương,thò tay vào túi lấy mấy quả táo cho chị huyền vs phương,ăn.

-táo lấy đâu đây_chị tôi hỏi.

-trộm chứ mò đâu ra.

chị huyền thò tay cầu vào sườn tôi đau điếng,tôi giật nảy kêu lên nói

-sao cầu em.

-tết mà đi ăn trộm ghê ta.

-chị gì mà hề giận gì lại dùng cào cầu long chảo thủ ra.

-thích cái nữa không.

-thôi khỏi,đau quá.

-đau lắm hả_phương ghé tai tôi nói,tôi gật đầu.

phương thương tôi nên lấy tay em xoa xoa vào chỗ bị chị càu.

thằng hùng và người yêu nó vs con hường đang ngồi ở bậc hè bên kia,tôi cầm vài quả táo vứt cho con hường dù gì nó cũng là em họ mình.

họ hàng thì cũng tới đông đủ,ai ai cũng khen ông nội có cháu rể đẹp trai,cao to,cháu ruột ngay đây mà mấy bác ý không khen đẹp trai câu nào tủi thân ghê gớm,toàn nhận được lời khen“thằng còi gầy thế”cô chú,thế,đấy.

Trong 3 đứa cháu lớn của ông nội tính luôn anh dương vào thì trong 3 đứa tôi là thằng gầy nhất,thấp nhất,học dốt nhất,nhưng mà lại có người yêu xinh nhất,còn đẹp trai thì không biết.

Dọn cơm ra ăn,anh dương thì bị các bác bắt uống rượu liên hồi,hết cốc này tới cốc kia,uống được mấy chục chén thì mặt anh ý đỏ lên rồi say bí xỉ,chị huyền bỏ cơm lại đỡ anh ấy lên giường nghỉ,miệng anh dương thì gọi tên chị huyền liên hồi nào là“huyền ơi anh yêu em,huyền ơi” chị huyền thì mặt đỏ như gấc.....

Tôi và chị huyền không may mắn về gia đình,mất đi bố mẹ ở cái tuổi 18 17, nhưng lại rất may mắn về tình yêu.

tôi và chị ai cũng có một tình yêu thật đẹp,chị và anh dương cũng là mối tình đầu của nhau giống tôi và phương,những lúc tôi thấy anh dương ở bên chị tôi,chị tôi cười liên hồi chốc chốc lại cười cái dù chả có ai pha trò gì cả,nhìn chị tôi hạnh phúc như vậy tôi cũng cảm thấy vui vẻ hơn

cuộc đời tôi có hai người con gái quan trọng nhất của tôi đó là phương và chị huyền,họ hết mực yêu thương tôi nhưng tôi lại ngu ngốc chỉ làm họ buồn,những ngày đi chơi qua đêm quên không xin phép,điện thoại thì hết pin, chị tôi lại phải thức cả đêm đợi tôi,có lần chị còn đi cùng anh dương tìm hết cho nãy đến cho kìa để tìm tôi,haizzz đến giờ vẫn vậy tôi vẫn không sửa được cái tính vô tâm đó,thỉnh thoảng tôi vẫn làm chị/phương buồn,tôi cũng ân hận rất nhiều về những chuyện tôi đã làm ra,xin lỗi hai người con gái quan trọng nhất đời tôi

Tôi phải cảm ơn anh dương,vì anh đã ở bên chị tôi,lo lắng yêu thương chị tôi,để tôi bớt đi một gánh nặng

Tôi biết nhiều lần phương phải rơi nước mắt về cái tính vô tâm của tôi,tôi biết mấy lần đó em giận tôi lắm,nhưng em vẫn yêu tôi chưa bao giờ trong tình yêu của tôi và phương có khái niệm là “chia tay” cả.

Ăn cơm xong tôi và phương ngồi ở bậc hè,mọi người thì cũng đã ngủ trưa hết rồi,phương dựa đầu vào vai tôi thủ thủ linh tinh,tôi không hiểu em nói gì những cũng ậm ừ cho em đỡ tủi thân.

Rủ em lên đề chơi,buổi trưa ở ngoài này cũng vắng chả có ai tôi và em ngồi bệt xuống bãi cỏ,hai đứa đưa đôi mắt xa xăm về một nơi nào đó.

-anh ơi_phương dựa đầu vào vai tôi nói.

-gì.

-sau nay anh tính mình để mấy đứa.

-1 đứa thôi.

-nhỡ đứa đấy bằng con gái thì sao.

-thì để tiếp.

-nhỡ lại con gái.

-lại tiếp,lúc nào bằng được con trai thì thôi.

-nhỡ đứa thứ 10 vẫn là con gái thì sao.

-diên mà để 10đứa,để độn à,mà nhiều vậy.

-thì anh nói là bằng được con trai mới thôi mà.

-3 đứa mà toàn con gái thì thôi.

-dạ,hi.

Tôi kéo em vào lòng ôm em chặt hơn,cho em đỡ lạnh,phương thì lấy tay chọc chọc vào bụng tôi rồi lại véo má tôi,phương hát vu vơ mấy bài tiếng anh mà tôi ghe chả hiểu gì cả

Bị hút hồn vào đôi môi đỏ mọng của phương,nhẹ nhàng và từ từ tôi đặt lên đôi môi đỏ mọng ướt át của phương một nụ hôn chậm rãi,phương đang hát thì bị tôi hôn,em ư ớ không nói nên lời,vài giây sau em cũng từ từ đưa 2 cánh tay của em vòng qua đầu tôi,ghì đầu tôi xuống.

hai đôi môi đang nhẹ nhàng mút lấy nhau,hai đôi môi quện chặt vào nhau như không muốn rời.

những hơi thở hỗn hỗn đứt quãng chốc chốc lại phát ra do cả hai đều đang ngộp thở trong hạnh phúc.

Người tôi nóng ran lên,những hình ảnh của buổi sáng hôm ấy lại lớn lên trong đầu tôi,tôi như không kiềm chế được mình nữa,bàn tay tôi vô thức lén vào trong áo em,tay tôi chạm vào bụng em,cái bụng phẳng lì không có tí mỡ thừa nào,da thịt em ẩm ẩm mềm mại,tôi cứ xoa xoa cái bụng phẳng lì đó.

đầu tao đang bị những suy nghĩ đen tối lấn chiếm,tôi không làm chủ được bản thân nữa,những hình ảnh buổi sáng hôm ấy cứ lớn lên trong tâm trí tôi,tôi muốn xua tan nó nhưng không thể

31. Chap 30

chap 30

Môi tôi và phương vẫn quấn chặt lấy nhau,môi em mềm,môi em ngọt,vị ngọt của tình yêu

Thấy có tiếng cười ha hả ở dưới chân đê,tôi và phương giật mình rời môi nhau,phương đỏ mặt lấy tay lau môi,tôi rút tay nhẹ nhàng ra khỏi bụng em rồi đứng lên ngó xem là lũ nào phá đám,thì ra là bọn thằng giới,tức ghê toàn đến lúc cao trào bị phá đám dạo này ăn ở tốt vậy mà

May mà bọn nó chưa đi lên,nên chưa nhìn thấy cảnh tượng tôi và phương,bọn này mà nhìn thấy chắc tôi và phương lại nổi tiếng ở làng mất.

Bị phá đám hai lần,mà vào ngay hôm mừng 2 mừng 3 tết cay thế không biết nữa,không biết có phải do ăn ở nữa không mà đen thế.

-ơ,hải bọn mày cũng ở trên này à.

-ờ bọn mày lên đây làm éo gì.

-đá bóng,mày đá không.

lũ giở đời tết không ở nhà mà chơi vs ông bà,anh em,lại mang bóng ra đây đá,còn phá đám con nhà người ta nữa.

Con gái chơi cùng bọn này cũng đông khoảng tầm mười mấy đứa,trong đó có cả con hiền,tôi thì ngán đá bóng từ nhỏ,chạy chết mệt ra nên tôi không đá ngồi xem bọn nó.

Trẻ con làng quê thì đá bóng hay thôi rồi,thằng nào tức vì không dành được bóng thì chạy lại thằng đang dẫn bóng đập nó ngã lăn ra đất rồi cướp bóng.

bên trái là phương còn bên phải là em hiền,tôi bị 2 đứa con gái kẹp giữa,à không tôi bị mười mấy đứa con gái vây mới đúng.

giá như bị bọn con gái này lột hết đồ tôi,hấp tôi ngay ở đê này dù có bao nhiêu người nhìn thấy, tôi cũng cam lòng,tuy đó chỉ là ước mơ nhưng tôi vẫn ước,ai cũng có ước mơ mà

Con hiền thì mồm luyên thuyên liên hồi bên tai phải của tôi,con nay lớn hơn,người phổng phao hơn,mà cũng lấm mồm hơn,ngày xưa thì tôi cãi nhãi vs nó thì nó quay xang vả tôi vài phát,mà giờ nó lại là người cãi nhãi,chả nhẽ tôi cũng quay xang vả nó vài phát giờ.

Phương thỉnh thoảng thấy tôi cười nói với con hiền,chắc em ghen nên cứ giật giật áo tôi,tôi quay xang nhìn em thì em quay mặt xang nơi khác như kiểu là“ứ quan tâm”

bọn kia không đá nữa,đi lên chỗ bọn tôi đang đứng nói.

-đi trộm táo,cùng bọn tao không.

-thôi tao không rảnh,tí tao phải về giờ

bọn nó nài nỉ tôi thêm một lúc nữa rồi thôi bỏ mặc tôi và em ở đê,còn bọn nó đi trộm táo.

tôi kéo phương ngồi dậy để về nhà ông,Trên đường về nhà ông,tôi và em chả ai nói với ai câu nào.

Về nhà thì không thấy 3 đứa kia đâu,nhà chả có ai, ông bà nội,chị huyền anh dương đi đâu rồi nhỉ.

Tôi kéo phương ngồi xuống hè nói chuyện

-anh đun nước cho em tắm đi.

-thôi,3 4 ngày tắm mà chả được.

-đi mà,một ngày không tắm,khó chịu lắm.

-anh 1 tuần không tắm có thấy gì đâu.

-vậy để em tự đun.

-thôi để đây anh đun cho.

Tôi xuống bếp nhóm bếp,bắc nồi đun nước cho em,khói lại bay mù mịt chảy cả nước mắt

mười mấy phút sau nước sôi,tôi bắc nồi vào nhà tắm đổ nước ra chậu,rồi pha nước đủ ấm rồi gọi phương vào cho em tắm.

-anh.

-gì.

-đi ra em tắm.

-thôi cho anh nhìn tí hêhê_tôi trêu em.

-đánh cho cái giờ,đi ra em tắm_phương đỏ mặt nói.

Tôi bước lên hè ngồi nhường nhà tắm cho em.

lấy điện thoại em mở ninja lên,game vẫn lưu ở máy em,em không xóa,chắc em thấy tôi thích chơi,nên phương không xóa

Ngồi chơi một lúc thì phương tắm xong,em mặc quần jean bó sát vs cái áo sơ mi người em hơi run run lên,thấy vậy,tôi chạy lại giường lấy cái áo khoác đưa cho em mặc.

Phương lại cất mấy bộ đồ cũ vào ba lô haizz bày đặt ngại vs chả ngại nữa.

Phương lấy cái khăn ngồi lại hè đưa cho tôi,để tôi lau khô tóc giùm em.

-mang nhiều quần áo không,không giặt thì mấy hôm nữa lấy gì mặc.

-con 5 bộ nữa.

-mang nhiều thế.

-hihi.

em mang nhiều đồ thể thao nào balô dơ nặng ra,tính đi cắm trại hay sao mà mang nhiều thế

tôi vò đầu phương,cho tóc em bù xù tứ tung lên,phương thì đánh yêu tôi vài cái,rồi đưa tay chỉnh sửa lại tóc cho ngọn gàng

lau tóc cho em một hồi rồi thôi,phương lấy cái khăn mang đi giặt rồi treo lên phơi.

Chả biết mấy người kia đi đâu nữa mà mãi không về.

ngồi chơi vs phương một lúc thì ông bà vs chị huyền và 3 đứa kia cũng về,chả biết đi đâu mà kéo theo cả team thế này.

-thằng này hôm nay đi đâu vậy_ông tôi hỏi.

-cháu lên đề chơi.

-không ở nhà,tao đưa lên nhà cụ vài.

-dạ.

Phương với bà vs chị huyền con hường và người yêu thằng hùng xuống bếp phụ bà tôi nấu nướng.

Còn tôi và anh dương ngồi trên hè tán ngẫu,ông nội tôi ngồi ở ghế đọc sách,thằng hùng thì ngồi chơi game.

6h nấu xong cơm,chải chiếu ra hè rồi dọn cơm ra ăn,ông nội,tôi và anh dương,thằng hùng thì ngồi nhậu.

Phương chắc vẫn ngại nên em không giám gấp thức ăn,toàn ăn rau,nên tôi phải mấy lần gấp cho em,rồi nói thầm là “cứ tự nhiên,đừng ngại”

Con gái ăn xong,vào hết trong nhà ngồi nói chuyện,nhường mâm cho cánh đàn ông nhậu nhẹt,thằng hùng thì say khướt chạy ra giếng nôn mửa rồi lên giường ngủ.

giờ còn mỗi tôi và anh dương vs ông,từ ngày bố mẹ tôi mất tôi cũng hay uống rượu,nên rất khó say.

Người ngục tiếp theo là anh dương,anh được chị huyền kéo lên giường ngủ cùng thằng hùng,miệng lại lải nhải mấy câu giông lúc xáng.

Tôi cũng tính thôi không uống nữa,nhưng ông nội bắt ngồi uống tiếp,chắc ông nội tính hạ ngục tôi đây.

-thằng này thế mà khá _ông nội nó.

-dạ,thôi ông,ông say rồi.

- bậy mày,ông mày say thế nào được uống tiếp đi.

Tôi thì cũng hơi ngà ngà rồi,mà ông vẫn bắt uống tiếp,thôi chiều ông ngồi nhậu với ông tiếp.

Rồi tôi ngục lúc nào không hay nữa.

Tỉnh dậy thấy đầu choáng váng,ngó xang bên cạnh thì thấy anh dương vs thằng hùng đang ngáy lì bì,ngồi dậy lắc đầu cho đỡ choáng,tôi bước ra hè thì thấy bà nội với các cô con gái đang ở hết ngoài sân

Tôi ngồi xuống hè dựa lưng vào cột nhà,đầu vẫn hơi đau,phương thấy tôi thì chạy vào nhà tắm lấy khăn mặt rồi nhúng vào nước,rồi vắt cho chảy hết nước,rồi chạy lại chỗ tôi lau mặt cho tôi,em làm thật nhẹ nhàng,không như tôi hôm qua ghì thật mạnh

-hôm qua ai ngục trước thế.

-anh,anh mở balô em mà lấy bàn chải,mà đánh răng,ở ngăn ngoài nhất đó.

-ờ.

-cầm mở ngăn kia biết chưa_phương lườm tôi nói.

-rồi lo hoài.

-mặc áo khoác vào cả lạnh.

-ờ,biết rồi.

Tôi uể oải ngồi dậy,lết đôi chân vào nhà,lại chỗ em để balô mở ngăn ngoài nhất lấy bàn chải,mang vào nhà tắm đánh răng.

Đánh răng xong thì tôi lên hè ngồi dựa lưng vào tường,biết thế hôm qua không uống cho xong đầu đau khủng khiếp

Phương lên hè ngồi cạnh tôi.

-anh,đau đầu lắm hả.

-ừ,đưa điện thoại đây anh mượn.

-dạ,đây_phương rút điện thoại trong túi áo em đưa cho tôi.

mở nhạc lên nghe cho đỡ chán,điện thoại phương đa số toàn mấy cái bài tiếng anh nghe chả hiểu gì cả.

Mùng 6 rời quê lên thành phố,bọn bạn thì đứng tiễn tôi như là người dân tiễn thanh niên đi cứu nước.

lên thành phố mọi thứ lại trở lại như cũ,xáng đi học,chiều đi phụ hồ,tối tới nhà phương học tới 10h,chủ nhật thì hai đứa rất tay nhau đi dạo trên cầu

32. Chap 31

Chap31: Valentines day sad

xáng thực dậy đưa phương đi học,phương thì ngồi sau xe cứ cười xuốt,không biết hôm nay em có gì vui nhỉ.

-anh ơi.

-Giê.

-biết hôm nay là ngày gì không.

-14/2.

-nhưng là ngày gì cơ.

-14/2 là ngày gì.

-anh đáng ghét.

14/2 là ngày gì nhỉ,có ngày lễ nào vào ngày 14/2 đâu(hồi đó ngu ngơ không biết ngày 14/2 là valentine)

tối trường,phương hầm xuống xe đi luôn vào,không như mọi hôm em toàn đứng đợi tôi rồi mới vào,lại giận gì đây.

gửi xe ở quán nước ven đường,rồi đi vào trường vừa đi tới cửa lớp thì bọn bạn kéo xuống căn-tin.

Xuống căn-tin tìm bàn ngồi rồi gọi nước uống.

-tao buồn quá chúng mày ạ_thằng long nói.

-nhà vệ sinh hôm nay lấy phí à,buồn thì vô nhà vệ sinh mà giải quyết_thằng mạnh nói.

-mạnh không được trêu em con,buồn gì mày.

-hôm qua nhắn tin với em lớp trưởng,tao rủ nó đi chơi mà nó không đi,buồn quá.

-hải còi mày đi gọi bảo vệ ra đây,hỏi ông ý xem, nhà vệ sinh hôm nay lấy phí phải không?

-thằng này không trêu em con.

bọn kia thì khua tay múa chân kể quà tặng người yêu hôm nay,hôm nay ngày gì mà lũ này hẹn đi chơi tập thể à,thằng nào cũng nói đi chơi với người yêu,tôi thì chả hiểu gì sốt.

trống trường vang lên chúng,tôi thì sống đẹp nên chạy lên lớp trước cho bọn nó trả tiền,từ xa vẫn còn nghe thấy tiếng nói của bọn nó“ơ tiền mày tiền”

vào lớp ngồi yên vị một chỗ,người run run lên cầu mong cô giáo vào lớp sớm để đỡ bị bọn nó cho ăn hành

Bọn nó lên lớp,mặt thằng nào cũng hầm hầm nhìn tôi,kiểu này bị hội đồng rồi,bọn nó đang tính xông tới cho tôi một trận thì cô gái nào trẻ trẻ vào lớp nên bọn nó tha,ngắm gái là chủ yếu,đánh bạn thì lúc nào cũng được

-cô tên thanh,27 tuổi, giáo viên mới của trường,từ hôm nay cô sẽ dạy lớp này môn văn_cô thanh nở nụ cười hiền chào cả lớp.

Nhìn thì cũng gọi là xinh,dễ thương.

Bọn lớp tôi thì hò hét ầm lên,bọn nó vui là đúng rồi từ năm lớp 10tới giờ toàn cô giáo già dạy chưa được cô nào trẻ dạy bao giờ bây giờ mới được thì bọn nó vui là đúng rồi

bắt đầu vào học,cả lớp thì ai cũng im thin thít,thích thoảng bọn nó giờ chúng,tôi cũng hay hay

chán nản lại nằm ngủ tiếp,không chép bài thế này kiểu gì tí phương về cũng cho ăn đủ,nhưng kệ đang buồn ngủ

trưa đi học về rồi lăn ra giường nằm ngủ tới 1h30 dậy đi phụ hồ,làm tới tối rồi về ngồi ăn cơm với chị thì chị hỏi.

-hôm nay valentine nên chị đi chơi vs anh dương,em đi chơi thì cứ khóa cửa lại rồi chị về thì chị mở.

-ơ dạ.

Valentine là ngày gì thế nhỉ,tôi vừa ăn cơm vừa nặn óc suy nghĩ làm gì có ngày lễ nào tên valentine,lịch sử học từ cấp 1 tới giờ có thấy nói ngày nào tên là valentine đâu nhỉ,hay mình không nhớ nhỉ,chắc valentine là ngày thắng trận nào đấy của việt nam,ừ chắc vậy,kệ không quan tâm

ăn cơm xong tôi lên phòng ngủ luôn,hôm nay cũng hơi mệt,nên nằm phát ngủ luôn

hơn 5h sáng tỉnh dậy với tay tìm cái điện thoại mở lên thì mười mấy cuộc gọi nhỡ(điện thoại để im lặng,nên không biết) của phương vài tin nhắn của em nữa “anh là đồ đáng ghét,đồ tồi”mười mấy tin nhắn như thế,tôi thì tôi chả hiểu gì,tự nhiên nhắn tin mắng tôi là “đồ tồi” lại giận gì nữa đây

Tôi bấm nút gọi lại em,em tắt máy luôn,gọi lại lần nữa em vẫn tắt.

Dậy đánh răng rồi mặc quần áo,rất xe phóng qua nhà em,mở cửa phòng chị tôi, xin phép chị tôi câu,cả chị lại tưởng tôi mất tích đi tìm kiếm thì khổ.

Vào phòng chị thì thấy chị vẫn ngủ,chăn đắp có ngang bụng,sợ chị lạnh tôi đi chầm chầm lại kéo chăn cho kín cổ chị,chị ngủ nhìn thật đẹp.

Rất xe ra khỏi cổng,khép cổng cẩn thận rồi phóng xe tới nhà em.

ngoài đường giờ vẫn còn vắng,chỉ có những bà giao hàng,bán bánh mì,nghĩ lại mình,mình còn xương chán

Tới nhà em,bấm chuông thì bác hậu ra mở cửa,tôi rất xe dựng ở sân bác hậu ở sau nói.

-cháu lên phòng phương xem nó thế nào,hôm qua nó khóc cả đêm bác đỡ mãi không nín.

-ờ dạ,bác thức cả đêm chắc mệt rồi,bác vào phòng ngủ đi.

Tôi bước lên phòng em,có chuyện gì với em à,sao em lại khóc nhỉ? Tôi có lỗi gì đâu,hay là tôi có lỗi gì nhỉ?

Lên tới phòng,tôi mở cửa bước vào,thấy em đang nằm trên giường,đắp chăn kín đầu

Tôi lại giường em ngồi,đặt tay lên người em lay lay gọi em dậy.

Phương ghe thấy tiếng tôi thì ngồi bật dậy nói.

-hức anh tới đây làm gì_phương thấy tôi thì nước mắt lại chảy,mắt em sưng húp lên.

-trời sao mắt sưng lên thế kia,có chuyện gì kể anh nghe_tôi ôm em vào lòng thì em đẩy tôi ra.

-huhu....hức...đồ...đáng ghét..hức..anh về đi..huhu_phương vừa khóc vừa nói.

tôi ôm chặt em vào lòng,em lấy hai tay đẩy mạnh tôi ra,mặc kệ em đẩy tôi cứ ôm,em đẩy tôi ra một lúc nữa rồi tay buông thông xuống đệm.

-anh có lỗi gì,nói anh nghe,anh còn sửa.

-hức...huhu...mấy người..hức hông biết...hôm qua...là..valentine hả hức.

-valentine là ngày gì_tôi ngu ngơ hỏi lại.

-anh...hức...không..biết valentine..là ngày gì hả_phương nín khóc ngược mắt lên nhìn tôi nói.

-không,ngày gì.

-hihi hức đồ ngốc hihi_tiếng cười của phương lẫn tiếng nấc.

-ngày gì.

-là...hức..ngày lễ tình yêu đó..ngốc ạ hức.

-có ngày này à,anh học lịch sử có nói đâu.

-anh lên google mà xem.

Tôi lấy máy em để ở đầu giường lên google xem valentine là ngày gì,giật nảy mình valentine ngày 14/2 ngày lễ tình yêu,tôi cảm thấy hơi áy náy,tại cái thói ngu ngơ của mình nên mới không biết hôm qua là ngày đặc biệt của các cặp đôi yêu nhau,thảo nào hôm qua bọn ở lớp ai cũng đi chơi

-anh xin lỗi,anh không biết_tôi ôm phương vào lòng nói.

-dạ hức...em cứ tưởng anh biết ...hức.. rồi nhưng lại quên_phương nín khóc rồi nhưng thỉnh thoảng vẫn nắc nhen.

-anh xin lỗi,sao không bảo anh.

-hôm qua em gọi điện cho anh,anh có ghe đâu.

-à,anh xin lỗi,tại hôm qua mệt nên ngủ sớm nên không biết.

Tôi nâng cằm em lên,hôn lên hai đôi mắt xúng húp của em,vén lại mấy sợi tóc đang dính trên mặt em,nhìn em thật tội nghiệp.

Phương rời vòng tay tôi,đi lại bàn học lấy hộp quà mang,rồi lại đi lại giường ôm tôi nói.

-tặng anh nè.

-hả ngày gì mà tặng.

-ngốc hôm qua valentine mà.

-ừ anh..cảm ơn.

-em cảm anh nói từ cảm ơn với em biết chưa.

-ừ biết rồi.

Tôi mở hộp quà ra xem,thì thấy một cái bánh socola hình trái tim mặt bánh có chữ hải “trái tim” phương được em phương viết bằng bơ.

-tự em làm đó đẹp hông.

-ừ đẹp.

-hihi.

Tôi bẻ một miếng cho lên mồm nếm thử,cảm giác thì đắng vs ngọt,đắng nhiều hơn ngọt tôi thì ghét cái vị đắng bỏ xừ nên ăn miếng thôi luôn

-sao đắng thế.

-đâu đưa em ăn thử.

Tôi đưa miếng socola đang cắn dở cho em,em ăn xong rồi nói.

-socola là tượng trưng cho tình yêu,Mà tình yêu có lúc đắng lúc ngọt giống như socola vậy vừa đắng vừa ngọt.

-à ừ,thế để anh ăn.

Tôi và phương ngồi đút cho nhau ăn hết cái bánh socola hình trái tim đấy,cái bánh tự tay em làm,làm tôi thấy hạnh phúc hơn.

em phương lại bước xuống giường lấy một hộp quà nữa mang lại chỗ tôi,sao lắm quà thế nhỉ.

-hi tặng anh nè.

Tôi cầm hộp quà mở ra xem,toàn truyện là truyện,tôi lười đọc sách nhưng lại rất thích đọc truyện.

-hi em biết anh thích đọc truyện,nên em mua tặng anh đó.

-nhiều thế_cỡ phải 20 quyển.

-dạ hi,mua nhiều cho anh còn đọc.

Tôi cũng có quà dành cho em,cái vòng tay tôi mua từ hôm kia,để ở túi áo khoác,tính hôm đó đưa cho em luôn,nhưng chẳng biết thế nào lại quên.

Vòng tay cũng rẻ có vài chục ngàn ,cái vòng tuy rẻ nhưng lại đẹp,có những viên đá màu tím rất đẹp,tôi thò tay vào túi lấy ra đeo vào tay trái cho em.

Mắt phương lấp lánh hiện rõ niềm vui và hạnh phúc,em ôm chặt lấy tôi rồi nói.

-đẹp quá anh ơi.

-có vài chục nghìn à.

-hi đẹp quá.

Phương nâng tay trái lên,em lấy tay phải sờ vào cái vòng tay, mắt thì lấp lánh nhìn,miệng cười xuýt,nhìn em hạnh phúc như vậy tôi cũng bớt đi cảm giác áy náy phần nào

33. Chap 32

chap32: Sinh Nhật Phương 6/3

Hôm nay là sinh nhật phương,chiều nay tôi nghỉ làm để đi chơi với phương,tôi muốn ở bên em cả ngày hôm nay ở bên cạnh em.

Phương không tổ chức sinh nhật,em nói là “chỉ cần đi chơi với anh là đủ rồi” ừ thì tôi cũng hạnh phúc khi nghe em nói câu này,nhưng cái khó là hôm đấy đang cháy túi còn mỗi hơn 100k.

cuối tháng trước lấy lương đưa cho chị huyền trả nợ,với sinh hoạt rồi,hôm đấy đâu có biết là mừng 6/3 sinh nhật phương,đến ngày mừng 4 mới biết

Tôi muốn mua một món quà tặng em nhưng không thể,hơn 100k mua được gì,mà chọn đồ cho phương khó lắm,phương ghét nhất là đeo trang sức,như khuyên tai,dây chuyền,mọi thứ gì tôi trang sức em đều không đeo(mỗi cái vòng tay tôi tặng em là em đeo)mà hơn 100k cũng mua được cái gì đâu,thôi đi dạo với em thay cho quà vậy

2h chiều tôi tới nhà em,bác hậu ra mở cửa và bảo “cháu lên phòng đi phương đang ngủ đấy” tôi lên phòng mở cửa nhẹ nhẹ,bước chân chậm chậm lại giường em rồi ngồi xuống.

nhìn em ngủ thật đẹp,áo em bị tóc cho tới rốn,tay phải và tay trái gác lên bụng,cái bụng trắng muốt phẳng lì.

Lấy tay vuốt nhẹ má em,rồi vén lại mái tóc đang che trên mắt em,mắt đã cận rồi mà cứ thích vuốt tóc mái dài cơ.

phương tựa mình rồi chợt mở mắt,chắc em thấy sự đụng chạm,nên em tỉnh dậy.

-ơ anh_phương nhìn tôi ngạc nhiên nói.

-dậy thay đồ,đi chơi.

-vâng hihi.

Phương bật dậy đi lại tủ mở tủ tìm quần áo thay,còn tôi thì nằm xuống giường,lấy điện thoại em chơi.

dạo này không có suy nghĩ là không thích con gái mặc váy nữa,ra đường nhìn thấy mấy chị mặc váy nhìn cũng đẹp đẹp,mà nhìn dáng em phương đẹp thế này chắc mặc váy đẹp lắm nhỉ.

-mặc váy đi,anh xem thử.

-ạ hihi

Phương tìm lấy cái váy màu đen rồi cầm vào nhà tắm,tôi lại nằm chơi game tiếp,một lúc sau phương bước ra,nhìn em cũng đẹp,cái váy dài tới đầu gối,tôi bật dậy nắm tay em đi xuống nhà luôn.

-anh ơi đi bộ hả.

-ờ,đi bộ cho thoải mái.

tôi và phương lên cầu Phương dựa đầu vào vai tôi,vai tôi gầy và nhỏ quá,không đủ lớn để che chở cho em,nếu như giờ có thể quay lại ngày xưa tôi thề 1 ngày sẽ ăn 3 4 bát cơm để cho béo lên.

Phương đưa tay lên,không biết em đưa tay lên làm gì nữa,em nhắm mắt lại,chắc là em cảm nhận một cơn gió không biết từ đâu thổi tới.

Tôi thật vô dụng và chán nản,sinh nhật em mà tôi không mua nổi được một món quà tặng em,haizzz.

-anh xin lỗi.

-xin lỗi gì cơ.

-sinh nhật em,mà anh chả đủ tiền mua quà tặng em.

-hì không có gì đâu anh,em hiểu mà.

-ừ.

em không giận tôi,nhưng tôi vẫn cảm thấy chán nản ghê gớm,tôi nhắm mắt suy nghĩ về tương lai của mình,nếu tôi mà không đỗ đại học thì tôi sẽ làm gì để nuôi em,không lẽ đi làm phụ hồ xuất à,tôi thề khi nào tôi lớn hơn khi tôi đi làm kiếm được nhiều tiền hơn,tôi sẽ mua một đồng quà về tặng em

chiều hôm đó tôi và phương đi hết nơi này tới nơi khác,mỗi chân thì nghỉ ở ghé đá vĩa hè,hết mỗi rồi lại đứng dậy đi tiếp.

Ngồi trên vĩa hè thỉnh thoảng lại có những chiếc lá vàng úa bị gió thổi rơi xuống đầu hai đứa vậy là tôi lại có công việc mới,ngoài việc ôm em tôi còn có việc là nhặt những chiếc lá rơi vào đầu hai đứa nữa

6h tối hai đứa ai cũng đói,nên đi vào quán phở ven đường gọi 2 bát phở ăn,2 bát phở bò mang ra,tôi đang đói nên mặc kệ tất cả lấy đĩa gấp ăn luôn

-túi anh còn bao nhiêu tiền.

-hơn 100k.

-tí em trả cho nha.

-thôi để anh trả cũng được.

-ừ em trả anh giữ lấy tí mua kem cho em nữa hihi.

-ừ.

Ăn xong phương tính tiền còn tôi ngồi nhìn em đưa tiền,hai đứa nắm tay nhau ra quán phở,trên đường tôi ghé vô quán kem mua cho em một hộp kem vị socola,tôi thì không thích anh kem nên chỉ mua một hộp cho em.

Hai đứa ra vỉa hè ngồi,phương ngồi xúc kem ăn thỉnh thoảng em lại đút cho tôi vài miếng,tôi thì chúa ghét ăn kem,nhưng vẫn phải ăn cho em vui.

-anh vẫn còn tiền nè,tí ăn gì không anh mua cho.

-dạ thôi hì.

-hôm nay sinh nhật em mà,ăn kem hay ăn gì nữa thì bảo anh,anh đi mua cho.

-à em thích ăn cái này này.

-cái gì.

-đây.

Phương vòng tay qua tôi,ghì đầu tôi xuống,hôn ngẫu nhiên môi tôi,tôi hơi bất ngờ một chút,rồi cũng khẽ nhắm mắt lại mà đáp lại đôi môi mỏng ướm.

Tôi vòng tay qua eo em ôm chặt lấy em,mặc kệ mọi thứ buồn phiền kia,

tôi hoà mình vào nụ hôn em dành cho tôi,cảm giác thật tuyệt khi hôn người mình yêu.

phương mút nhẹ lấy đôi môi của tôi,thỉnh thoảng em lại cắn nhẹ nhẹ lấy môi tôi,lưỡi em chạm nhẹ lên môi tôi, tách nhẹ lấy bờ môi tôi,lưỡi em như một con rắn ngo ngoáy trong miệng tôi.

Hai cái lưỡi chạm nhau,một dòng điện lại chạy qua người tôi,hai cái lưỡi hoà lấy nhau,mơn trớn lấy nhau,lần đầu tiên từ khi yêu em,tôi mới thấy em chủ động đưa lưỡi vào miệng tôi trước.

Tay tôi như vô thức,tôi không kiềm chế được cánh tay của tôi nữa,tay tôi di chuyển từ cái bụng thon gọn của em rồi từ từ nó chạm vào bầu ngực của em,phương khẽ giật mình,bàn tay tôi run run,người tôi toát mồ hôi đầm đìa,khi chạm vào ngực em,cảm giác thật khó tả.

thấy phương không có ý định là đẩy tôi ra,tay tôi bắt đầu bóp nhẹ quả đồi em,quả đồi của em to tròn mềm mại,tôi cứ xoa nắn bên này rồi bên kia,đầu óc tôi giờ toàn những suy nghĩ đen tối,tôi hôn mạnh đôi môi của em hơn.

Được voi đòi hai bà chưng,tay tôi không xoa nắn hai quả đồi núi của em nữa,mà khẽ từ từ đưa xuống dưới,chạm nhẹ vào đùi em,lần ra trắng mịn,tay tôi dần dần luồn vào váy em,khi chạm được vào thứ đó,tôi mở mắt ra xem cảm giác của em ra sao, em khóc nước mắt em đang chảy đầm đìa.

em không muốn cho tôi sờ vào thứ đó thì tại sao em không đẩy tôi ra mà tát cho tôi vài phát cho tôi chừa,tại sao em lại phải chịu đựng,tại sao em lại phải chiều tôi,tại sao em lúc nào cũng suy nghĩ cho tôi hết mà không lo gì tới bản thân.

Em từng nói là em muốn giữ tới khi nào kết hôn,vào đêm động phòng em mới cho tôi chạm vào những thứ đó của em, vậy giờ tại sao tôi đang chạm vào thứ đó tại sao em không đẩy tôi ra,tại sao em lại phải chiều tôi hả TẠI SAO.

Phương luôn làm theo cảm nghĩ của mình,em chưa bao giờ lo cho bản thân cả,em hi sinh đủ thứ cho tôi,em rất chiều tôi,như một người mẹ nuông chiều con vậy.

Tôi hận mình,hận mình đéo hiểu được cảm xúc của em,em hi sinh ước mơ của mình để thi trường đại học của tôi sau này tôi mới biết là em,không muốn tôi buồn,không muốn tôi ngày nào cũng thấp thỏm sợ mất em,nên em phải thi cùng trường với tôi,để cho tôi đỡ buồn.

thỉnh thoảng tôi cũng bảo em là hãy lo cho bản thân mình,nhưng em ghe rồi lại bỏ ngoài tai em ,có lần 2h đêm tôi ngẫu hứng nhắn tin nói nhớ em,thấy em không rep lại tôi cứ tưởng em ngủ rồi,thì ra không phải,em đạp xe đạp tới nhà tôi,gặp tôi,lúc đó tôi chỉ biết ôm em ngoài cổng và mắng em.

Thấy em khóc,tôi chột bưng tỉnh rút tay ra khỏi váy em,em áp mặt lên vai tôi thút thút khóc.

-anh xin lỗi.

-dạ hức.

-em không muốn thì sao không ngăn anh lại.

-anh muốn mà hức,anh thích thì em cho anh đẩy hức.

tôi ôm chặt em vào lòng áp mặt vào mái tóc có mùi hương quyến rũ,tôi là thằng đáng chết chỉ biết làm theo suy nghĩ của mình,mà không lo gì tới em.

34. Chap 33

chap 33:

Kết thúc năm học lớp 11 tôi được học sinh trung bình,hạnh kiểm khá

Phương thì biết tôi học lực trung bình thì em nổi khùng lên,giận tôi mất mấy ngày,học sinh trung bình là may mắn rồi,còn hơn ở lại lớp.

vậy là được nghỉ hè rồi,thời gian này là một chặng đường gian nan của tôi và phương,những giọt nước mắt rơi rất nhiều của phương,sự hi sinh của phương để cho tình yêu của chúng tôi tồn tại

Hôm nay bố mẹ phương về nước,sự hiện diện của bố mẹ em làm cuộc sống của tôi bị sáo chộn hoàn toàn,và cũng sự xuất hiện của bố mẹ em và một thằng đàn ông nữa làm tôi và phương phải đau khổ rất nhiều

Phương gọi điện cho tôi,nói tôi xang nhà em để ra mắt bố mẹ vợ tương lai,tôi cũng vui vẻ nhận lời.

Xáng hôm đó tôi vẫn còn nhớ in ngày 8/6 cái ngày mà tôi bị xỉ nhục nhiều nhất từ ngày tôi sinh ra tới nay đi tới nhà em,tôi tạt xe vào chợ mua cân hoa quả cả tay không mà đến nhà em thì ngại lắm

Tới nhà em tôi đứng ở ngoài bấm chuông,ngó vào trong sân thì thấy con 4 bánh dựng ở sân chắc xe nhà em,bác hậu một lúc sau chạy ra mở cửa cho tôi.

Tôi rất xe dựng trong sân rồi đi vào nhà em,vào trong nhà thì thấy 5 người,2 đôi già và 1 thanh niên đẹp trai,phương cũng ngồi ở đây,em mặc quần jean bó sát vs cái áo sơ mi.

Tôi lễ phép cúi đầu chào mấy bác.

-cháu ngồi đi.

-dạ.

Tôi ngồi ghế cạnh phương,nhìn mặt phương tôi thấy em hơi bực.

-ôsin cầm giúp tôi cái cốc nhựa ra đây_tiếng một bác trai nói,chắc là bố em.

bố em phương sai bác hậu như là sai một nô lệ,dù là giúp việc nhưng họ cũng có tự trọng của mình mà

Một lúc sau bác hậu cầm cái cốc nhựa màu hồng ra,bố em phương rót nước trà vào cái cốc ấy rồi nói.

-cháu uống đi.

-vâng cháu cảm ơn.

tôi hơi bực rồi,bố em khinh tôi,mấy người kia thì được uống nước bằng cái cốc sứ đẹp đẹp,còn tôi bác ấy dành riêng cho cái cốc nhựa quá xấu,tôi bực lắm nhưng cố nhịn.

Nhìn mặt phương thấy em hơi tức,chắc em cũng giận bố em vì đối xử với tôi như vậy,tôi nắm nhẹ tay em,siết nhẹ bàn tay em cho em đỡ giận.

-bác vào việc chính luôn_bác gái nói,chắc mẹ em.

-dạ

-bác muốn cháu kút khoi con gái bác ra.

-sao bác lại nói vậy ạ,chúng cháu thương yêu nhau mà_tôi hơi ức chế nhưng vẫn giữ được bình tĩnh.

-cháu nhìn lại mình đi,cóc ghê đòi ăn thịt thiên nga.

-mẹ nói gì vậy hả,sao mẹ lại nói anh hải như vậy__phương nhăn mặt nói.

-con im đi để cho người lớn nói chuyện.

-con nhìn đi đây(chỉ tay xang thẳng đẹp trai) là chồng tương lai của nó,vừa giàu lại vừa đẹp trai,ai như mày nhà nghèo lại còn thích trèo cao.

không ngờ mẹ em lại là người như vậy,lúc này thì “bác,chaú” giờ đổi xang “mày”

-con không lấy anh ấy đâu,con yêu anh hải thôi mà mẹ,mẹ đừng ép con.

-dạ bác nói cháu nghèo thì cháu nhận,đúng là cháu nghèo thật,nhưng cháu yêu phương thật sự,cháu sẽ cố gắng lo cho em ấy,mong bác ủng hộ bọn cháu.

-mày kút khỏi con tao,tao không muốn có thằng con rể như mày

-anh đưa em đi khỏi đây.

phương đứng dậy kéo tay tôi đi,thấy em quyết tâm lôi tôi khỏi nhà em mà tôi cũng đang ức chế rồi nên đi theo em luôn, cầm chìa khóa vào xe,em ngồi lên là tôi phi xe đi luôn,tôi ngu từ nhỏ nên không biết ứng xử sao cho hợp lệ,vẫn còn nghe thấy tiếng chửi thoang thoảng của mẹ em

Đưa phương lên cầu Hai đứa ngồi vào ghế đá quen thuộc,mặt phương vẫn hiện rõ niềm ức chế,tôi ôm em vào lòng đầu em ngả vào vai tôi,em nói.

-anh đừng suy nghĩ linh tinh gì nha.

-ừ anh biết rồi.

-em thương anh lắm,anh đừng nghe những lời mẹ em nói mà bỏ em.

-yên tâm anh không bỏ em đâu.

đã từng nhìn ảnh bố mẹ em,hai người nhìn rất lịch sự vậy mà lại hành xử như vậy,tôi dường như đã không còn kính nể bố mẹ em nữa.

Bố,mẹ em luôn làm những điều gì lợi ích cho bản thân,từ cái vụ bắt em học đàn guitar để lấy “oai” với bạn bè,đến hôm nay nữa bố mẹ lại bắt em lấy chồng nhà giàu để lấy tiền,tôi cũng chả hiểu tại sao nhà em đã giàu rồi mà cần tiền lắm lắm cái gì,đằng nào sau chả phải chết,xuống dưới kia có mang được tiền theo không mà phải cần lắm.

-em không phải là con ruột của bố mẹ.

-cái gì,thật hả.

-vâng,em nghe bác hậu nói vậy.

-nhờ bác hậu nói dối thì sao.

-hi bác hậu coi em như mẹ vậy,bác không nói dối em đâu,với bố mẹ em cũng bảo vậy rồi.

giọng của phương ghen ghen lại hình như là sắp khóc,tôi ôm em chặt hơn,vỗ vai em cho em đỡ buồn.

Hoàn cảnh em còn đau khổ hơn cả tôi,em không biết bố mẹ ruột của mình là ai,haizz tôi cũng không ngờ tới...

trách nhiệm đang đè nặng lên vai tôi,tôi phải làm cho em thật vui chăm sóc em,vì em đã khổ nhiều lắm rồi.

-em không biết bố mẹ ruột,đang ở đâu nữa.

-ừ,đừng buồn nữa có anh mà.

-dạ.

chuông điện thoại của em reo lên,mẹ em gọi điện,em nghe máy.

-dạ con nghe.

-.....

-vâng con về liền.

-anh ơi đưa em về,mẹ em gọi về.

-sợ tí về mẹ em có làm gì với em không.

-hi không đâu.

Lai em vừa nhà,mình hơi có chút lo lắng cho em,sợ bố mẹ em sẽ chửi mắng em,tối cổng nhà em,tôi dừng xe cho em xuống.

-anh về đi.

-em vào nhà rồi anh về.

Phương hôn chụt vào má tôi,rồi đỏ mặt chạy tót vào nhà,tôi cũng đề xe phóng về luôn.

về nhà tôi thấp thỏm đứng ngồi không yên vì lo cho em.

Mẹ em rất cao tay,những điều mẹ em làm sau này còn đáng sợ hơn nhiều,mẹ em làm tôi suýt mất đi mãi mãi người con gái tôi yêu

mấy thím đừng đoán mò gì hết,mọi thứ sẽ được hé lộ dần dần,và mọi người cũng sẽ choáng ngợp bởi sự thâm độc của mẹ nuôi phương.....

tôi đứng ngồi không yên,không biết phương có sao không,có bị bố mẹ mắng không,chuông điện thoại vang lên là phương gọi.

-anh ghe.

-em không sao đâu,anh ngủ đi.

-à ừ,có gì gọi anh nhé.

-vâng.

Nhận được điện thoại của em tôi mới yên tâm ngủ,ngày mai sự khủng khiếp đang đón chờ tôi.

xáng thức dậy lúc hơn 4h sáng,VSCN xong xuôi thì tôi xuống bếp pha gói mì ăn.

8h chuông điện thoại vang lên là phương gọi

-alo.

-hôm nay bố mẹ bảo anh tới nhà em.

-lại tới à.

-vâng,có cả cô,gì,chú,bác,tối nữa chắc mẹ không làm khó anh đâu.

-ừ mấy giờ.

-10h nhé anh.

Không biết hôm nay mẹ em mời tôi đến làm gì nữa nhỉ,hay lại sỉ nhục tôi trước họ hàng nội ngoại nhà em.

10h tôi thay quần áo cho lịch sử tí,đi ra chợ mua cân hoa quả rồi phi xe tới nhà em,tới nhà em ngó vào sân thì bao nhiêu xe máy,chắc mọi người tới đông đủ hết rồi,bấm chuông thì bác hậu chạy ra,bác vừa mở cửa vừa nói.

-cháu phải cẩn thận đấy nhé,cháu nói sai từ gì là mẹ phương bắt bẻ cháu ngay.

-dạ.

-nhớ phải bảo vệ phương đấy,tối qua nó khóc bác đỡ mãi không nín.

-vâng bác cứ yên tâm

Tôi tắt xe dựng vào sân rồi đi vào nhà em,vào nhà em thì mọi người đang ngồi đông đủ ở phòng khách hết rồi.

-cháu chào các,cô các bác_tôi lễ phép chào.

mẹ phương cho tôi ngồi xuống,cô chú nhà em hỏi tôi này nọ,gia đình làm gì,giờ học lớp mấy,tôi đáp lại hết những câu hỏi của họ.

Hôm nay mẹ phương nhìn rất hiền,ăn nói lễ phép,cử chỉ thân mật,quên không tả mẹ nuôi em, mẹ em năm nay cũng độ khoảng trên 35 tuổi,do không sinh con nên thân hình nhìn vẫn còn rất đẹp,tôi cứ tưởng mẹ em hôm nay không làm khó tôi như hôm qua,nhưng không tí nữa mẹ em còn làm một việc đáng sợ gấp trăm lần hôm qua

cơm nước được dọn ra,mọi người quây quần lại ăn cơm nói chuyện rôm rả,tôi thì bị ép uống rượu liên hồi.

1h trưa,buổi chiều mà tôi sẽ nhớ mãi trong tâm trí này,nếu tôi viết ra chắc hẳn mọi người sẽ thấy hơi khó tin và ảo,nhưng đừng nghĩ nó là ảo hay tôi tự chế,mà là thật đấy,mẹ em hi sinh cả bản thân để có thể gả em vào một nhà danh giá,để có được tiền xính lễ từ bên nhà chồng.

Mọi người cũng ngủ hết rồi,tôi đang tính về nhưng bố mẹ em nhất quyết không cho bắt tôi ở lại,rồi bảo tôi vào phòng của phương mà chơi.

Tôi thấy người mình hơi run run và toát mồ hôi,cảm giác này là những lần mà tôi cảm thấy nguy hiểm,nhưng sắc suất cũng chỉ được 60% là đúng.

Tôi vào phòng phương,ôm phương ngủ,nói chuyện với phương vài câu rồi em ngủ,tôi vẫn thức,muốn ngủ lắm nhưng cái cảm giác kia làm tôi không tài nào ngủ được.

cửa phòng mở ra,bố em phương ra hiệu cho tôi bước ra,tôi lấy cái gối cho phương gối đầu,bước ra nhẹ nhẹ cho phương đỡ thức giấc,ra tới cửa phòng bố phương nói.

-cháu lên tầng 3 đi,phòng của cô chú đó,cô có việc muốn nói với cháu.

-sao không nói luôn ở dưới này hả chú.

-chuyện riêng mà,cháu lên đi.

Tôi ghe lời bác,đi lên tầng 3,mồ hôi vẫn tứa ra rất nhiều,10 lần có cảm giác này thì 3 lần đúng,7 lần trượt,không biết hôm nay có đúng không nữa

lên tới phòng mẹ em,tôi lịch sự gõ cửa.

-vào đi.

Tiếng nói của mẹ em,tôi chậm chậm mở cửa ra,bước vào phòng,mẹ em đang ngồi trên giường,chùm chăn kín mít,trời nóng thế này sao lại phải trùm chăn kín như vậy nhỉ.

-cháu lại giường ngồi đi,bác có việc muốn nói.

người tôi tứa ra mồ hôi nhiều hơn,mẹ em có gì muốn nói,sao mẹ em lại phải trùm chăn kín như vậy đầu tôi đang hiện lên một dấu hỏi to tướng.

Tôi bước lại giường và ngồi xuống,mẹ em vẫn trùm chăn,có chuyện gì đây ta.

tôi vừa ngồi xuống được một lúc thì bật chợt,linh cảm của tôi là đúng,sự đáng sợ đang ở trước mắt và nó đang đón chờ tôi.....

35. Chap 34

chap 34:

linh cảm của tôi là đúng,bố,mẹ nuôi em,vì những đồng tiền mà đã hạ thấp danh dự của mình như vậy,tôi cũng không hiểu tại sao nhà em giàu như vậy rồi mà cần thêm tiền làm gì nhà cũng không có con trai nối dõi,chết đi thì tiền thừa thừa nào chả chia cho,nội ngoại hai bên,hay là tính mang theo xuống mồ luôn hay sao.

để tôi tả lại cảnh tượng cho anh em dễ hiểu,mẹ em đột ngột đứng lên tấm chăn đang đắp của mẹ em tuột xuống ,hai tay mẹ đang bị cái dây thừng trói lại

Tôi há học mồm nhìn mẹ em,mẹ em đang hoàn toàn khỏa thân,không có một mảnh vải che thân nào trước mặt tôi tôi chưa kịp hoàn hồn lại thì mẹ em hét lên to tướng.

-CỨU TÔI VỚI,HIẾP DÂM

Cửa bị đập mạnh,âm lên một tiếng rất to,tiếng cửa này như là một tiếng báo hiệu cho mọi người biết hình như bố em đã phục ở cửa sẵn rồi thì phải, bố em xông vào hét lên.

-mẹ thằng chó mày làm gì vợ tao.

-ơ cháu cháu,để cháu giải thích đã_tôi ấp úng nói,người tôi toát hết mồ hôi.

bố em lại giương lấy chăn đắp lên thân thể của mẹ em,còn mẹ em thu mình vào góc giường khóc huhu,phải nói là mẹ em làm diễn viên được,diễn quá sâu và quá chuyên nghiệp,khóc không chảy nước mắt.

Bố em lao vào vật tôi xuống nhà đầm tôi tới tấp,một lúc sau họ hàng nội ngoại cũng chạy lên.

-có chuyện gì thế.

-thằng này giâm hiếp dâm vợ em.

-huhu anh ơi nó huhu_tiếng mẹ em nói.

-mấy chú không phải vậy ghe cháu giải thích.

-giải thích cmm.

Tôi nhìn thấy phương cũng đang đứng đó,mặt em đang đỏ lừ lên vì tức giận,cảm giác như em đang nghiền rằng để cố kìm nén cơn tức giận,nước mắt phương chảy xuống rồi em quay ngoắt chân chạy luôn ra khỏi phòng

Cả cánh đàn ông nhà em lao vào cào xé đá đầm tôi,tôi biết là tôi bây giờ có giải thích thế nào đi chăng nữa thì họ cũng chẳng tin những lời tôi nói cả,mẹ em thì nằm khóc huhu trên giường,giờ tôi mới biết tại sao bố mẹ em lại giữ tôi ở lại? Tại sao bố mẹ em lại giữ họ hàng ở lại? Để họ hàng nhà em chứng kiến được cái cảnh này,để họ hàng nhà em biết tôi là một thằng đểu,để họ hàng nhà em khuyên nhủ em bỏ tôi lấy thằng nhà giàu kia.

tôi nằm vật ra sàn nhà,mặc kệ cho họ đánh chửi,tại tôi ngu nên mới mặc lừ kể của bố mẹ em,tại tôi ngu hết.

Họ đánh chán chê xong cũng đuổi tôi khỏi nhà,chắc cũng có thám nghĩ “sao không báo công an bắt tôi,thì tôi sẽ vô tù một gông” nhưng bố mẹ em còn xảo quyệt hơn nhiều,bố mẹ em biết phương yêu tôi nên cũng sẽ khó có thể tin những việc xảy ra,nên bố mẹ em không kiện tôi mà để làm mọi nhữ bắt phương phải bỏ tôi để lấy con đại gia,để bố mẹ em có nhiều tiền hơn

tôi như thằng mất hồn phóng xe chậm chậm trên con đường vắng ngắt,tôi đã đánh mất lòng tin ở em,đầu óc đang rất rối bời,em có thể tin tôi được không,nếu em mà không tin tôi thì chắc có lẽ tôi và em sẽ mất nhau mãi mãi

Tôi thật sự sợ người đàn bà kia rồi,danh dự của bà ta để đi đâu hử,sao có thể bỏ cả danh dự của mình,để lấy một chữ “tiền” khỏa thân trước mặt tôi haha nực cười....

Một người đàn bà hơn 35 tuổi,thân hình vẫn còn rất cân đối,ngực bà ta vẫn tròn,bụng cũng chẳng có một tí mỡ nào,sở hữu một thật hình đẹp như vậy mà tầm hồn thì....

Nếu giờ mà kiện tôi,ra tòa chắc tôi cũng không thể chối được trách nhiệm này,dù gì tôi cũng là người bị oan nhưng mấy chục người nhìn thấy vậy chả nhẽ tôi lại chống được hay sao

Phải tìm phương,đúng rồi phải tìm phương,phải tìm phương để giải thích cho em hiểu.

Tôi bỏ những suy nghĩ đó,phóng xe lên cầu Tìm em,không có ở đâu tôi lại phóng xe loanh quanh hết chỗ này tới chỗ kia tìm em,điện thoại rung lên,tôi dừng xe rút điện thoại ghe máy,thằng dừng gọi.

-êu giúp tao_tôi nói.

-giúp gì.

-mẹ em phương mất tích rồi.

-tao tìm được nè mày tới quán ... Đi,phương nhà mày đang nốc rượu ở đây nè.

Tôi tắt máy phóng xe tới quán ... Em uống rượu sao,em đâu có biết uống rượu đâu,sao lại phải hành hạ bản thân mình như vậy...

đến quán ... Tôi dừng xe ở ngoài quán,chạy vào trong ngó nghiêng thì thấy cánh tay của thằng dừng vẫy vẫy,tôi chạy lại bàn nó....nó và em thảo đang ở đây,bọn nó đi ăn nên mới gặp được phương,nếu hôm nay không có bọn nó không biết sẽ ra sao

Phương đang ngực đầu xuống bàn,chắc em say quá rồi.

-phương nhà mày nốc hết nửa lít rượu,tao ngăn mãi không được,có chuyện gì à.

-không có gì,cảm ơn mày,tao đưa phương về đây_từ đợt chơi với nó đến giờ đây là lần đầu tiên tôi “cảm ơn” nó.

-ừ thôi kút nhanh.

Tôi bế em lên tay đi ra khỏi cửa,mấy người trong quán nhìn tôi ánh mắt nhìn một thằng sở Khanh không bằng.

Ra đến chỗ dựng xe,đặt em ngồi lên xe cẩn thận,rồi tôi ngồi lên trước nổ máy phóng đi,một tay lái một tay vòng ra sau giữ em cho em khỏi ngã.

thỉnh thoảng em lại nôn ra áo tôi,tôi mặc kệ bẩn,cái quan trọng là có thể đưa em về nhà tôi an toàn.

Nếu hôm nay không phải có thằng dừng báo cho tôi,thì em sẽ ra sao đây,thanh niên bây giờ nguy hiểm lắm,hay lợi dụng lắm

Đưa em về tới nhà,dừng xe xuống mở cổng,tôi lỡ tay quên giữ em làm em ngã lăn ra đường quần áo bẩn hết.

Mở cửa cổng xong,một tay luồn sau lưng em,một tay luồn vào hai trên em,bế em lên rồi đi vào nhà,bế em lên phòng tôi,tôi đặt em xuống giường,bật quạt lên cho em mát.

Miệng em gọi tên tôi liên hồi “hải ơi,hải ơi sao anh lại làm vậy” những câu này được nói liên hồi tự miệng em.

Tội nghiệp em chỉ vì tôi ngu,nên mới để em chịu khổ,haizz người đau khổ nhất ở cái cuộc chơi của mẹ em là phương.

Xuống phòng chị lục tủ lấy bộ quần áo ở nhà của chị ,chạy ra sân rửa xe vào sân rồi khóa cửa lại.

Chị tôi mà có nhà có phải tốt không,sẽ nhờ chị tôi thay đồ hộ em.

Tôi cầm bộ quần áo lên phòng thay cho em,tâm trạng tôi đang rất rối bời nên không để ý tới mấy thứ đó đâu.

mải chăm sóc em quá quên bản thân,người tôi bốc mùi lên khủng khiếp,lục tục tìm cái quần đùi với cái áo cộc rồi ra giường ngồi cạnh em.

Lấy tay vuốt nhẹ má em,tóc em,chỉ tại mình mà em lại phải khổ như vậy,liệu sau em tỉnh lại em có tức giận và cho tôi vài bạt tai không.

Liệu tôi giải thích cho em,em có chịu tin tôi không.
đầu óc tôi rối tung lên,không biết phải giải thích như thế nào để cho em hiểu.
tôi lẩm bẩm chữ cuộc đời mình “ĐM CUỘC ĐỜI”

36. Chap 35

chap 35:

9h tối phương khê cửa mình rồi tỉnh dậy,em mở mắt nhìn thấy tôi,rồi bật dậy ngồi nhìn tôi với ánh mắt lạnh băng,mặt em đỏ lừ lên vì tức giận

-đồ đáng ghét _phương giờ tay lên định tát tôi nhưng một thứ gì đó giữ bàn tay em lại.

nếu em nghĩ tôi làm chuyện đó với mẹ em thì em phải cho tôi vài cái tát chứ,sao em định tát tôi rồi lại thôi,tuy em đang rất tức giận nhưng em vẫn thương tôi,em vẫn có một chút tin tưởng tôi không làm chuyện đó

phương tính chạy nhưng bị tôi ôm chặt lại,em giãy nảy lên cố gắng thoát khỏi vòng tay tôi.

-ghe anh giải thích đã.

-bỏ...ra..huhu..bỏ tay ra huhu _phương bật khóc,em vẫn vùng vằng cố gắng thoát khỏi vòng tay tôi.

-anh bị oan mà,ghe anh giải thích đi mà.

-tôi nhìn thấy hết rồi hức mà anh hức lại còn bảo oan hả huhu.

-VẬY EM THỬ NGHĨ ĐI ANH BỊ NGU À MÀ DÁM LÀM CÁI CHO ĐÓ Ở NGAY NHÀ EM,TÍNH CÁCH ANH THẾ NÀO EM KHÔNG HIỂU À _tôi tức giận hét lên,chắc chị tôi ở dưới nhà cũng ghe thấy rồi,nhưng chị để bọn tôi tự giải quyết.

-hức...vậy..anh..giải thích đi hức _phương nhìn tôi,chắc em vẫn còn tin tưởng tôi,nên em mới cho tôi được giải thích.

Tôi kéo em ngồi xuống giường,em vẫn khóc thỉnh thoảng em lại lấy tay quệt nước mắt,mấy lần tôi định giờ tay quệt nước mắt giúp em nhưng chưa sờ được vào phương đã hất ra

-hức..anh..nói..đi..hay hức hông..nói được.

Tôi kể lại diễn biến lúc ở nhà em,từ lúc bố em mở cửa tới lúc bị họ hàng nhà em hội đồng.kể tất tần tật lại cho em.

Phương ghe xong thì im lặng một lúc lâu,chắc em đang suy nghĩ,thỉnh thoảng em nấc lên ghe những tiếng nấc ghen của em mà lòng tôi xót xa,tôi muốn ôm em lắm nhưng sợ em nổi giận lên,lại như lúc này thì mệt

-em không tin anh à.

-không biết _phương lắc đầu nói.

-haizzz _tôi thở dài rồi nằm vật ra giường,đến nước này thì tôi cũng chịu rồi,em không tin tôi làm tôi thấy buồn ghê gớm người mình yêu thương nhất lại không tin mình

Mà em không tin là đúng rồi,nhìn cái cảnh tượng kia đến tôi còn chả tin được,huống gì là em,mà người đó còn lại mẹ em nữa

Không lẽ tình cảm của tôi và phương chấm dứt tại đây sao,tôi biết phương vẫn yêu tôi,nhưng dù em yêu tôi đến mấy nhưng em cũng không thể chấp nhận được một thằng đã dám làm chuyện đó với mẹ mình,dù là tôi bị oan nhưng giờ biết kêu ai đây.

Tôi không muốn mất em,tôi muốn tình yêu chúng tôi sẽ lâu hơn,à không là mãi mãi,chúng tôi mới yêu nhau chưa tới một năm mà sao ông trời lại đối xử với tôi như vậy,hết lấy đi bố mẹ tôi không lẽ giờ ông tính lấy nốt luôn người yêu tôi hay sao.

Tôi nhìn phương với ánh mắt buồn rầu,em cũng đang nhìn tôi,chắc em cũng đang suy nghĩ,em đang đau khổ xem nên tin tôi người yêu em,hay là tin tới cái việc lúc trưa.

-cho em thời gian suy nghĩ nhé anh.

-ừ.

Em gọi tôi bằng anh là tôi biết em đã hơi tin tôi rồi.

-nhìn tới cảnh tượng lúc trưa....._phương im lặng chắc em không nói được câu đó.

phương lại bật khóc,nước mắt em lại lăn dài trên má,em rất hay khóc mà người làm cho em khóc là tôi

Tôi ngồi dậy ôm em vào lòng,em áp mặt lên vai tôi khóc nức nở

Thấy thương em thật nhiều,nếu em có thể tin tưởng tôi,tôi và em lại trở lại như những lúc đầu,thì tôi sẽ ăn kiêng,mỗi bữa ăn hai bát.

Tôi nâng nhẹ cầm em lên,bốn mắt chạm nhau,mắt phương nhắm lại,phương chịu cho tôi hôn,là tôi biết em đã tin tưởng tôi.

Hai đôi môi nóng bỏng từ từ chạm vào nhau,môi em mỏng,môi em ngọt,những giọt nước mắt cứ chảy vào miệng tôi,à không tôi cũng không biết nó chảy vào miệng ai nữa,tôi chỉ biết nước mắt em chảy rất nhiều vị ngọt từ đôi môi em không thể xóa bỏ được vị hơi mặn mặn từ những giọt nước mắt.

Tôi ôm chặt lấy em hơn,lưỡi tôi lại lỏn len tách nhẹ hai môi em,lưỡi chạm lưỡi nụ hôn quá ngọt ngào và nồng cháy.

rơi môi phương,phương vẫn nhìn tôi khóc nức nở,em khóc vì đau đớn hay là hạnh phúc.

-tin anh đi,anh không làm chuyện đó đâu,anh bị hại thật mà.

-huhu hức em tin anh mà huhu _Phương ôm chặt lấy tôi.

-nín đi khóc xuốt rồi_tôi vỗ vai em an ủi.

-dạ hức.

-cầm được uống rượu nữa biết chưa,nếu hôm nay mà không có thằng dũng báo cho anh thì phải làm sao,thanh niên giờ hay lợi dụng lắm

-dạ em hứa từ giờ không uống hức rượu nữa.

Phương đã nín khóc nhưng thỉnh thoảng em vẫn nấc gợn.

Chuông điện thoại của phương vang lên,phương với tay lấy điện thoại ở đầu giường,em lưỡng lự một chút rồi ghe máy.

-dạ con ghe.

-hôm nay con ở nhà bạn mai thì con về.

-vâng.

phương vứt điện thoại ở đầu giường rồi lại vòng tay ra sau lưng tôi ôm chặt tôi tiếp.

-anh,em đói.

-để anh xuống xem có gì không anh mang lên cho.

-vâng hihi.

Tôi bước xuống giường đi xuống bếp xem có gì nấu cho em không,mở nồi cơm ra thấy vẫn còn cơm,rang cơm cho em ăn vậy.

loay hoay mất 15p mới xong được bát cơm rang lẫn trứng,xúc thì ăn thử thì cũng tạm tạm.

Mang lên phòng cho em,bước chân lên cầu thang thật nhẹ,sợ chị thức giấc.

Mở cửa phòng ra thì thấy em đang sắp xếp lại lại đồ đạc cho tôi.

tôi đi lại giường ngồi xuống giường,phương cũng đi lại giường ngồi cạnh tôi em nói.

-chị huyền thay đồ cho em hả anh.

-không anh thay.

-hả_phương đỏ mặt nói.

-đăng nào anh chả được nhìn,coi như ửng trước.

-ứng cái đầu anh_phương lấy ngón tay chọc nhẹ vào giữa trán tôi.

-thôi ăn đi.

-đút cho em đi.

Ừ thì cũng chiều em,đút từng miếng cho em ăn,em ăn một miếng tôi lại xúc hai miếng ăn,phương ăn chậm như mèo.

ăn xong bát cơm tôi mang xuống bếp để đấy,cho chị tôi xáng mai rửa.

lên phòng hai đứa ôm nhau ngủ,mà phòng tôi lại không có điều hòa,có mỗi cái quạt nên hơi nóng,nhưng kệ,được ôm em nóng đến mấy tôi cũng chịu.

tôi và phương lại trở lại như lúc trước rồi,cảm giác thật tuyệt vời khi được người yêu mình tin tưởng.

Ngày mai có một cơn bão đang đón chờ tôi....

37. Chap 36

chap 36:

thức dậy vào khoảng tầm 4h30,mở ti hí mắt ra xem,thấy phương đang lấy tay vuốt tóc tôi,thỉnh thoảng lại nhéo nhẹ má,tai,mũi,miệng tôi,tay phương áp vào má tôi em nhẹ nhàng mơn trớn má tôi bằng ngón tay cái của mình

Bàn tay em mềm mại như bông,những ngón tay man mát của em cứ nhẹ nhàng chạm vào da thịt tôi

-dậy đưa em đi ăn xáng_phương lay lay người tôi.

-tí nữa.

-dậy nhanh,em đói rồi.

bật dậy đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt,thay quần áo xong bước ra ngoài.

phương đang ngồi trên giường nghịch điện thoại tôi,điện thoại cũng chả có tin nhắn của đứa con gái nào khác nên không lo,à cũng có tin nhắn của 191 em mở lên mà đọc,mà phương cũng không đọc tin nhắn của tôi bao giờ.

-đi.

-vâng hihi.

-mà không đánh răng à.

-có em đánh rồi mà.

-không có bài chải cũng đánh được à,lấy móng tay đánh à.

-em dùng bàn chải của anh mà

-à ừ thôi đi.

Nắm tay em đi xuống nhà thì thấy chị tôi đang ở dưới nhà ngồi xem ti vi,thấy chị tôi em cúi đầu lễ phép chào.

hôm qua chắc chị tôi cũng biết chúng tôi cãi nhau rồi,tôi nghiệp chị làm chị mất ngủ.

Đưa phương đi ăn phở,rồi chở em về nhà,tôi đã quá sai lầm khi trở em về nhà,tại sao lúc đó tôi không giữ em lại nhỉ,mẹ kiếp lúc cần thông minh thì không có,lúc không cần thì cứ có,đúng là cuộc đời

9h30 sáng,điện thoại thoại tôi đổ chuông,tôi vẫn nhè in câu nói của bác hậu trong đầu,đến giờ tôi nghĩ lại câu nói đó tôi vẫn thấy hãi

-dạ cháu ghe.

-cháu tới bệnh viện ... Phòng ... Đi.

-dạ có chuyện....chuyện gì vậy__tôi ấp úng nói.

-phương nó cắt tay tử tử__bác hậu bật khóc nói.

câu nói như sét đánh bên tai,điện thoại tôi rơi bụp xuống đất.

Tôi lao xuống nhà như điên rất xe phóng như dồ đến bệnh viện.

tại sao em phải làm vậy,lúc sáng gặp vẫn thấy vui vẻ vậy mà sao chỉ hơn 2 tiếng đồng hồ mọi chuyện lại xảy ra thế này.

Tôi đảm bảo chuyện này là tại bố mẹ nuôi em hết,Cầu mong em không sao,nếu em mà có mệnh hệ gì tôi thề sẽ giết chết bố mẹ nuôi em để trả thù cho em.

đến bệnh viện tôi chạy như điên lên phòng tới phòng thấy bác hậu đang ngồi ở ghế tôi chạy lại chỗ bác hỏi.

-phương....phương...có sao không bác.

-không sao đâu cháu,may mà đưa cấp cứu kịp thời.

-tại sao..tại sao phương lại phải như vậy.

-sáng nay lúc cháu đưa phương về được một lúc thì phương với bố mẹ bắt đầu to tiếng với nhau,bố mẹ phương bắt nó phải lấy thang trung(thang nhà giàu mà tôi nói ở mấy chap trước đó) nếu nó mà không lấy thì bố mẹ nó sẽ kiện cháu vì tội hiếp dâm....

-cháu không làm chuyện đó đâu.

-bác biết cháu không làm chuyện đó,phương nó khóc lóc xin bố mẹ đừng kiện cháu,bố mẹ nó nhất quyết không chịu nên phương chạy vào bếp lấy dao tự cắt tay mình.

-cháu vào thăm phương đi.

-vâng.

Tôi mở cửa bước vào phòng,thấy bố mẹ em cũng đang ở trong,mẹ em thì khóc lóc cạnh giường con,còn bố em thì ngồi ở ghế.

bố mẹ em nhìn thấy tôi thì mặt hơi sờ sợ,chắc là do lúc đó mặt tôi dữ quá,rồi bố mẹ em đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi ngồi ghế đặt cạnh ở giường,phương đang nằm trên giường bệnh với bộ quần áo của bệnh viện,môi em nhợt nhạt,tôi ngực đầu vào ngực em nước mắt của tôi chảy ra những giọt nước mắt đau khổ cứ rơi ướt hết áo em.

từ ngày yêu em chưa bao giờ tôi phải rút nước mắt vì em,hôm nay là lần đầu tiên tôi rút nước mắt vì em.

Tại sao em lại phải hi sinh cho tôi làm gì,tha tôi vô tù bóc lột còn hơn thấy cảnh em nằm trên giường trắng,nhỡ em bị sao....Thì tôi biết làm sao,em mà có mệnh hệ gì thì tôi sống ở trên đời làm gì nữa.

Tôi và phương đã hòa làm một, trái tim đã chung một nhịp đập, một trong hai người mà có mệnh hệ gì thì người còn lại chắc chắn không sống được.

tôi chưa bao giờ làm được việc gì cho em, đến mua cái áo khoác tặng em giữa mùa đông cũng không có tiền mà em cái gì cũng hi sinh cho tôi, tại sao em lại ngốc vậy chứ.

em làm như vậy, thì bố mẹ em có bắt em phải lấy thằng kia nữa không hả, nhờ may sự hi sinh của em là vô ích thì sao

một bàn tay đặt lên vai tôi vỗ nhẹ vai tôi an ủi tôi, tôi ngược mặt lên xem bàn tay đó của ai, là của bác hậu, bác cũng đang đứng cạnh tôi và cũng đang rút nước mắt.

-phương không sao đâu, cháu đừng lo.

-dạ.

ngày hôm sau, tôi vẫn ngồi cạnh giường phương, tôi không muốn rời xa em lúc này, tôi muốn lúc nào em tỉnh dậy em nhìn thấy tôi..

Phương khẽ tựa mình rồi tỉnh dậy, mắt em dần dần mở ra.

-em em có sao không.

-em....hông..anh...anh.

-nằm im đi đừng nói gì hết để anh đi gọi bác sĩ.

Tôi chạy ra khỏi phòng đi gọi bác sĩ tới, tôi và 1 bác sĩ nữ đi vào phòng, thấy mẹ em đang khóc lóc xin lỗi em, và hứa sẽ không bắt em lấy thằng kia nữa.

lúc đầu tôi cứ tưởng mẹ em không thương yêu em, thì ra là tôi đã lầm mẹ em cũng thương em rất nhiều.

Cầu mong mẹ em giữ đúng lời hứa của mình, đừng bắt em phải lấy thằng kia nữa, đừng làm tôi và em phải chịu mọi đau khổ dày vò nữa.

Bác sĩ nữ kia lấy cái gì nhỉ, quên mất tên rồi, hay quên quá, để ở bên ngực trái của em một lúc rồi nói.

-sức khỏe của cháu tốt hơn lúc trước rồi, đừng làm cháu phải suy nghĩ gì nhé.

-dạ cảm ơn bác sĩ

Nói xong bà bác sĩ đi ra khỏi phòng, mẹ em vẫn ngồi cạnh em khóc lóc.

-con mau khỏi nha, mẹ không bắt con lấy trung nữa đâu _tiếng khóc của mẹ em vang khắp phòng.

-mẹ...mẹ...về..nghỉ..đi _phương cố gắng nói.

-không mẹ phải ở đây chăm con.

-bà về nhà nghỉ đi ở đây có tôi là được rồi _bác hậu nói.

bác hậu ngồi bảo mẹ phương một lúc thì bố mẹ nuôi em mới chịu về, trong phòng còn lại tôi và bác hậu.

-bác về lấy ít đồ cho phương, cháu ở đây nhé.

-dạ vâng

Bác hậu đi khỏi, tôi lại ghé đặt cạnh giường em ngồi, tôi lại ngực đầu vô ngực em khóc.

-anh..nín đi em hông sao đâu.

-sao em lại phải làm như vậy hả, nhờ em bị gì thì sao hả, em không nghĩ tới anh à.

-nếu em không làm..như vậy..mẹ em sẽ kiện anh, em không muốn anh chịu khổ đâu _phương thều thào nói.

-em ác lắm, không chịu nghĩ cho anh gì hết _tôi tức giận nên lỗ mồm nói.

thấy phương im lặng tôi ngược đầu lên xem,thấy nước mắt em đang lăn dài trên má,tôi lại ngu thêm lần nữa rồi,tôi xuất ngày làm em khóc,“tự mày nghĩ đi,phương ở bên mày,mày lúc nào cũng làm em chịu khổ,vậy mà em vẫn ở bên mày không rời xa mày ,em hi sinh cho mày không đòi hỏi mày một thứ gì cả,chỉ cần mày luôn bên em yêu em,thì tại sao mày giám nói em ác à thằng ngu kia”

-nín đi mà_tôi lấy tay quệt nước mắt giúp em.

-huhu anh đừng khóc nữa mà huhu.

-nín đi,anh không khóc nữa,ngoan_tôi hôn lên mắt em để cảm nhận những giọt nước mắt mặn mặn kia.

-dạ.

-em nghỉ đi,đừng khóc nữa.

-em sẽ khỏe lại thôi,anh đừng lo.

-ừ nghỉ đi.

Phương dần dần chìm vào giấc ngủ,may là em không sao nếu em mà bị gì thì chắc tôi điên mất....

nếu không có sự hi sinh của phương chắc tôi giờ đang ở tù bóc lịch rồi,những gì em làm cho tôi,tôi sẽ nhớ mãi..... Cảm ơn em vì tất cả

38. Chap 37

chap 37:

sức khỏe của phương đã được hồi phục dần dần,nhưng em vẫn phải ở viện thêm vài hôm nữa chắc bệnh viện lại giữ em lại vài hôm để lấy thêm tiền đây mà.

Bố mẹ em giờ không bắt em lấy thằng kia nữa ,bây giờ em được quyền chọn người mình thích,tôi cứ tưởng bố mẹ em không thương em thì ra là cũng thương con cái ghê,sự hi sinh của em đã được đáp lại

phương thì búng lăm,mỗi lần bảo em ăn cháo là em đều cãi không ăn,hoặc ăn vài miếng rồi thôi,đến khi tôi phải dùng bạo lực em mới ăn.

dạo này phải nghỉ làm để trông em,khéo mất việc như chơi.

-anh mệt hả,dạo này thấy người anh xanh xao lăm_lần tay phương mát lạnh,mềm mại đặt trên trán tôi,ầu yếm vuốt ve khuôn mặt tôi,bằng đầu ngón cái của mình.

-chắc hơi mệt thôi.

Dạo này thấy cũng hơi mệt,chắc là do thức thâu đêm liên tiếp mấy ngày,cái thời vẫn còn nghiện game thức cả đêm chơi game,xăng đi học vẫn bay nhảy được,vậy mà bây giờ có mấy ngày không ngủ đã thế này rồi.

-chả chịu lo cho bản thân mình cả.

-ừ.

-anh đi ngủ đi.

-ừ.

Tôi bước lại cái giường nhỏ nhỏ cho người thân nằm,vừa đặt lưng xuống thì phương nói.

-lên đây nằm cạnh em nè hihi

-vậy lúc nào đói,hay khát nước gọi anh nha.

-vâng.

Tôi ra giường em đặt lưng xuống ngủ,không giám ôm em sợ tí bác hậu hay ai vào nhìn thấy thì ngại chết,từ ngày em vào viện tới giờ chưa ôm em lần nào.

Cái giường cũng vừa vừa,nên hai người nằm vẫn đủ.

phương hát mấy bài tiếng anh nhẹ nhàng chắc em hát cho tôi dễ ngủ đây mà,nằm ghe em hát một lúc tôi cũng dần dần chìm vào giấc ngủ....

Hôm nay bác hậu thì bận về quê nhà có giỗ,bố mẹ em cũng bận nốt,hẹn nhau có việc hay sao mà ai cũng bận vào ngày hôm nay.

phòng bệnh thì có mỗi mình tôi với phương,hai đứa im lặng không ai nói gì,nhiều khi im lặng cũng tốt

4h chiều mang chậu nước với cái khăn mặt để lau người cho em,cái tay em cắt đó vẫn còn hơi đau,mà lau người mỗi một bên tay thì rất khó.

Mấy hôm em ở viện người lau người cho em thì có mỗi mình tôi,chắc bác hậu và bố mẹ em cũng biết sau này chúng tôi lấy nhau nên cũng kệ.

Phương lúc đầu thì mặt đỏ như gấc,cứ đòi bác hậu lau cho,nhưng bác hậu giờ đó toàn về nhà nấu cháo rồi,bố mẹ em cũng lượn nốt nên chỉ còn mình tôi.

Từ ngày việc kia xảy ra,phương chắc em cũng coi tôi như một người “chồng” rồi,nên em cũng chả dấu diếm gì nữa,nhưng hai đứa vẫn chưa làm việc đó nhé.

Lau người xong cho phương,tôi mang cái khăn mặt đi giặt rồi treo lên phơi.

-đói chưa _tôi ngồi cạnh giường nói.

-chưa,không ăn cháo nữa đâu,ngán lắm.

-vậy ăn gì.

-bánh mì đi hihi.

-ừ vậy cũng được,để anh đi mua.

Tôi ra quán gần bệnh viện mua hai cái bánh mì rồi đi lên phòng,đưa em một cái tôi một cái,hai đứa ngồi ăn.

Tôi ăn hết cái bánh mì thì em mới hết nửa cái ăn chậm dễ sợ.

điện thoại tôi đổ chuông,thằng dũng gọi.

-alo.

-ra quán đề.

-có gì hót.

-nhanh lên.

-à ừ đợi tí.

tôi mà đi thì ai trông phương đây,mà ghe giọng thằng dũng thấy hơi buồn buồn chắc gặp chuyện gì rồi,đành đi vậy.

-anh đi ra đây một lúc nhẹ,thằng dũng chắc nó gặp chuyện gì rồi.

-vâng,cảm được uống nhiều rượu đó.

-biết rồi.

Tôi hôn nhẹ lên bờ môi kia,rất nhẹ tựa như một cơn gió thoảng qua,rồi bước ra khỏi phòng luôn

Từ ngày em vào viện chưa được hôn em bao giờ,chán quá.

Ra tới quán ... dựng xe rồi đi vào quán thấy thằng dũng đang ngồi nốc rượu ở trong,không biết lại thất tình hay gì nữa đây, đi lại bàn nó,kéo ghế ngồi xuống.

-có chuyện gì thế.

Tôi lấy chai rượu để ở bàn rót vào chén rồi cho lên miệng uống.

-buồn quá mày ạ.

-buồn thì ra nhà vệ sinh,nói tao làm gì,thằng vô duyên.

-vừa này,tao không kiềm chế được bản thân,tao suýt làm chuyện đấy với em thảo,may mà em thảo đẩy tao ra

-có thể mà cũng buồn,rảnh à

thằng này nhiều lúc làm tôi ức chế,có phải chia tay hay gì đâu mà nó kêu buồn,không lo mà đi xin lỗi người yêu lại còn ra đây uống rượu.

-chả buồn à,thảo giận tao mấy chục phút rồi.

-không lo đi xin lỗi còn ra đây uống rượu à.

-phải uống cho say,xin lỗi mới dễ.

Hai thằng ngồi nhậu nhết một lúc thì thằng đứng nó say,gọi phục ra tính tiền thì thằng đứng chả trước rồi.

Ra hỏi bảo vệ thì biết là nó không đi xe,rồi nó ra xe tôi,vật vã mãi mới cho nó ngồi được lên xe.

Tôi nhảy lên đề ga phóng đi,một tay lái một tay giữ nó vật vã quá,mà người nó thì lại nặng

Tôi đưa tôi tới nhà thảo,dừng xe trước cổng bấm chuông đứng một lúc thì thảo chạy ra.

-thằng đứng nhà bà nè,mang nó vào đi.

-kệ anh ý,mang tới nhà tôi làm gì.

Tôi không nói gì vứt thằng đứng nằm ra đường,rồi đề xe phóng đi,người yêu nó mà thấy nó nằm ở đường chắc chắn mang vào nhà thôi,dù có giận đi chăng nữa.

Phóng xe tới bệnh viện,lên phòng phương thì thấy em đang nằm nghịch điện thoại tôi ngồi vào ghế đặt cạnh giường em.

-không ngủ à_tôi hỏi.

-em đợi anh rồi mới ngủ hihi.

-vậy ngủ đi.

tôi nằm xuống giường,một tay đặt lên bụng em,còn tay kia thì để em gối đầu lên,hai đứa chìm vào giấc ngủ.

Hôm nay phương được ra viện,đưa em về nhà ngồi chơi với em một lúc thì tôi cũng về.

Trên đường tôi nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ.

-alo.

-chú là hải à_giọng của một người đàn ông.

-phải là tôi,anh là ai.

-anh là trung nè,gặp mặt được không.

-gặp làm gì cơ.

-nói chuyện thôi.

-địa điểm đi anh.

-quán cà phê nhé,giờ qua luôn nhé.

-em không biết quán ý,hay ra quán ... Đi_quán này là của nhà thằng dũng,có anh dương với thằng dũng ở đây đỡ lo hơn.

-ok giờ qua luôn nhé

-ừ giờ em qua luôn.

nó hẹn gặp tôi làm gì nhỉ,tôi với nó làm gì có gì để nói chuyện với nhau đâu nhỉ,hay là nó muốn dành phương từ tay tôi.

Tới quán cafe nhà thằng dũng tôi bước vào thì thấy thằng trung ngồi đó rồi,tôi bước lại bàn nó.

-chào anh_tôi chìa bắt tay nó,nó hơi ngạc nhiên tí nhưng cũng chia tay ra.

-ngồi đi,em uống gì.

-cafe đi.

nó gọi con phục vụ mang cốc cafe ra.

Thằng dũng vs em thảo cũng ở đây,nó nhìn tôi ngạc nhiên,tôi cũng nhìn lại nó rồi quay mặt đi tỏ vẻ như không quen biết,chắc nó cũng tự hiểu được ra chuyện gì rồi

Phục vụ mang cốc cafe,tôi uống ngụm rồi đặt xuống.

-anh gọi tôi ra đây có chuyện gì không.

-à,không có gì chỉ là anh muốn chú nhường phương lại cho anh.

-sao tôi lại phải nhường cho anh_lúc này tôi hơi bực rồi,nhưng vẫn giữ được bình tĩnh.

-chỉ có anh mới có thể lo cho phương thôi

Thằng này nó hơi bị ảo tượng sức mạnh “nhường phương lại cho anh”nó nói rất nhẹ nhàng,ừ thì nó là con đại gia,nói cách khác là ăn bám ra đình(ghe phương nói vậy) tương lai nó xáng vời vời

còn tôi là thằng phụ hồ,đồng tiền kiếm được ra bằng mồ hôi nước mắt,nói cách khác là tôi nghèo nhưng dù nghèo tôi cũng lo được cho em không để cho em khổ là được rồi ,nhà tôi cũng có rồi(cái nhà tôi đang ở đó,3tầng đủ để cho em sống thoải mái).

-nhường phương cho anh,phương thích ai là quyền của phương,tôi làm gì có quyền nhường phương cho ai.

-chú bỏ phương,anh tán là được liền.

-thôi tôi về đây,tôi không thừa thời gian để nói chuyện với anh.

tôi đứng dậy bước ra khỏi quán,vừa phóng xe tôi vừa thấy tức cái câu “nhường phương lại cho anh” đến bây giờ nhớ lại vẫn thấy cay.

mà tôi cũng hơi sợ sợ,sợ nó gọi người oánh tôi thật,người tôi thì cò chịu nào được kim loại...

Nhưng thằng này nó cũng lành,nó không gọi người đánh tôi,mà để tôi được yên ổn sống với phương,nó cũng chơi đẹp,chỉ là cách nói chuyện của nó làm tôi bực mình

39. Chap 38

chap 38:

Khoảng 2tuần sau sức khỏe của phương đã trở lại như cũ,ngày hôm nay tôi vừa vui lại vừa buồn,vui vì em đã tìm được mẹ ruột của mình,buồn vì tôi sắp phải xa em

nghe hè năm nay có bao nhiêu sóng gió dành cho tôi và phương,hết biến cố này đến biến cố khác

tôi tính đưa phương về quê nội chơi,nhưng mà lại gặp mấy cái chuyện này đành phải bỏ ý định về quê,lỡ hẹn với tụi bạn tôi cũng cảm thấy hơi áy náy.

Xáng nay,tôi về quê ngoại dự đám giỗ của ông ngoại tôi.

2h chiều tôi đang nằm trên võng đặt ở ngoài vườn nhà ông tôi,điện thoại đổ chuông là phương gọi.

-anh ghe.

-anh ơi,hức.

Em khóc,ai làm gì em à,hay bố mẹ em lại làm gì em.

-có chuyện gì thế?sao em khóc vậy?bố mẹ em làm gì em à?

-không hức mẹ em đến tìm em.

-là sao.

-mẹ ruột em đến tìm em hức.

-HẢ,sao sao em biết đó là mẹ ruột em.

sau đây tôi viết lại lời kể của em,và thêm chút lời kể của bác hậu để cho mọi người dễ hiểu

Đây là lời kể của bác hậu,Bố mẹ nuôi của phương nhận phương ở một trại trẻ mồ côi,khi em còn rất bé,ở cổ của em đeo một cái vòng cổ(vòng gì tôi cũng không biết,vì chưa được nhìn thấy) có ai thắc mắc là tại sao bác hậu lại biết chuyện này thì tôi nói luôn là bác hậu làm giúp việc ở nhà em từ rất sớm ,bác hậu kể với tôi từ lâu rồi nhè không mọi người lại thắc mắc

Phương ghét đeo dây chuyền nên em đã để vào cái hộp Và cất cẩn thận,nên tôi cũng không biết là em có cái dây chuyền này.

lời kể của phương:

Hôm nay mẹ em tới tìm em,ghe em kể lại là mẹ em lúc trước đã bỏ em ở cổng của trại trẻ mồ côi,còn cái việc mẹ em tìm thế nào được em thì tôi không biết.

Ngồi ở dưới phòng khách nói chuyện,mẹ em đoán được là phương có cái vòng cổ đó,và mẹ em cũng có cái vòng cổ giống ý hệt em.

Phương chắc chắn đó là mẹ ruột em bởi vì ngoài bố mẹ,bác hậu ra thì không ai biết em có cái vòng cổ này.

Với mẹ em đưa cho em xem cái ảnh em và bố mẹ ruột của em chụp,ghe em nói là cái ảnh đã rất cũ rồi chắc chụp từ lâu lắm rồi

Ghe có phải hơi ảo đúng không,nhưng ai tin thì tin.

-giờ em phải làm sao đây hức.

-em ghét mẹ em à.

-không hức.

-vậy thì nhận đi,đó là mẹ ruột của em mà.

-nhưng hức mẹ em nói,em phải lên Với mẹ hức,em không muốn xa anh đâu.

tôi im lặng một lúc,nếu em mà nhận mẹ em thì em phải rời xa tôi để lên thành phố Để sống cùng mẹ em,mẹ em có công việc ở đó nên không chuyển nhà được.

Nhưng mà nếu tại tôi mà em không nhận mẹ em thì không được,tôi không được ích kỉ như vậy,tôi đã mất bố mẹ của mình nên tôi có thể hiểu được cảm giác.

Mà giờ đây mẹ ruột của phương vẫn còn sống,và đi tìm em,mẹ ruột mình vẫn còn sống mà không nhận thì còn đau khổ hơn là bố mẹ mất.

-mẹ ruột em mà,em cũng không thể theo anh mà bỏ mẹ em được....

-ai nói hức em bỏ mẹ em,tại em không muốn hức rời xa anh huhu...

-đằng nào anh cũng thi đại học ở 1 năm thôi chúng ta lại gặp lại nhau mà,hay coi đó là thử thách đi.

Tôi nói với giọng ghèn ghèn,nước mắt tôi trực trào ra.

-nhưng huhu...

-ghe lời anh đi.

-hức em nói mẹ em là ở đây,huhu hức nhưng mẹ hông cho,mẹ nói ở trên còn công việc hức vs mẹ muốn bù đắp cho em nữa.

-vậy bao giờ em phải đi.

-em hức không biết chắc 2 hôm nữa huhu em không muốn rời xa anh đâu.

-giờ anh về với em.

Tôi cúp máy luôn chạy vào nhà kéo tay chị tôi đi luôn,chị tôi ngơ ngác một lúc rồi cũng trèo lên xe.

Tôi đề số một phóng thật nhanh để có thể về với em,chị tôi nhắc mãi tôi mới đi chậm hơn.

Sao nghĩ hè năm nay lại mang nhiều sóng gió cho chúng tôi như vậy hả,tôi sắp phải rời xa em rồi,cảm giác ghèn ghen ở cổ họng,tôi muốn khóc nhưng tôi không thể khóc vì tôi không muốn chị tôi thấy tôi yếu đuối.

Đưa chị tôi về nhà rồi tôi phóng xe luôn qua nhà em,tôi không bấm chuông gì hết mà phóng xe luôn vào sân.

Vào trong thì thấy bố mẹ nuôi của em và một người đàn bà khoảng trên 40đang ngồi đấy chắc là mẹ ruột em rồi.

Tôi cúi chào các bác rồi chạy luôn lên phòng em,cửa phòng đóng chặt,tôi gõ cửa nhẹ nhẹ và gọi tên em,phương mở cửa ra,em ôm chầm lấy tôi và khóc nức nở,tôi đẩy em vào rồi lấy tay đóng cửa lại.

thấy em khóc tôi cũng gục đầu vào vai em khóc,mọi thứ như sụp đổ với tôi,tôi sắp phải xa em liệu tôi có chịu đựng được khi phải xa em không,1 năm 365 ngày tôi có thể chịu đựng được không.

Xa em mới có một ngày mà tôi đã nhớ em ra riết rồi hướng chỉ đây là 365 ngày.

-anh,đừng khóc nữa mà huhu.

Phương lấy tay lau nước mắt cho tôi,rồi hôn nhẹ vào mắt tôi.

-đừng khóc nữa mà huhu hức.

-ừ em nín đi,tìm được mẹ ruột của mình phải vui lên chứ.

-ạ hức,anh cũng đừng khóc nữa,em muốn mấy ngày hôm nay ở bên anh.

-thay quần áo đi,anh đưa đi chơi.

-ạ hức

phương thay quần áo rồi tôi và em xuống xin phép bố mẹ,và mẹ ruột em đi chơi.

hai ngày hôm nay tôi và phương luôn ở bên nhau,xámg đi chơi đến tối mới về,tối hai đứa ôm nhau ngủ,tôi và em ai cũng cố gắng nặn những nụ cười trên môi.

9h tối, Ngày cuối chúng tôi ở bên nhau.....

hai đứa ngồi trên giường tôi phương lại ôm tôi khóc,tôi cũng muốn khóc lắm nhưng tôi phải che chở cho em,tôi không được khóc.

-anh hức nhắm mắt lại đi.

-làm gì.

-hức cứ nhắm đi.

Tôi nhắm mắt lại theo lời em nói,em rời vòng tay ra khỏi người tôi,em tính làm gì đây hả.

Rồi em lại ôm tôi rúc đầu vô bả vai tôi.

-anh mở mắt đi.

Tôi mở mắt ra thì tôi há học mềm phương không có mảnh vải nào che thân,em rúc đầu vào vai tôi nước mắt em lại chảy tiếp.

-em..em....làm....gì...vậy.

-hức em muốn làm người đàn bà của anh.

-nhưng.....

phương áp chặt môi em vào môi tôi,tôi ứ ớ không nói được nên lời.

hai đôi môi nóng bỏng chạm vào nhau ngấu nghiến,tôi lùa lưỡi tôi xang miệng phương,phương mút chặt lấy lưỡi tôi,lưỡi chạm lưỡi nụ hôn quá ngọt ngào và nồng cháy

xin cắt cắt bỏ đoạn này.....

cuộc mây mưa đã hết,tôi và em nằm ôm nhau.

-em có hối hận không.

-dạ không,anh là người quan trọng nhất của em,em không thấy hối hận đâu.

-Xăng mai ta phải xa nhau rồi.

-dạ hức.

Phương lại bật khóc,em rúc đầu vào ngực tôi khóc nức nở.

-huhu em không muốn xa anh đâu hức.

-đừng khóc nữa,xa nhau 1 năm rồi gặp lại mà.

-dạ hức.

tôi và phương thức tới 2h để nói chuyện với nhau,sắp phải xa em rồi nên tôi không muốn ngủ,tôi nằm và sờ nắn cơ thể của em.

7h sáng chắc do hôm qua phương mệt nên em dậy muộn,tôi và phương dậy,hai đứa vào nhà tắm tắm cùng nhau,cả hai đã làm chuyện đó rồi nên chả cần phải dấu diếm gì nữa.

Tắm xong hai đứa ra phòng đứng ôm nhau,phương lại ngực đầu vào vai tôi khóc...

Tôi khẽ nâng cằm chiếc cằm bé nhỏ,đáng yêu,ngắm nhìn khuôn mặt thân thân,hàng mi ướt đầm lệ,đôi mắt trong veo to tròn ngấn ngấn nước,bờ má trắng hồng mịn màng vẫn còn vương vấn những giọt lệ.

phương nhìn tôi âu yếm,bàn tay phương nâng lên vuốt ve mái tóc tôi,em khẽ mỉm cười,một nụ cười mang vô vàn đau khổ,cảm nhận bàn tay mềm mềm của em đang vuốt ve má tôi,vuốt ve bờ môi tôi,rồi đột nhiên,một bờ môi ngọt ngào pha lẫn nước mắt cay đắng áp lên đôi môi tôi,cánh tay em mềm mại quàng qua cổ tôi,mắt em nhắm nghiền,chúng tôi lại hòa vào nhau,một nụ hôn,một nụ hôn ngọt lịm,tôi và phương hòa nhịp với nụ hôn ấy,cả hai hôn nhau rất lâu,hai cái lưỡi đá nhau,quấn lấy nhau,rồi ngọ nguậy lung tung trong miệng.

Cả hai hôn nhau trông ngây dại,hai cái lưỡi quấn chặt lấy nhau như không muốn rời,hai cái lưỡi mềm ướt quấn chặt lấy nhau.

Nụ hôn cháy bỏng,mang theo biết bao tình yêu,cay đắng.

Đôi môi nó khẽ rời môi tôi,tôi mở mắt,nhìn em,em mỉm cười,nước mắt vẫn chảy,khẽ lau đi hàng nước mắt vẫn đang còn vương trên má,bờ má em thật mềm mại láng mịn,khuôn mặt xinh đẹp và đôi mắt ướt lệ nhòa hiện lên trên đôi mắt tôi.

-em đi rồi anh nhớ phải chăm sóc tốt cho bản thân đấy.

-ừ.

-nhớ là đừng quen cô nào đấy.

-ừ.

-nhớ phải học tốt,thi đỗ đại học để chúng ta được ở bên nhau đấy.

-ừ.

-em yêu anh hức.

Phương lại ôm chầm lấy tôi,em lại nức nở khóc,thương em quá,xót xa quá.

Tôi đưa phương về nhà em rồi quay xe phóng đi luôn,tôi không muốn tiễn em ra sân bay,tôi sợ em lại nhìn thấy tôi khóc,em sẽ thương tôi và không đi nữa.

tôi và nhà nằm vật ra giường và khóc,sao nghĩ hè năm nay lại mang nhiều sóng gió cho tôi đến như vậy,kiếp trước tôi đã làm gì sai nên kiếp này tôi mới phải trả giá à..... khê quệt nước mắt,1 năm thôi,1 năm thôi hãy cố gắng học đi để được gặp em..... TẠM BIỆT EM HẸN GẶP LẠI

Có thím thắc mắc là.

tại sao ko chờ P học thêm 1n rồi chuyển ko dc ah . Bm nuôi P cứ để yên vậy cho P đi sao

Tôi trả lời luôn là Vậy thím thử nghĩ đi,bố mẹ nuôi của em thì đi du lịch cả năm nên nhường cho người mẹ ruột của phương chăm sóc cho, mà mẹ ruột của em đến nhận con chả nhẽ bố mẹ nuôi của phương không cho phương nhận bố mẹ sao.

Nếu phương ở lại 1 năm thì mẹ em làm sao,mẹ em tìm dc con mình mà không dc ở bên con thì thím nghĩ thế nào, trong chuyện có giải thích rồi mà

40. End - Do Phương Viết

chap cuối:

Từ ngày lên ... Mọi thứ đối với mình quá xa lạ,nhà mới,trường mới,phòng mới,cảm giác mệt mỏi và buồn bã khi phải xa anh.

một năm quả thật đó là con số quá lớn đối với mình,ngĩ sao khi mình mới xa anh được vài canh giờ mà mình đã thấy nhớ anh da diết rồi,liệu mình có thể chịu đựng được hết một năm hay không?

Hằng ngày đi học mình cảm giác nó quá mệt mỏi,những ánh mắt của đám con trai cứ nhìn mình từ cổng trường tới khi mình vào hần lớp,mình ghét những người nhìn mình với ánh mắt đó,mình chỉ muốn mỗi anh hải được ngắm mình,không muốn cho những người khác nhìn mình,nhưng dù có ghét tới cỡ nào mình cũng không cấm được họ cả.

trường mới mình có nhiều vệ tinh hơn trường cũ,ngày nào đi học mình cũng cảm thấy mệt mỏi với bọn họ,họ vào lớp tặng hoa viết thư tặng mình,mỗi ngày mình cũng phải được mười mấy cái kẹo mút và chục bức thư,mình không đọc những bức thư đó,mà đưa cho cô bạn cùng bàn với những đứa con gái khác,dần dần mình được mang tiếng là “chảnh”

những buổi đi học về mình ăn cơm xong lại lên phòng ngồi học bài,mình muốn cắm đầu vào học để đỡ nhớ anh hơn,nhưng việc họ cũng chỉ giúp mình không nhớ anh một lúc,vì mỗi lần mình rời bàn học mình lại nhớ anh,một nỗi buồn da diết.

Những lúc rảnh mình lại nằm trên giường ngắm nhìn những bức ảnh của anh được mình dán ở khắp phòng,ảnh của anh được mình dán rất nhiều,những cuốn sách,quyển vở,cặp sách,đều có ảnh của anh hết.

cô bạn của mình thì thấy sách vở của mình toàn ảnh của anh thì cô ấy thắc mắc anh là ai,mình cũng nhẹ nhàng đáp lại là “người yêu tôi” thỉnh thoảng cô ấy mang mấy bức ảnh của mấy ngôi sao hàn quốc tới cho

mình dán vào vở để thay mấy cái ảnh của anh,nhưng mình cũng chỉ từ chối không nhận,mấy ngôi sao đó có chói lóa,nổi tiếng tới đâu thì cũng không thể bằng anh được,chả có ai có thể thay thế cho anh,và cũng chả có ai có thể làm mình quên được anh.

vì anh là một liều thuốc viện cấp còn mình là người đã hút liều thuốc viện đó.

Anh là một liều thuốc viện

Và em là người hút liều thuốc đó

mình rất sợ anh có người khác vì anh giống như một liều thuốc viện vậy,những người con gái nào độc thân mà tới nói chuyện với anh thì rất có khả năng là cô gái đó sẽ có suy nghĩ khác về anh.

Những buổi chiều buồn,mình lại lang thang trên vỉa hè ngắm nhìn cảnh hoàng hôn xuống,ngắm những con chim bay lả đã trên trời cao,rồi bật chợt nhìn thấy một con chim đang bay một mình trên trời cao,“phải trắng con chim đó nó cũng giống như mình,nó bị lạc đàn một mình bay giữa trời cao và đi tìm người thân”

mình cũng như chú chim nhỏ đó,xa anh một mình, lạc giữa biển người mênh mông,nhưng may là tôi vẫn còn mẹ mình...không như chú chim kia không có người thân.

lang thang trên vỉa hè không biết đi đâu về đâu nữa,thỉnh thoảng lại có đôi trai gái đeo nhau đi nhìn họ,sao mình nhớ anh quá,mình nhớ những lúc ngồi sau xe anh ôm chặt lấy anh như sợ anh đi mất,mình nhớ những xáng mùa đông giá rét anh trở mình đi ăn xáng.....ôi những ngày đó chắc còn xa lắm mới tới,miệng mình lại lẩm bầm bài thơ của phạm hồng đường....

Nỗi khát vọng tôi là mây gió

Để bay đi khắp tất cả thế gian

Để tôi xem phía chân trời xa lạ

Xem làng mạc cả trí sáng văn minh

Tôi muốn làm sóng to trên biển cả

Để nhấn chìm những chiếc lá bần dơ

Để xóa đi những dấu vết không lành

Của những kẻ vô cương mà liều thực

Nhưng tiếng rằng tôi là tôi một chốn

Vẫn lặng yên theo ý nghĩa đơn phương

Vẫn thản nhiên chẳng theo hướng chính đường

Nguyện vọng đơn sơ mà chưa kể đến

Huống hồ gì,ý nghĩa hảo huyền kia.....

Từ ngày xa anh midnh bắt đầu thích đọc thơ,chắc là mình chán nên mới vậy

Những buổi tối mình thường lên sân thượng ngắm những vì sao và lẩm bầm bài thơ của phạm hồng đường....

Ai người nhận rõ con tim

Long lanh ánh ngọc,lung linh trên trời

Trái tim lấp lánh sáng ngời

Mà ai sáng lập sao rồi tạo nên

Ngắm sao em nhớ anh thêm

Gió thu heo hắt bên thềm lá rơi

Giờ đây hai đứa đôi nơi

Anh ơi giữ trọn tình đời với em.

Bài thơ rất hợp với tâm trạng của mình lúc này,vừa lẩm bầm mình vừa khóc,giọt nước mắt đau khổ cứ chảy dài trên má mình,bao giờ mình mới được gặp anh đây.

Không biết giờ anh ra sao nhỉ,anh đã ngủ chưa,hay cũng ngồi ngắm trăng và nhớ đến em.

mình muốn mình phải nhớ tới anh nhiều hơn,nên mình đã tìm cách là xăm hình.

mình lấy kim(kim khâu quần áo đó) và tự rạch chữ ,phương “trái tim” hải lên bụng của mình,do tự mình xăm nên rất khó và hơi xấu nữa,nhưng mình vẫn cố gắng viết chữ “Hải” sao cho thật đẹp,mình muốn tự tay mình làm để nhớ anh hơn.

không có một loại thuốc giảm đau nào cả,mình không muốn dùng vì càng đau mới nhớ được lâu hơn.

(cách xăm để thôi,do ông nội mình bảo là, lấy kim rạch hình mình muốn xăm rồi đổ mực vào những đường rạch đó,thích màu gì thì đổ màu mực là được)

Xăm xong mình lấy điện thoại chụp ảnh hình xăm rồi gửi cho anh,bị anh chửi te tát mình sợ phát khóc,vừa khóc vừa giải thích cho anh,anh mới không mắng nữa.

Một năm đó quả thật mà đối đó là những ngày tháng mệt mỏi,buồn bã,chán nản nhất của mình,nhưng mình vẫn phải cố gắng để chăm sóc sắc đẹp của mình,mình không muốn khi anh gặp mình mà thấy mình xấu hơn lúc trước.

End.

cảm ơn những người đã theo dõi (hồi kí) Chuyện tình buồn của tôi,trong thời gian qua.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-ky-chuyen-tinh-buon-cua-toi>